Harriet Lummis Smith

SECRETUL MULȚUMIRII

Volumul 3

HARRIET LUMMIS SMITH

SECRETUL MULŢUMIRII

VOLUMUL 3

Pollyanna puse tocul jos şi-şi frecă încheietura amorţită. Potrivit cu calendarul, era început de iunie, doi iunie. Dar termometrul indica altfel. Sufrageria unde se afla Pollyanna împreună cu Jimmy era încăperea cea mai răcoroasă din toată casa, însă şi aici domnea o zăpuşeală ca aceea dintr-un cuptor. Dimineaţa, prin fereastra larg deschisă se vedeau florile proaspete din grădină, care însă acum erau istovite de dogoarea soarelui. Fără să vrea, Pollyanna se gândea la un câine care gâfâie cu limba scoasă.

Şedea de o parte a mesei, iar în faţa ei era Jimmy. În dreapta şi-n stânga, se vedeau cutii albe aşezate unele peste altele. Jimmy spusese că acestea-i aminteau de nişte morminte împodobite cu coloane albe de marmură, iar Pollyanna se încruntase şi, ca să-şi arate supărarea, trăsese liniuţa la un "t", dintr-o mişcare bruscă.

Cutiile albe conţineau invitaţii la nuntă. Cele din dreapta Pollyannei erau completate cu adresele, iar cele din stânga îşi aşteptau rândul. Ca să poată scrie citeţ, trebuia să-şi concentreze atenţia asupra fiecărei litere, încercând să uite conţinutul plicurilor albe:

"Doamna Polly Chilton are onoarea a vă face cunoscut căsătoria nepoatei sale"... Când ajungea aici, Pollyanna se lăsa în voia gândurilor. O invitaţie la nuntă, desigur, nu conţinea nimic deosebit: te poţi aştepta oricând să primeşti aşa ceva, mai cu seamă în iunie. Asemenea bileţele o interesau întotdeauna, totuşi, niciunul

nu-i dăduse emoţii ca cele din faţa ei. Ce e drept, de astă dată doamna Polly Chilton făcea cunoscut căsătoria nepoatei sale Pollyanna Whittier cu domnul James Pendleton. Pollyanna se împotrivise, spunând că invitaţiile erau încă o cheltuială în plus:

— Nu e nevoie, tanti Polly. La noi, toată lumea ştie că mă căsătoresc. O să scriem celor de departe dacă vrem să ştie şi ei, iar ceilalţi o să afle mai curând sau mai târziu.

Tanti Polly însă interveni cu o insistenţă deosebită:

— Eşti extraordinară, Polâyanna! Nu cumva crezi că e un lucru fără importanţă căsătoria unei fete din neamul nostru?

— Nu vreau să spun una ca asta, tanti Polly, dar e o cheltuială în plus, şi-mi pare rău când te văd scocotind până te doare capul, să mai scoţi bani de unde nu-s. Dar dacă dumneata crezi că nu se poate altfel, mă supun. Totuşi, dacă în locul invitaţiilor litografiate am face invitaţii tipărite, ar fi mai ieftin, ce zici?

— Tipărite?!

Tanti Polly se lăsă pe speteaza scaunului, supărată foc.

— Uneori cred că nu m-am priceput să-ţi dau educaţie, Pollyanna. Sunt lucruri pe care nu le pricepeai când erai fetiţă mică, dar ştiu că, chiar dac-aş trăi numai cu pâine şi cu apă până voi muri, tot vom face nunta cum se cuvine pentru o fată de neam ca tine.

Iată din ce cauză, la început de iunie, masa din sufragerie gemea de cutii, şi de ce Pollyanna îşi freca încheietura amorţită. Jimmy care tocmai adăuga înflorituri la o adresă o privi zâmbind.

— Are să fie de ajuns când vor fi expediate toate acestea, ce zici? Orice fiinţă care ne ştie numele, pe-al tău sau pe-al meu, va afla de îndrăzneaţă noastră încercare!

Pollyanna surâdea în gol cu gândul aiurea.

— Dacă aş scrie o carte, Jimmy, ar fi deosebită faţă de toate cele pe care le-am citit!

În ochii lui Jimmy hazul se îmbina cu duioşia.

— Nu cumva ai de gând să te apuci din nou de literatură?

Pollyanna se opri din râs. Îi povestise odată lui Jimmy că a scris pe vremuri povestiri pentru un concurs, că le-a copiat la maşină şi le-a trimis editorilor pe rând şi că s-au întors toate ca porumbeii călători la porumbar. Ea nu se supăra deloc că o necăjeşte, dimpotrivă, îi plăcea să-1 vadă părăsindu-şi rolul de îndrăgostit, ca să redevină cel de altădată. Îndrăgostitul îi părea încă străin, un arhanghel care, trecându-i braţul pe după mijloc, o ridica în slăvi. Se simţea mai sigură când călca pământul. Jimmy, care o necăjea, era iar băieţelul de altădată cu care se jucase, cu care se certase, căruia îi luase apărarea când n-avea încă prieteni, băiatul cu care era obişnuită. Pe Jimmy cel nou îl iubea, dar despărţirea de camaradul de joacă de altădată ar fi fost cea mai dureroasă.

— Se prea poate să mă apuc iar de literatură, răspunse fata pătrunsă de seriozitate, şi se prea poate să nu mă apuc. Nu m-am hotărât încă ce am să fac după ce-ţi voi găti mâncarea şi-ţi voi cârpi ciorapii. Dacă mă hotărăsc însă să scriu o carte, să ştii, Jimmy, că ea se va deosebi de celelalte. Mai toate se termină cu o căsătorie, ca şi cum aceasta ar fi sfârşitul lumii, dar eu cred, Jimmy, că e tocmai contrariul: căsătoria e începutul.

Jimmy cel mic cedase locul arhanghelului. Înconjura masa, o cuprindea în braţe şi, plecându-şi capul, îşi lipea obrazul de al ei. Uitaseră de adresele ce mai trebuiau scrise. O sărută, dar tresări zărindu-i ochii în lacrimi.

— Pollyanna, drăguţa mea, ce ai ? De ce plângi ?

— Sunt fericită, Jimmy... Sunt fericită, nici eu nu ştiu de ce.

— Şi eu sunt fericit, şi ştiu de ce: Mi-eşti dragă!

Se aşeză pe marginea scaunului, lângă Pollyanna, o cuprinse din nou şi se strădui să fie serios. Lucru greu în

asemenea situaţie.

— Pollyanna, mă gândesc la un lucru serios şi aş vrea să ştiu şi părerea ta.

— Spune! Pollyanna se sili la rândul ei să fie serioasă.

— Am vorbit azi cu unchiul John, mai bine zis, am încercat să vorbim, căci am fost întrerupţi. Mi-a spus că-mi va da şi de aici înainte suma pe care mi-o dădea când am intrat în liceu.

Când era vorba de Jimmy, Pollyanna era numai ochi şi urechi. O uşoară nemulţumire în glasul tânărului şi fruntea puţin încruntată vesteau cele ce aveau să urmeze.

— Mie nu-mi prea place, zise Jimmy. Îmi este greu să-ţi explic, dar am să încerc. Din copilărie am depins de oameni de la care nu aveam ce să aştept. Sunt sătul de ajutorul altora.

— Domnul Pendleton... începu Pollyanna, dar Jimmy o întrerupse.

— Ascultă dragă, de la ora trei încolo vei avea dreptul să-i zici "unchiul John", dar poţi să începi de pe acum.

— Bine. Deci, voiam să spun că unchiului John asta n-are să-i placă. El te socoteşte al lui.

— Ştiu, şi nu vreau să-1 supăr, dar mă bucuram la gândul că voi fi singur în stare să-mi întreţin familia. Îţi cer prea mult dacă te rog să te mulţumeşti cu ce aduc eu?

— Prea mult? Jimmy!

Când Pollyanna îl privea cu reproş, nu-i rămânea decât să accepte propunerea ei. Apoi îşi aminti că voise să-i explice ceva.

— Cred că am găsit soluţia care să-i împace pe toţi: unchiul John n-are să fie jignit, demnitatea mea n-are să sufere şi mătuşa ta va fi mulţumită. Voi accepta banii unchiului John şi-i vom da mătuşii tale. N-o să-i spunem cât câştig eu, ci doar că putem dispune de suma asta, iar tanti Polly o să se bucure că şi-a dat nepoata după un inginer care câştigă binişor.

Pollyanna îşi împreună mâinile întocmai ca altădată. Era iarăşi fetiţa care-1 găsise pe Jimmy disperat, la o margine de drum.

— Minunată idee, Jimmy. Tanti Polly va rămâne în casa ei şi totul va fi bine. Nu cred că i-ar fi plăcut să stea într-un apartament mic, într-un oraş unde nimeni n-a auzit de neamul ei.

— Ei, acuma s-a rezolvat.

Jimmy răsuflă uşurat, apoi zise:

— De altfel, înţelege te rog, domnişoară Pollyanna Whittier, că nu-ţi pretind să-ţi legi soarta de a unui om sărac pe toată viaţa. Am de gând să devin milionar.

Pollyanna îşi lipi obrazul de braţul logodnicului ei.

— Nu ştiu ce mi-ar plăcea mai mult: să-mi leg soarta de a unui om sărac sau de a unui milionar, dacă aşa ţi-ai pus de gând.

— Nu ţin numai la bani, explică Jimmy, dar vezi că în profesiunea mea a câştiga mulţi bani înseamnă să-ţi faci un renume.

— Îţi propun să încerci ambele variante, şi ai să vezi pe urmă care-ţi place mai mult. Dacă te deprinzi cu sărăcia de dragul altora, ***putem împărţi banii la săraci.***

La gândul că ar putea să împartă un milion de dolari, Pollyanna surise fericită.

— Dacă-i aşa, dacă-i putem face lui tanti Polly o viaţă mai îmbelşugată, mă bucur că şi-a pierdut averea. Ia gândeşte-te, e un mod plăcut prin care învăţ să fac economie.

Jimmy se plecă să citească mai bine în ochii fetei.

— ***Jocul tău,*** mereu ***jocul,*** aşa-i dragă? Pollyanna îl privea şi ea cu dragoste.

Rămaseră multă vreme aşa, vorbind, făurind planuri de viitor, bucurându-se dinainte de strălucirea zilelor ce vor veni şi întorcându-se iar la prezentul atât de frumos pe care nimic nu-1 mai putea schimba.

Când ziua era pe sfârşite, veni şi tanti Polly.

— Ce zăpuşeală! zise ea, şi-şi făcea vânt energic încât era obositor s-o priveşti. Aţi terminat cu invitaţiile sau mi se pare ?

Pollyanna roşi ca o vinovată. Jimmy plecă fruntea ca să-şi ascundă râsul.

— Nu, nu chiar, bombăni PoUyanna, am avut de discutat.

***

În dimineaţa zilei de cincisprezece iunie, orăşelul se trezi sub răpăiala ploii care bătea în ciment. Nu era o ploaie de primăvară care să spele praful. Cerul era de plumb, norii mohorâţi atârnau greu, fără rază de lumină între ei. Străzile deveniseră canale de apă, iar florile se îndoiau greu din cauza ploii. Doamna Chilton intră în vârful picioarelor în odaia nepoatei ei.

— Pollyanna, ia te uită! după două săptămâni cu soare, ce ploaie... Tocmai la nunta ta! Mai mare necazul...

Pollyanna o privi voioasă.

— Mătuşico, mai bine aşa, are să fie mai răcoare. Şi apoi, dacă plouă azi, o să avem vreme frumoasă la mare.

Dar tanti Polly nu se mulţumea cu una cu două.

— Aveam de gând să servesc băuturile în grădină, dar acum nu mai poate fi vorba de asta nici dacă ar sta ploaia, pământul e desfundat.

— Vezi ce bine e că ai casă mare şi frumoasă, răspunse Pollyanna, ia gândeşte-te ce-ar fi fost dacă n-ai fi avut loc să primeşti pe toată lumea.

Tanti Polly era tot nemulţumită.

— O nuntă pe ploaie e deprimantă. Vorba ceea: "Ferice de mireasa pe care o vede soarele!"

— Credeam că se zice: "Ferice de mireasa pe care o bate ploaia", răspunse Pollyanna.

— Nu, nu, nu-mi amintesc de-aşa ceva.

Tanti Polly se stăpâni, apoi surise fără să vrea, pe când Pollyanna izbucni în râs.

— E tot una, tanti Polly, fac eu o altă zicătoare, nou-nouţă: "Ferice de mireasa care se mărită cu Jimmy, pe soare ori pe ploaie!"

Pentru nunta nepoatei sale, doamna Chilton se condusese numai după ideile ei proprii, nu ţinuse seamă de rugăminţile fetei de a face puţină economie, ba nici nu-i ceruse părerea. Când se căsătorea un membru al familiei Harrington, anumite lucruri erau obligatorii, orice s-ar fi întâmplat. Procedase în consecinţă aşa cum credea ea că trebuie s-o facă.

— Orice aş face, casa trebuie s-o vând, îşi spunea ea mâhnită, din venitul ce-mi mai rămâne nu pot s-o ţin.

Pollyanna îi spuse chiar atunci că Jimmy avea de gând să-i trimită bani în fiecare lună şi că ideea fusese a lui.

Pollyanna, nu pot primi de la voi, izbucni doamna Chilton.

— Ba trebuie să primeşti, tanti Polly, stărui Pollyanna, gândeşte-te cât de mult îţi datorez şi cât de bine ne pare că-ţi putem oferi şi noi ceva. Dacă refuzi, o să ne pară foarte rău, adăugă ea cu fermitate.

— Nu se poate să-mi daţi o sumă atât de mare, afară doar dacă Jimmy ar câştiga grozav de mult...

— Aşa şi este, tanti Polly, câştiga foarte mult, şi-a fost ideea lui, de aceea te şi rog să nu refuzi şi să nu ne superi.

Tanti Polly a fost nevoită să primească. Se învoi mai uşor, gândindu-se astfel că Pollyanna avea să-şi regăsească în fiecare vară vechiul cămin, când tinerii aveau să se mute la oraş. Îşi amintea că din copilărie îi plăcuse Pollyannei viaţa la ţară, iar apoi îşi aminti că se opusese acestei căsătorii şi-i păru rău. Încerca să-şi potolească remuşcarea: "Nu că aş fi avut ceva împotriva lui Jimmy personal, dar o Harrington nu se poate mărita după oricine".

Acum când ştia că nu va fi nevoită să facă economie la sânge după nuntă, doamna Chilton nu-şi modificase sub nicio formă planurile, iar pregătirile le făcea cu altă dispoziţie. Era iarăşi aşa cum fusese înainte de moartea soţului ei, când a comandat tortul de nuntă şi a ales florile la florărie.

Din partea unor oameni care învăţaseră ***jocul mulţumirii*** te puteai aştepta să primească ploaia în ziua nunţii ca făcând parte din joc. Pe la orele şase seara, trăsuri stropite cu noroi, trase de cai de pe care curgea apa, au luat-o pe drumul care ducea la vechea casă a neamului Harrington. Maşinile se opreau la poarta doamnei Chilton, şoferii săreau de la volan ca să întindă umbrele deasupra capetelor celor invitaţi. Alţi musafiri veneau pe jos înotând prin noroi în mantale de ploaie, sub umbrele deschise ca o procesiune de ciuperci, dar, cu toate acestea, de pretutindeni, se auzeau râsete şi oamenii erau veseli. Dacă târguşorul jucase vreodată ***jocul mulţumirii**,* atunci de bună seamă că îl juca în seara aceea din toată inima.

Pollyanna făcuse voia mătuşii ei, mai în toate, şi acceptase să trimită chiar şi invitaţii. De asemenea, după o oarecare opoziţie, se învoise să comande un tort de nuntă cât turnul Babei de înalt. În sfârşit, primi ca un grădinar să împodobească salonul, deşi pretindea că împreună cu Jimmy ar fi putut face acelaşi lucru, şi tot aşa de bine, luând flori din grădină. Într-o singură privinţă Pollyanna a fost de neînduplecată: toţi prietenii ei trebuiau să fie poftiţi la nuntă, fără deosebire de situaţie sau clasă socială.

— Uite ce-i, tanti Polly, încercase ea să-i explice având pe faţă întipărită teama că nu va reuşi să se facă înţeleasă. Aş fi bucuroasă să nu vină nimeni altcineva, decât familiile noastre, dar trebuie să poftim şi străini, Nelli Mahoney şi doamna Benton; e bine să fie invitate şi ele.

Tanti Polly muşca din creionul cu care trecea invitaţii pe

listă.

— Ciudată ființă mai ești tu! N-am nimic împotriva doamnei Benton, e o persoană onorabilă, nu mă îndoiesc de asta, şi Nelli Mahoney ne-a fost foarte devotată. Dar, de aici până la a le invita la nuntă...

— Bine, atunci să invităm numai familia, şi n-avem nevoie de un tort chiar aşa de mare, răspunse Pollyanna veselă.

— Trebuie să ţinem seama şi de părerea celorlalţi, ca de exemplu a doamnei Carew, adică, voiam să zic, doamna Pendleton. Ea frecventează societatea cea mai aleasă.

Aşa e, răspunse Pollyanna, dar tanti Ruth – Jimmy ţine să mă obişnuiesc de pe acum să-i zic aşa ca să nu mă încurc mai pe urmă – e tocmai persoana căreia îi plac oamenii aşa cum sunt. Sadie, pe care ea o tratează ca pe o fiică, era vânzătoare într-un magazin, asta ştii şi dumneata. Aş vrea ca tanti Ruth să facă cunoştinţă cu Nelli Mahoney; i-ar plăcea aşa cum e, cu micile ei ciudăţenii cu tot.

— Cu limbajul ei, şi aşa cum se îmbracă ea, cam excentric? adăugă tanti Polly necruţătoare.

Pollyanna roşi ca şi cum cuvintele aspre ar fi atins-o pe ea însăşi.

Cu toată împotrivirea lui tanti Polly, în ziua nunţii participase o mulţime de oameni, oameni care înfruntară toate greutăţile, ca să nu mai vorbim de băltoace şi de noroi. În vestiar se îngrămădeau mai multe mantale ude de ploaie, umbrele din care picura apă şi mai mulţi galoşi plini de noroi. În schimb în saloanele luminate frumos, se auzeau numai râsete şi se vedeau numai chipuri mulţumite. Toată lumea înţelese că la nunta Pollyannei lacrimile n-aveau rost.

John Pendleton ţinea loc de tată al miresei, iar Paul Ford avea să oficieze slujba. Preotul parcă vedea fetiţa care vorbindu-i despre ***"cuvintele îmbucurătoare"*** îl făcuse să vadă sub altă lumină menirea sa de preot. ***"Ar fi nevoie de***

o Pollyanna în fiecare biserică1', spunea el adeseori şi cu greu s-ar fi găsit în târguşor cineva care să nu fie de aceeaşi părere..

John Pendleton îşi amintea că fusese un om posomorât, acru, care ţinea toată lumea departe de casă şi de sufletul lui. Cu greu îi venea să creadă că el, cel de acum, şi John Pendleton din pădure erau unul şi acelaşi om.

— Aş fi fost recunoscător oricui mi-ar fi salvat viaţa, îşi zicea el urcând scara, dar Pollyanna a făcut mai mult decât atât, m-a făcut să iubesc viaţa.

Sus îl aştepta Pollyanna în rochie de mireasă, cu voal şi cu lămâiţa pe care tanti Polly i-o pusese în părul mătăsos. Se opri o clipă s-o privească. Era tulburător de frumoasă, încât trebui să facă o sforţare să poată vorbi.

— Pollyanna, eşti cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată.

— O, unchiule!

Era prima oară când îi zicea "unchiule". Emoţia îl cuprinse din nou. Se aplecă şi o îmbrăţişa.

— Mi-e teamă că nu prea semăn cu o mireasă, spuse Pollyanna trecându-şi braţul pe sub braţul lui. Mai toate miresele sunt speriate, nu-i aşa? Dar eu ***sunt aşa de fericită*** că inima parcă mi se strânge. E drept, adăugă ea cu o voce în care vibra toată dragostea ei, că altele nu se mărită cu Jimmy!

Pollyanna se miră că ceremonia fusese atât de scurtă. După luni şi luni de zile petrecute cosând la nenumărate albituri, după atâtea ceasuri irosite cu expedierea invitaţiilor de nuntă, era lucru de mirare că după o cuvântare de câteva minute pastorul îi spuse "doamnă Pendleton", urându-i fericire în viaţă şi apoi încheie.

Dacă urările ar avea vreo influenţă asupra mirilor, atunci nicio altă pereche tânără n-ar fi intrat în căsnicie sub auspicii mai fericite.

Dacă în ceasurile de restrişte, când tanti Polly îşi

pierduse averea, s-au găsit prieteni care s-o îmbărbăteze pe Pollyanna mărturisindu-i cât făcuse ea pentru ei, dar afecţiunea lor manifestată în ceasul acestei mari bucurii era şi mai mare. Pollyanna ar fi început să plângă, de n-ar fi fost bătrâna Tibbetts care era atât de surdă, încât nimic n-o putea împiedica să spună ce voia şi trebuia s-o asculţi. După ce o îmbrăţişa pe Pollyanna, doamna Tibbetts îl privi pe Jimmy cu o atenţie sporită.

— Lăsaţi-mă să-1 privesc pe tânărul care pretinde că o merită pe Pollyanna Whittier.

— Nu, nicidecum nu pretind una ca asta, doamnă Tibbetts, pe cuvântul meu, răspunse Jimmy.

Fiindcă nu auzea, umilinţa din cuvintele tânărului nu o impresiona. Cu o asprime ce dezarmează, ea continuă:

— Dacă ai de gând s-o superi vreodată, domnule Pendleton, sper că va trimite să mă cheme. Aş şti să te ajung chiar de ai fi la capătul pământului şi te-aş ucide cu mâna mea.

— Apreciez intenţia, doamnă, şi-ţi mulţumesc anticipat, numai să te ţii de cuvânt, răspunse Jimmy strângându-i mâna cu putere.

Cele câteva cuvinte schimbate erau binevenite şi toată lumea râse. Până şi musafirii din camerele învecinate care nu ştiau ce se petrecuse au început să râdă luaţi de curentul unei veselii molipsitoare. Chiar şi vremea se îmbuna. Când Pollyanna se urcă în odaia ei ca să se schimbe, cineva strigă: "A ieşit luna!" şi aşa şi era. Norii întunecoşi se împrăştiaseră, şi luna se arăta plină şi atât de luminoasă, încât totul pălea în comparaţie cu ea, până şi stelele. Razele sale argintii se răsfrângeau în stropii de ploaie de pe frunze şi din iarbă. Fiecare băltoacă în drumul plin de noroi părea ca o scoică, iar în aerul răcorit se înălţau miresmele florilor spălate de ploaie.

Musafirii ieşiseră afară să vadă tânăra pereche urcând în maşina lui John Pendelton. Pe unii îi podideau lacrimile,

dar erau bucuroşi că pe întuneric şi le puteau şterge fără a fi văzuţi. În clipa când maşina porni, Nancy se avântă şi aruncă în urma tinerilor o gheată veche. Alesese anume una de-a lui Timotei; cu cât era mai lăbărţată şi mai veche, cu atât era mai sigur că va purta noroc tinerilor. Gheata căzu la mijlocul drumului, împroşcând noroi. Nancy se întoarse lângă soţul ei şi se sprijini de umărul lui ca să poată plânge în voie.

— Da, da, ştiu şi mă bucur; dar n-are să mai locuiască printre noi, şi fără ea orăşelul n-are să fie ce-a mai fost, niciodată.

În maşină nu erau lacrimi. Nici nu apucase bine să închidă uşa, că Jimmy o îmbrăţişase pe Pollyanna şi o sărută adânc, şoptindu-i:

— Dragostea mea!

Pollyanna se ascunse în braţele lui vânjoase.

— Sunt mai fericit decât oricare altul în locul meu, spuse Jimmy cu duioşie. Gândeşte-te că aproape toată viaţa mea m-am mulţumit cu ceea ce mi-a hărăzit soarta: am crescut fără mamă, cu un tată adoptiv, un om foarte bun, ce-i drept, şi sub un nume care nu-i al meu cu adevărat. Acum, în sfârşit, am şi eu pe cineva care e numai al meu.

Pollyanna se strânse mai tare lângă el.

— Acum am şi eu pe cineva care e numai al meu, spuse ea cu blândeţe.

— Cred şi eu. Sunt al tău nu numai cu trupul, ci cu sufletul şi cu mintea, fiindcă tu ai făcut ceva din mine, Pollyanna. Mi-ai dat totul. De nu erai tu, ajungeam un muncitor sau un vagabond.

Pollyanna se îndreptă.

— De când sunt, n-am mai auzit o asemenea prostie.

Vorbise atât de tare, încât o auzi şoferul care îşi închipui că între tineri începuseră deja micile neînţelegeri conjugale.

— Erai un băiat menit să-şi croiască drumul în viaţă.

Oricare om cu minte şi-ar fi dat seama că erai un copil deosebit, cum nu sunt prea mulţi.

Discuţia pe tema aceasta ţinu până la gară. Jimmy o numi pe Pollyanna gâscă, iar ea manifestă păreri prea puţin măgulitoare despre inteligenţa lui. Pe când aşteptau trenul, care avea jumătate de oră întârziere, cum se întâmplă de obicei pe liniile locale, Jimmy avu încă o dată prilejul să se felicite. Lumea spune că mai curând sau mai târziu soţii trebuie să se certe. Se certaseră deja, aşa că de aici încolo îi aştepta o fericire fără nori.

***

Plaja, unde Jimmy şi Pollyanna au petrecut o săptămână de neuitat, fusese aleasă de Pollyanna. Ea trăise mulţi ani în străinătate şi de-abia îşi cunoştea ţara. Împinsă de o curiozitate copilărească, dorise să cunoască şi locurile spre care se îndreaptă oamenii dornici de petrecere, locuri ale căror nume le auzea mereu. Amândoi, erau bine dispuşi şi nicidecum înclinaţi spre critică. Totuşi Jimmy spuse că alegerea făcută dovedea o deplorabilă lipsă de originalitate.

— Trenul cu care am venit e poreclit "trenul lunilor de miere". Dacă mi-ar fi dat prin gând să te îmbrăţişez pe coridor, nimeni n-ar fi luat asta în seamă. Nişte tineri proaspăt căsătoriţi, nici n-ar putea face altfel.

La drept vorbind, alţi tineri, care s-ar fi iubit mai puţin decât ei doi, s-ar fi simţit stingheriţi de mulţime. Jimmy spunea că la ora când lumea se scaldă, plaja seamănă cu o hârtie de prins muşte dintr-o bucătărie de ţară. Pollyannei, căreia îi plăceau oamenii, îi plăcea să vadă lumea plimbându-se pe plajă, să audă strigătele înotătorilor care se agăţau de frânghii, şi să asculte larma mulţimii care se plimba pe bulevarde până noaptea târziu.

Amândoi admirau deopotrivă oceanul care era uneori albastru intens, aşa încât cerul părea alături, iar alteori

era de un verde cenuşiu închis. Au văzut şi o furtună care li s-a părut minunată; apa bătea malul, şi valurile se ridicau cu zgomot puternic până aproape de veranda hotelului. Pollyanna şi Jimmy, în mantale de ploaie, porniseră într-o plimbare mai lungă, care a fost o adevărată luptă contra vântului puternic. Dar s-au înapoiat foarte veseli şi zglobii, uimind pe cei de la hotel care se întrebau: "Oare ei nu vor învăţa niciodată să se poarte ca toată lumea?"

Le plăcea să se scoale de dimineaţă, ca să ajungă pe plajă înaintea altora. În timpul nopţii, valurile luau tot ce aruncau oamenii în cursul zilei; dimineaţa, nisipul avea vălurele mici, cu grămăjoare de scoici, uneori cu alge sau cu câte o stea de mare ce arăta ca un jeleu de fructe nereuşit, după cum spunea Jimmy. Era ceasul pe care-1 preferau dimineaţa înainte de a se umple plaja de lume, înainte ca larma muzicii să acopere ţipătul pescăruşilor.

— Parcă lumea a fost făcută anume pentru noi! spuse Pollyanna într-o zi.

Jimmy îi răspunse:

— Aşa şi este. Sau te îndoieşti cumva?

De vreme ce Pollyanna se născuse anume pentru el, şi el pentru ea, ce puteau să-şi dorească mai mult?

Din plimbările acestea se înapoiau, bineînţeles, cu o, poftă de mâncare straşnică. Interesul lor viu pentru tot ce-i înconjura era în contrast vădit cu ţinuta moleşită a celor ce petrecuseră noaptea la joc de cărţi şi coborau somnoroşi la dejun cu puţin înainte de a se închide uşile sălii de mese.

A doua zi după sosire, Pollyanna atrase atenţia lui Jimmy asupra unui grup de la o masă vecină cu a lor.

— Ia te uită, Jimmy. Eşti de aceeaşi părere cu mine că sunt încântători aceşti copii, nu? Cea mai mare este cu adevărat o mamă pentru cei trei băieţi. Mama lor n-a coborât la dejun de două zile.

— Se pare că în hotel sunt mulţi copii, răspunse Jimmy.

Am auzit vreo cincizeci şi şase de ţipete diferite.

— Sunt sigură că aceştia nu ţipă, îi răspunse Pollyanna. Sunt foarte cuminţi şi drăguţi.

Pollyanna nu o nimerise, căci în clipa când Jimmy întoarse capul ca să-i vadă mai bine, fetiţa pe care abia o lăudase pentru sentimentele ei materne înşfacă de guler pe băieţaşul care şedea lângă ea şi-1 zgâlţâi. Copilul se împotrivi şi scoase limba.

Jimmy râse cu poftă, dar, fiindcă Pollyanna părea cam supărată, încercă s-o îmbuneze:

— Nu e nimic, draga mea, sunt sigur că tânărul a meritat-o; "disciplina înainte de toate", cum spunea un personaj de-al lui Dickens.

Copiii s-au ridicat de la masă odată cu Jimmy şi Pollyanna. Pe când ieşeau din sala de mese, fetiţa se uită la Pollyanna cu interesul cu care şi cel mai indiferent priveşte o femeie abia măritată. Privirile li se întâlniră şi Pollyanna zâmbi. Era ceva deosebit de atrăgător în acel zâmbet, ceva ca o invitaţie la prietenie. Fetiţa, păru că se gândeşte o clipă, apoi surise şi ea.

Pollyanna se grăbi să facă cunoştinţă:

— Te-am văzut pe tine şi pe fraţiorii tăi şi te-am invidiat; eu n-am fraţi.

— Mi-ar fi plăcut şi mie să nu am, răspunse fetiţa. Deşi vorbise clar, Pollyanna era convinsă că nu auzise bine.

— O! N-am înţeles, îi spuse Pollyanna fetiţei.

— Spuneam, repetă ea ridicând puţintel glasul, că mi-ar fi plăcut şi mie să nu am fraţi. Dacă n-ai avut niciodată, nu poţi să ştii cât de urâcioşi sunt băieţii.

Acela pe care îl scuturase în timpul dejunului mergea înaintea lor, dar nu atât de departe încât să nu fi auzit cuvintele ei. El se întoarse şi făcu o strâmbătură groaznică.

— Poftim! izbucni ea triumfătoare. L-ai văzut?

— Pare foarte vioi, încercă Pollyanna să-1 scuze.

— Vioi? E răutatea întruchipată!

Apoi o privi atent pe Pollyanna, şi fiindcă îi plăcea de ea o întrebă:

— Rămâneţi mai mult pe aici?

— O săptămână numai.

— Îmi pare rău. îmi placi. Vezi, mama e încântătoare şi iese foarte mult în lume. Când e cu noi, de obicei pică de somn şi nu-i place să fie deranjată, aşa că n-am cu cine sta de vorbă. Şi drept să-ţi spun, cu fratele de seama mea mă plictisesc grozav.

Pollyanna ştia că Jimmy o aştepta. Zâmbi deci la această mărturisire cu gândul să întrerupă convorbirea, dar când vru să se depărteze, fata îi puse mâna pe braţ:

— Poţi să-mi spui Gladys, dacă vrei, spuse cu tonul cu care ar fi acordat o favoare însemnată. Prefer ca străinii să-mi zică domnişoara Moore, dar pe dumneata te stimez.

Deşi această convorbire nu era menită să întărească părerea bună pe care Pollyanna şi-o făcuse despre Gladys Moore, fetiţa o atrăgea totuşi. Bănui că era copleşită de răspunderi prea grele şi care nu erau ale ei, răpindu-i dreptul la o copilărie fără griji, un drept pe care ar trebui să-1 aibă toţi copiii. Apoi, în spatele indiferenţei de suprafaţă şi în gesturile ei autoritare, Pollyanna ghicise dorinţa vie a fetei de a găsi pe cineva de care să se poată apropia sufleteşte.

Nu a întrevăzut totuşi perseverenţa lui Gladys de a face astfel încât să se afle cât mai des în apropierea ei.

Când Pollyanna şi Jimmy se duceau să facă baie în ocean – de două ori pe zi, căci le plăcea apa amândurora, de parcă ar fi fost nişte pescăruşi – îndată apăreau pe plajă şi cei patru Moore în costume de baie. Când Pollyanna se culca pe nisip fiind obosită şi dorind să se bronzeze - deoarece băile de soare sunt privite ca una din plăcerile de căpetenie ale vacanţei la mare – îndată apărea şi Gladys gata să se întindă alături. Când se plimbau pe chei, o procesiune Moore, cu Gladys în frunte, se ţinea după ei.

Târziu, când se plimbau pe dig, sperând că se vor bucura de puţină linişte si de o noapte cu lună, auzeau vocea ascuţită a lui Gladys chemând la ordine pe Malcolm şi pe Gregor sau mustrându-l pe Norman, mezinul, că nu ştie să se servească de batistă.

Răbdarea lui Jimmy ajunsese la capăt.

— Prietenia ta începe să mă cam plictisească. Nu e chip să scăpăm de ea.

— Mi-e milă de ea, suspină Pollyanna. Eatât de singură.

— Singură! Vrei să spui că pe noi nu ne lasă singuri!

Încă n-am mai auzit de o lună de miere cu atâţia sateliţi!

— Ce vrei, simte nevoia să stea de vorbă cu cineva mai serioasă decât anii pe care-i are. Şi nici nu-i de mirare, spuse Pollyanna, luând partea fetiţei. Îi ţine locul mamei ca să-şi crească fraţii. Doamne, ce femeie! Tribunalele condamnă hoţii şi escrocii... Ei bine, Jimmy, eu cred că e mai vinovată decât ei mama care-şi părăseşte astfel copiii.

— Chiar aşa! zise Jimmy surprins.

Poiiyanna îşi păstrase din copilărie deprinderea de a ***descoperi în semeni ce aveau ei mai bun;*** cu atât mai surprinzătoare era deci severitatea ei de acum. După părerea lui Jimmy, doamna Moore era o femeie vanitoasă şi uşuratică, preocupată de viaţa mondenă, dar niciodată nu i-ar fi dat prin gând s-o socotească printre criminali. Părea cam tânără pentru ceata ei de copii; e drept că se străduia din răsputeri să pară şi mai tânără decât era, întrebuinţând din belşug farduri şi exagerând printr-o comportare de o voioşie tinerească.

Mândria cu care Gladys înregistra succesele mondene ale mamei sale era impresionantă. Părea a nu fi supărată pe ea că-şi neglijează îndatoririle de mamă, deşi era destul de exigentă faţă de micile obrăznicii ale fraţilor ei.

— Îţi pare rău că n-ai avut fraţi, îi spuse Pollyannei într-o zi pe când aceasta stătea întinsă la soare. Ţi-aş dori să vezi de Malcolm şi de Gregor timp de-o săptămână; atunci ţi-ai

binecuvânta soarta...

Pollyanna o întrerupse:

— Şi eu aş vrea să poţi petrece o săptămână fără să vezi de ei; te-ai simţi atât de singură, încât te-ai socoti apoi preafericită să-ţi reiei sarcina.

— Da de unde! spuse Gladys, afundându-se în nisipul cald ca sub o plapumă. Malcolm e rău, dar, în comparaţie cu Gregor, e un mieluşel. Dacă mi-ar spune cineva că n-am să-1 mai văd niciodată, aş fi aşa de fericită!

Pollyanna, uluită, se străduia s-o convingă pe Gladys că nu ştie ce spune.

— Dar nu glumesc defel, răspunse fata. Nu ştii ce vorbeşti; n-ai avut fraţi.

Discutau încă pe când apăru Malcolm. Erau atât de cufundate în discuţie, încât nu au băgat de seamă paloarea copilului, destul de vizibilă sub rumeneala pieliţei bătută de soare. Văzând că nimeni nu-1 bagă în seamă, Malcolm zbieră numele sorei sale Gladys, care îşi astupă urechile.

— Ce ai? Crezi că sunt surdă?

— S-a înecat Gregor.

Pollyanna scoase un ţipăt şi se sculă. Gladys îşi luă mâinile de pe urechi.

— Ce-ai spus?

— Gregor s-a înecat.

— Nu-1 lua în seamă, spuse Gladys Pollyannei. Vrea să mă sperie.

— Nu vreau asta. S-a înecat.

— Şi Malcolm izbucni în plâns. Din fericire, tocmai veni şi Jimmy. El fu acela care reuşi să afle amănunte din gura băieţelului înspăimântat.

Încetul cu încetul, printre lacrimi, Malcolm povesti ce ştia. El şi Gregor hotărâseră să înainteze cât mai departe în ocean, ţinându-se de o frânghie; peste câteva clipe, Malcolm, întorcându-şi privirea înspre mal, zărise un om care făcea figuri în nisip. Uitase atunci de întrecerea pe

care el însuşi o propusese, şi renunţând să mai înainteze în larg, se întoarse pe plajă, unde găsise un om care avea înfăţişarea unui general. După un timp îşi aminti de Gregor pe care el îl credea undeva departe, în largul oceanului. Privind în depărtare, nu-1 zărea deloc pe Gregor, ceea ce 1-a făcut să creadă că s-a înecat.

— Dar dispăruse, suspină Malcolm

— Nu se poate! Trebuie să se fi întors şi el, hotărî Jimmy. Nu putea să se înece fără ca cineva să fi băgat de seamă. Trebuie să-1 găsim. Asta-i tot.

Cu toate cercetările făcute printre vizitatorii plajei, atât de numeroşi că nu puteai face un pas fără să te loveşti de cineva, n-au putut afla nimic despre Gregor. Ora mesei se apropia. Jimmy propuse atunci să se întoarcă la hotel. Nu se putea să nu se întoarcă băiatul acasă, la ora mesei!

Cu toate că se străduia să pară foarte liniştit, grija i se strecura şi lui în suflet. Venise ora mesei, apoi trecuse, însă Gregor tot nu se întorsese.

Gladys, pierzându-şi cumpătul, nu o lăsa pe Pollyanna să se mişte de lângă ea, astfel că Jimmy s-a dus cu cei doi băieţi la masă. Apoi se întoarse pe plajă şi se apropie de unul din gardienii portului, un om frumos şi zdravăn ce se asemăna cu o statuie de bronz căreia parcă Dumnezeu îi insuflase viaţă.

Schimbă cu el câteva cuvinte, apoi palid, cu buzele strânse, se întoarse la hotel. Trimise să cheme pe Pollyanna din camera lui Gladys ca să-i spună că lucrurile luaseră o întorsătură serioasă.

— Întreab-o unde e mama ei şi cere-i adresa tatălui; nu putem purta numai noi răspunderea.

Întrebările Pollyannei n-au adus nicio lămurire. Gladys nu ştia de fel unde era mama ei. O văzuse plecând cu mai mulţi oameni pe care nu-i cunoştea, într-o maşină. Ea îi spusese lui Gladys să n-o aştepte, căci s-ar putea să întârzie. Tatăl ei se afla undeva în sud şi nu ştia pe nimeni

altcineva pe care să-1 fi putut anunţa în împrejurarea de faţă.

Cu toate că Pollyanna nu reuşise să afle nimic de la Gladys, în schimb aceasta înţelesese gravitatea lucrurilor din întrebările ei. După ce răspunse la fiecare din ele, o privi pe Pollyanna înspăimântată.

— Va să zică e adevărat? S-a înecat şi eu s... sunt...

Faţa i se strâmbă chinuită de un gând sfredelitor când zise:

— Dorinţa mea s-a împlinit. Am spus... că n-aş vrea să-1 mai văd niciodată!

— O, biată fetiţă! zise Pollyanna şi o îmbrăţişa. Ai spus-o, dar n-ai crezut-o. Gladys, drăguţa mea, linişteş-te-te. Uite, gândeşte-te că nu i-ai spus asta lui direct.

— Ba da, i-am spus-o aşa de o mie de ori, gemu Gladys îndurerată.

Pollyanna nu mai ştiu cum s-o mângâie.

Poliţia şi toţi gardienii din port fuseseră înştiinţaţi de dispariţia lui Gregor; când auziră că băiatul era în costum de baie, dădură din cap. Departe, pe plajă, a fost zărit un băiat în costum de baie. Jimmy găsi hainele copilului în cabina pe care acesta o ocupase. Cu inima strânsă de emoţie le aduse la hotel. Iar mama copiilor nu venise încă!

La şase, Jimmy comandă două tacâmuri pentru camera lui Gladys, iar el se ocupă din nou de cei doi copii care mâncau cuminţi şi tăcuţi, dar cu o poftă sălbatică. Jimmy n-a putut să mănânce fiindcă veneau neîncetat oameni să-1 întrebe de copilul dispărut aşa că, în cele din urmă, renunţă şi se mulţumi că a reuşit să părăsească sala de mese. Luă cu sine băieţii, pe care îi lăsă singuri câteva clipe. Prea nervos ca să stea la un loc, se plimba prin faţa hotelului. Puţinul ce-l ştia despre doamna Moore îi inspirase dispreţul pentru această femeie. Totuşi, se simţea obligat s-o pregătească pentru vestea zdrobitoare pe care avea să i-o dea. Nu-i venea să creadă că-i chiar o

femeie fără inimă, iar remuşcările aveau să-i sporească durerea. Jimmy îşi muncea creierul ca să găsească cuvintele ce ar putea-o pregăti pentru lovitura aceasta grozavă, dar toate sforţările lui disperate nu făceau altceva decât îi sporeau numai simţământul neputinţei.

Deodată, o arătare grotescă ce venea din oraş spre hotel îi atrase atenţia. Mai întâi i se păru că era un cerşetor din cei ce stârnesc mila trecătorilor cu diformităţile lor. Apoi scoase un strigăt ca un războinic dintr-un trib sălbatic, şi se năpusti spre băieţaşul, ce era îmbrăcat într-o haină ce-i atârna până la glezne. Pe când Jimmy scutura arătarea diformă, haina îmbâcsită de miros de mahorcă se desprinse şi apăru un trupuşor subţirel în costum de baie.

— Lasă-mă, lasă-mă, se văicărea Gregor încercând să scape din manile lui Jimmy. Nu ţi-am făcut nimic.

— Serios? Nu mi-ai făcut nimic? răspunse Jimmy aspru gândindu-se la ziua atât de preţioasă pierdută în căutări zadarnice. Înainte de a-ţi da ce ţi se cuvine, spune repede unde ai fost.

Gregor, dinainte îngenunchiat de tonul autoritar al lui Jimmy, povesti fără ocolişuri.

Înotase un timp alături de Malcolm în larg, apoi, când şi-a dat seama că fratele lui s-a întors la mal, a revenit şi el pe plajă. Dar văzând cât de concentrat era Malcolm la desenele pe care le făcea, pe nisip, omul cu chip de general, i-a venit ideea să se ascundă pentru a-1 sili pe Malcolm să-1 caute.

— Eram departe când mi s-a părut că vine după mine, bodogăni Gregor speriat de obrazul încruntat al lui Jimmy. Atunci am văzut o căruţă la marginea drumului, cu nişte coşuri mari, goale, cum sunt cele de cartofi…

— Continuă, de ce te opreşti?

— M-am ascuns într-un coş să nu mă vadă Malcolm şi am tras altul peste mine. Deodată căruţa a pornit. Ce frică mi-a fost!

— Şi de ce n-ai strigat să oprească, pentru ca să te dai jos? întrebă Jimmy, căruia nu-i trecuse supărarea pentru ziua pierdută.

— Aşa am vrut să fac, răspunse Gregor oftând, dar când m-am uitat la omul care conducea, ce să vezi? Era o namilă neagră ca un tâlhar, sau mai ştiu eu ce era? Şi n-am îndrăznit să mă mişc.

Ceva mai târziu, când se depărtaseră de oraş, Gregor încercase din nou să se dea jos, deschizând partea mobilă din dos a căruţei, dar atunci a fost descoperit. Omul se arătase a fi mai bun decât îl arăta faţa, şi-i explică micului fugar că era mai cuminte să continue drumul cu căruţa ca să se şi întoarcă cu ea. Văzând că tremura de frig, îi puse şi o haină veche pe umeri. Se urcase deci iar, de astă dată lângă omul care conducea, şi la prânz mâncase cu dânsul din merindele lui. Acum se înapoiase, murdar, frânt de oboseală şi foarte speriat de mutra ameninţătoare a lui Jimmy.

Pollyannei îi revenea misiunea de a o înştiinţa pe Gladys şi făcu aceasta în felul ei:

— Gladys, drăguţa mea, să-mi spui ce te-ar putea bucura mai mult în toată lumea?

Fetiţa se ridică şi o privi cu luare aminte:

— Nu cumva vrei să spui că a fost găsit copilul şi nu i s-a întâmplat nimic?

— Dar aminteşte-ţi, Gladys dragă, cât de nenorocită erai la gândul că... Oare nu te bucuri că-1 ai din nou, şi acum te vei putea purta altfel cu el, nu-i aşa? Întrebă Pollyanna mirată.

Gladys trase aer în piept, adânc de tot.

— Va să zică nu s-a înecat. Da, mă bucur, dar sunt aşa de zăpăcită că nu-mi pot aduna gândurile.

Deşi purtarea lui Gladys, când aceasta auzi de întoarcerea lui Gregor, păruse ciudată, Pollyannei i se părea că în raporturile dintre soră şi fraţi se produsese,

totuşi, o schimbare în bine. Îi spuse şi lui Jimmy, şi acesta o ascultă cu plăcere.

— Ei, dacă-i aşa, cred că se poate spune că voiajul nostru de nuntă a fost un succes, de vreme ce ai avut prilej să-i redai fericirea lui Gladys.

Pollyanna nu băgă de seamă tonul cam ironic al soţului ei, şi urmă:

— Cred că-i vom putea vedea din când în când iarna. Locuiesc aproape de tot de locuinţa noastră. Se întoarse deodată spre Jimmy:

— Ai spus ceva, dragă?

— O, nimic – răspunse Jimmy – am oftat numai.

* * *

"Fie lumea cât de frumoasă, nu e ca la noi acasă..." cânta Jimmy pe un ton ascuţit de tremolo atât de duios, încât Pollyanna izbucni în râs. Îi scăpă ciocanul, apoi şi cutia cu cuişoare care se împrăştiară pe covorul cel nou. Se aplecă să le adune unul câte unul, aruncând o privire mustrătoare lui Jimmy, cocoţat în vârful scării şi având o atitudine dramatică.

— Să ştii, Jimmy, că dacă mă mai faci să râd aşa, o să-mi pierd timpul adunând cuiele de pe jos sau făcând alte treburi de felul ăsta, şi niciodată n-are să fie casa aranjată.

Vorbea ca şi cum s-ar fi grăbit să-şi vadă casa pusă la punct. Jimmy căuta să pară şi el tot atât de dornic de aranjarea casei, dar ammdoi îşi dădeau seama că niciodată nu petrecuseră un timp atât de minunat şi că, probabil, un asemenea eveniment nici nu se va mai repeta.

Întorşi de la mare, le-a trebuit o săptămână întreagă, o săptămână destul de frământată de altfel, ca să cumpere mobila. Au învăţat să se apere de furnizori; câţiva au căutat să le vândă sufragerii destul de luxoase ca pentru un palat, dar pe un preţ egal cu suma din care ei trebuiau să-şi mobileze toată gospodăria. După ce ieşiseră

învingători din lupta aceasta, începu alta pentru cumpărarea unei canapele. Au cumpărat una aşa de mare, încât ocupa jumătate din salon. Jimmy era mulţumit că astfel economiseau bani, deoarece nu mai aveau nevoie de altă mobilă în salon; În schimb, erau nevoiţi să se suie pe canapea ca să poată pătrunde în sufragerie.

Pollyanna, soţie îndrăgostită, râdea de glumele bărbatului ei, dar râdea şi când îşi amintea feţele uluite ale negustorilor care-i ascultau.

Trebuia să mobileze cinci încăperi, mai bine zis patru şi un sfert, căci administratorul însuşi, vorbind despre a cincea, o numise "bucătărioară", şi chiar şi diminutivul era disproporţionat.

Mobila cea nou-nouţă era în sfârşit la locul ei, darurile de nuntă expediate de la Beldingsville cu expresul umpleau casa ce se afla într-o dezordine pitorească. Pollyanna şi Jimmy gustau din plin farmecul noutăţii. Pretindeau că se grăbeau să-şi vadă casa pusă la punct, în realitate însă lucrau cât se poate de încet, de parcă le-ar fi spus inima că oricâtă fericire ar mai urma, plăcerea tulburătoare de a-şi închegheba cuibul n-o vor mai gusta niciodată.

Jimmy trase scara în faţa ferestrei ca să prindă perdelele albe şi privi afară, în noaptea înstelată. Privindu-1 în clipa aceea, Pollyanna zări o umbră întuneeându-i faţa. Cu o voce schimbată care o tulbura, Jimmy o întrebă:

— Cum ţi se pare priveliştea, Pollyanna?

— Priveliştea? Nu prea am avut timp să mă uit pe fereastră, dar...

Jimmy o întrerupse:

— Când vei avea timp, ai să admiri coşurile. Erai obişnuită cu arbori, cu iarbă, cu flori şi n-ai să ştii să preţuieşti frumuseţea coşurilor. Dar ai să te obişnuieşti, Pollyanna...

Se opri deodată şi adăugă serios:

— Nu ştiu dacă n-am făcut rău luând un apartament cu vedere spre curte, deşi e mai ieftin.

Problema aceasta nu era nouă; o dezbătuseră înainte de semnarea contractului. Imobilul în care locuiau era un dreptunghi cu o curte interioară. Apartamentele aveau unele ferestre spre stradă, altele spre curte. Era şi aici aer şi destulă lumină, dar vederea era spre locuinţele din faţa lor şi spre coşuri, lucru nu tocmai plăcut. Uneori, Jimmy era urmărit de gândul că pentru a-şi satisface orgoliul, o sacrificase pe Pollyanna, şi că ar fi fost mai bine să păstreze suma pe care i-o acorda unchiul său, ca să-i ofere ei o viaţă mai plăcută, în loc de-a o da toată mătuşii.

Pollyanna îi citea gândurile de pe fruntea întunecată. Se ridică cu greu de pe covor de unde adunase şi cel din urmă cui risipit.

— Ştii, Jimmy, îmi pare din ce în ce mai bine că n-am luat locuinţă spre stradă. Mai întâi, e economia la chirie, apoi e şi mai interesant aici.

— Chiar aşa? zise Jimmy neîncrezător.

— Da, chiar aşa, Jimmy. Când te uiţi pe fereastră, ce vezi în faţă? Strada. Şi ce poate fi interesant pe stradă? Pe când aici, vezi fel de fel de lucruri, femei care spală vasele, sau fac prăjituri, sau calcă rufe. Ieri am văzut o fată drăguţă cu un aparat de uscat părul. Era brună, şi când i s-a uscat părul, avea capul numai bucle.

Jimmy zâmbi amintindu-şi cât de mult îi plăceau Pollyannei buclele negre în copilărie. Prinse perdelele, apoi veni lângă ea, o îmbrăţişa şi o sărută cu gândul aiurea. Apoi, ca să-şi ascundă gândurile, reluă pe un ton vesel:

— Să atârnăm tablourile, ce spui?

— Bine zici! răspunse Pollyanna. Pe urmă, casa o să pară cu adevărat pusă la punct, nu-i aşa, drăguţule?

Jimmy se apropie de o grămadă de tablouri care stăteau rezemate pe perete şi îl luă pe cel mai mare. Faţa i se

lungi. Cu coada ochiului se uită la Pollyanna care se pregătea să intre în apărare.

— Hmm, făcu Jimmy cu capul într-o parte ca un cunoscător adevărat. Pe ăsta îl uitasem. Cine ne-a dăruit această "capodoperă"?

— Vai, Jimmy!

— Dar ce, fac vreun rău dacă întreb de unde avem tabloul acesta?

— Nu, desigur că nu. E de la doamna Frost. Unde-1 punem? întrebă Pollyanna silindu-se să pară indiferentă.

— Dacă-mi ceri părerea, eu zic să-1 punem în colţul cel mai întunecos al vestibulului sau în spatele unei uşi care va sta totdeauna deschisă.

— Nu, Jimmy, te rog.

— Ştiu, doamnă, că aţi avut deseori ocazia să vedeţi opere de artă în străinătate, şi dacă dumneavoastră îmi veţi spune că acest tablou e frumos, eu mă închin.

— Cred că ar trebui să ţinem seama de intenţia omului, spuse Pollyanna cu tărie, mai mult decât de...

— Cu alte cuvinte, o întrerupse Jimmy, nici ţie nu-ţi place.

— Hai, Jimmy, să nu mai vorbim de asta. A vrut să ne facă o bucurie.

— Perfect, şi mijlocul cel mai bun de a recunoaşte intenţia, dacă ţinem la asta cu tot dinadinsul, e să-1 atârnăm acolo unde am spus, să nu-1 vedem.

— Jimmy, te rog... Dacă l-am fi cumpărat noi şi pe urmă nu ne-ar fi plăcut era altceva, ne puteam bate joc oricât, însă cu cadourile de nuntă nu putem face asta. Când te gândeşti la dragostea cu care au fost alese... Parcă le sfinţeşte... spuse Pollyanna. Te rog să nu-ţi mai baţi joc de ele.

— Fie, mă supun. Ce zici, acuarela asta ţi se pare la locul ei deasupra mesei?

Pollyanna se învoi; apoi mai pierdură timp ca să

stabilească înălţimea. Ba era prea sus, ba era prea jos. După ce o atârnă, Jimmy se coborî să vadă dacă era bine. Cu aerele unui om distrat, o cuprinse în braţe în timp ce se sfătuiau; poate de-aceea le trebuia atâta timp. În sfârşit, se înţeleseră că tabloul ar sta mai bine zece centimetri mai la dreapta şi cinci centimetri mai sus. Jimmy execută schimbarea şi totul era foarte bine.

După multe deliberări şi numeroase întreruperi, au reuşit să atârne tablourile. Atunci Jimmy spuse că-i este foame şi vrea să mănânce ceva.

— Cum se poate, Jimmy Pendleton? îl apostrofă Pollyanna. După cinci, ai spus că n-o să-ţi mai fie foame o săptămână.

— Ce vrei, asta dovedeşte că omul nu se cunoaşte pe sine. Mi-e o foame de lup. Ai ceva?

— Nu, Jimmy. Pateul de ieri s-a terminat astă seară. Ştii c-ai luat de fiecare dată câte două bucăţi şi n-a mai rămas nimic. Să văd dacă se găseşte altceva prin casă.

Porni în căutare şi se întoarse întrebând:

— Caşcaval la capac vrei?

Jimmy se bucura că soţia îi venea în întâmpinarea dorinţei sale.

— Cât îl prepari, mai atârn un tablou, două; iar tu îmi spui pe urmă cum ţi se pare.

Pollyanna plecă în grabă să se îngrijească de mâncare pentru "stăpânul" casei; în bucătărie îi ţineau de urât melodia pe care o fluiera Jimmy şi scârţâitul scării pe care el o purta din loc în loc.

În locuinţa mică se risipi deodată mirosul untului ce se topea. Deodată Pollyanna tresări. Din camera de alături se auzi un zgomot năpraznic. Se năpusti acolo având într-o mână o furculiţă, iar în cealaltă, o lingură mare. Jimmy, speriat, în mijlocul încăperii, privea un morman de cioburi la picioarele lui.

— Jimmy, strigă ea îngrozită, ce e? Te-ai rănit?

Jimmy ridică ochii şi o privi.

— Nu, răspunse el cu vocea schimbată de emoţie, nu m-am rănit, dar meritam; am stricat unul din cadourile de nuntă.

— Atâta tot? Se mai întâmplă.

Uşurată, Pollyanna cercetă cu indiferenţă rămăşiţele de pe covor. Jimmy stricase un tablou: rama, geamul, pictura, toate erau bucăţele.

— Nu pot să-mi explic, nici să invoc vreo scuză, urmă Jimmy pe un ton tragic; eram în picioare în mijlocul camerei. Mi-a scăpat din mână. Ai mai pomenit aşa nătâng? în cădere, tabloul s-a lovit de sobă şi uite ce a rămas din el!

Pollyanna se plecă.

— Dar e tabloul primit de la doamna Frost!

Vocea ei trăda parcă un sentiment de mulţumire ascunsă.

— Da, răspunse Jimmy lugubru, şi acum o oră spuneai că e lucru sfânt!

— Nu vorbeam de ăsta Jimmy, ci vorbeam de cadourile de nuntă în general. Vai de mine, caşcavalul!

Pollyanna se repezi în bucătărie, urmată de Jimmy care cerea mătura şi făraşul.

— Şezi aici şi vezi de bunătăţile pe care ţi le-am pregătit. Mâine dimineaţă adun eu cioburile şi poimâine portarul are să aibă mult respect pentru mine, spuse Pollyanna întinzând unt şi brânză topită pe feliile de pâine prăjită. Ştii că în fiecare dimineaţă trimite sus băiatul ca să adune gunoiul. Mâncare n-am de dat afară, că slavă Domnului, afară de cojile de cartofi şi cojile de ouă, mâncăm totul. Nici praf nu e când lucrurile sunt noi nouţe. Bine că o să am gunoi, până nu e prea târziu.

Jimmy răsuflă uşurat în loc să găsească cusur mâncării care mirosea a prins; mâncă cu poftă şi se declară foarte mulţumit.

Lui Jimmy îi era scris pesemne să doarmă fără remuşcări; când era să aţipească, Pollyanna şopti pe jumătate adormită:

— Ştii, Jimmy, dacă tot trebuia să se spargă ceva, îmi pare bine că a fost tocmai tabloul care nu-ţi plăcea.

Era întuneric beznă, dar Jimmy nu-şi îngădui să zâmbească.

— Da, draga mea, îi răspunse vinovat dar mulţumit, şi eu tot aşa zic.

***

Pollyannei i se făcu dor de casă. Răul venise pe neaşteptate. Jimmy plecase devreme la slujbă, şi ca de obicei, după plecarea lui, apartamentul îi părea grozav de spaţios şi părăsit. Câtă vreme Pollyanna avusese greaua sarcină de a aşeza în nişte dulapuri, destul de mici, lucruri ce abia încăpeau în dulapuri cu mult mai mari, şi câtă vreme strânsese în cufere hainele care nu aveau să fie purtate timp de câteva luni, totul mersese destul de bine.

Acum însă nu mai avea treabă. Totul era aşezat şi rânduit. Umbla de colo colo, mătura covoarele care n-aveau fir de praf, ştergea mese şi scaune strălucitor de curate, Şi-i părea din cale-afară de rău că nu găsea nimic altceva sa facă pentru ca să-1 impresioneze pe Jimmy când avea să vina acasă. Dar ziua aceasta era mai greu de parcurs, căci din ajun îi rămăsese destulă mâncare. Din cartofii rămaşi avea să facă crochete; mazărea avea s-o servească la salată, şi budincă de orez mai rămânea pentru o masă, ba chiar pentru două. Pollyanna avea de lucru numai un ceas, aşa că pe la nouă şi jumătate începu să se plictisească. De bună seamă putea alege între multe distracţii plăcute. Putea să se ducă în parc să privească florile, şi Pollyannei îi plăceau foarte mult, deşi minunatele răzoare cu desene geometrice nu puteau s-o facă să uite

florile cele sălbatice din orăşelul ei drag. Erau pe aproape şi muzee de pictură, şi Pollyannei îi plăcea pictura. Lume era pretutindeni, şi de toate felurile: cerşetori şi milionari, tineri şi bătrâni, oameni obişnuiţi, iar alţii, pitoreşti prin nota străină a hainelor lor sau a figurii. Şi Pollyannei îi plăcea lumea. Sentimentul de a fugi de distracţii e însă caracteristica dorului de-acasă şi Pollyanna evita acum tot ce o atrăgea de obicei.

Se hotărî să-şi petreacă timpul liber scriind mătuşii Polly; dar leacul cel mai ineficient împotriva plictiselii e să scrii celor de care eşti despărţit. La mijlocul unei fraze prin care îşi povestea fericirea Pollyanna izbucni în plâns.

Spunând că era consternată văzându-se pradă unei astfel de slăbiciuni, n-am exprima pe deplin adevărul.

— Eşti de nerecunoscut, Pollyanna Pendleton, se a-postrofă singură cu asprime. Cu cât îmbătrâneşti, cu atât scade respectul ce-ţi port. Când erai de şapte ani ***te bucurai de o pereche de cârje,*** deşi îţi doreai o păpuşă, iar acum, de bine că-1 ai pe Jimmy, un apartament al tău şi ***tot ce-ţi pofteşte inima,*** plângi ca o proastă. Sunt foarte supărată pe tine.

După ce se dojenise astfel, Pollyannei nu-i rămase decât să-şi şteargă lacrimile, în timp ce scrisoarea către tanti Polly o puse bine ca s-o termine altă dată.

Apoi se ridică repede să vadă dacă nu găsea ceva ciorapi de cârpit; dar Jimmy îşi cumpărase aşa de mulţi când se căsătorise, încât erau toţi în bună stare. Se hotărî atunci să frece argintăria, dar aceasta era nouă şi strălucea, ca de altfel tot ce se afla în casă. Fiindcă simţea că frecând ceva, fie chiar şi un cuţit de bucătărie, îi va trece plictiseala, se puse pe lucru frecând totul, până şi candelabrele şi rama din jurul portretului lui Jimmy. Deodată îşi zări, pe fundul unei linguri de supă, faţa alungită. Se porni pe râs, leac mai eficace decât toate mustrările pe care singură şi le făcuse.

Era aproape de ora prânzului; ultima bucată din argintărie fusese frecată şi răsfrecată, când deodată un miros neplăcut ajunse până la dânsa. Se repezi la fereastra bucătărioarei şi privi afară. La fereastra apartamentului de alături apăru o femeie tânără, de vârsta ei. În dimineaţa aceea, faţa Pollyannei fusese posomorită, dar chiar şi în clipa cea mai neagră, rămăsese agreabilă dacă o comparai cu aceea pe care o vedea acum.

Totuşi, nu expresia disperată a vecinei atrăsese atenţia Pollyannei, ci faptul că deasupra capului ei se îngrămădea fumul, întunecând soarele de iunie.

— A luat foc casa? strigă Pollyanna trecând peste formalităţile prezentării.

Vecina ei făcu semn cu capul:

— Nu, n-a luat foc casa. Mi s-a ars doar mâncarea.

— Vai! făcu Pollyanna. S-a ars?

— Aşa cred, răspunse tânăra. N-a rămas nimic din ea. Aveam o supă pe foc, dar acum s-a terminat cu ea. Oala cea nouă de aluminiu a făcut un orificiu la bază şi pe lampa de petrol se văd câteva bucăţi de aluminiu topit. Şi să mai zică cineva că e plăcut să faci gospodărie!

Tăcu şi faţa ei luă o înfăţişare tristă. Pollyanna a înţeles imediat că vecina ei era pe cale să izbucnească în plâns de supărare.

— Păcat că ţi s-a ars mâncarea, se grăbi s-o încurajeze; cu toate acestea, mi se pare foarte plăcut să te ocupi de gospodărie. Atâta doar că în apartamente ca acestea -mici, nu ai prea multe de făcut.

— Mie-mi ajunge, răspunse tânăra necăjită. Muncesc de dimineaţa până seara şi nu isprăvesc. Pur şi simplu, m-am săturat.

Era prea mândră ca să-şi şteargă ochii. Temându-se de o izbucnire, Pollyanna îi dădu o idee plăcută:

— Ştii ceva? Dejunul tău s-a ars; cred că ar fi bine să vii să dejunăm împreună.

Tânăra o privi cu mirare, nefiind deprinsă cu amabilităţi din partea străinilor. Părea că nici nu le preţuieşte şi nu-şi arată decât surprinderea.

— Cred că trebuia să mă prezint mai întâi, spuse Pollyanna, ca un fel de scuză, dându-şi seama că invitaţia fusese făcută puţin cam în pripă. Sunt doamna Pendleton; sunt măritată de curând şi de trei săptămâni fac gospodărie.

Mirarea dispăruse de pe faţa vecinei ca să facă loc unui zâmbet care o lumina.

— Sunt doamna Thayer; ne-am căsătorit acum şapte săptămâni şi ne-am instalat de o lună.

După o clipă de şovăire întrebă:

— Vorbeai serios adineauri, cu invitaţia la dejun?

— Bineînţeles, dar să ştii că n-are să fie ceva grozav. Sper că asta nu te supără.

— Mi-e tot una ce mănânc, răspunse doamna Thayer, dar să mă aşez singură la dejun e pentru mine o pedeapsă. La ce oră să vin?

— E aproape douăsprezece. La douăsprezece şi un sfert îţi convine?

— Desigur. La revedere.

Doamna Thayer radia de bucurie când se retrase de la fereastră. Dacă s-ar fi privit în oglindă, Pollyanna ar fi băgat de seamă că şi de pe obrazul ei dispăruse orice semn de plictiseală.

Pollyanna profită de timpul ce-i rămăsese, şi, chiar dacă dejunul nu era prea variat, putea, totuşi, să-1 mulţumească şi pe cel mai pretenţios musafir. Doamna Thayer mâncă cu poftă şi puse întrebări care o uluiau pe practica femeie Pollyanna.

— Nu ştiam că se pot cumpăra minciunele aşa calde.

De unde le-ai luat?

— Nu le-am cumpărat, răspunse Pollyanna, ci eu le-am făcut.

— Tu le-ai făcut? Când? înainte de a vorbi cu mine la fereastră?

— Sigur, nu durează mult să le prăjeşti.

— Mă tem că ar dura mult la mine, spuse doamna Thayer servindu-se încă o dată. Eu cumpăr totul de la magazin şi de la cofetărie. Russel se supără uneori. Zice că nu-i place să mănânce mereu aceleaşi feluri. Aşa sunt bărbaţii, fac mofturi pentru un fleac; nu-şi dau seama cât de uşor trăiesc ei.

Pollyanna era atât de mirată, încât i se părea că nu auzise bine.

— Cât de uşor trăiesc ei? îngână ea. Nu cunosc multe gospodine afară de cele cu familii numeroase care să muncească atâtea ore pe zi cât munceşte soţul meu.

— Dar bărbaţii au o muncă variată, spuse doamna Thayer cu o voce plângăreaţă, pe când viaţa noastră e atât de searbădă.

— Cred că de asta s-ar putea plânge mai curând bărbaţii, cel puţin o parte din ei. Să luăm de pildă lucrul într-o instituţie publică. Dacă obosim muncind în casă, tu sau eu putem ieşi, putem face ce vrem, să ne plimbăm să ne ducem la un muzeu sau în parc, sau...

Doamna Thayer o întrerupse:

— Cred că asta depinde de viaţa cu care ai fost deprinsă înainte. Poate că tu ai trăit într-un orăşel mic şi prin urmare...

— Într-adevăr, aşa este. Vin din Beldingsville. Oraşul e frumos şi locuitorii sunt oameni plăcuţi, răspunse Pollyanna cu căldură.

— Cred şi eu. Aşa se explică de ce nu-ţi vine greu să rezişti aici...

Apoi, cu oarecare condescendenţă în glas, musafira Pollyannei continuă:

— Eu sunt din Porter. Nu e un oraş din cele mai mari; are patruzeci de mii de locuitori. Totuşi e un oraş destul de

mare, cu operă, bibliotecă, şi... în sfârşit, nimic nu mi se pare nou aici.

La desert, Pollyanna puse pe masă tarte cu zmeură şi cu cremă de lămâie. Atitudinea condescendentă a doamnei Thayer dispăru cu totul.

— Tartele le-ai luat de la cofetărie, nu-i aşa? La magazin nu se găseşte aşa ceva.

— Ba nu, eu le-am făcut.

— Cum, tot tu? După ce m-ai invitat?

Pollyanna se strădui să-şi ascundă mirarea faţă de o asemenea întrebare.

— Nu, pe acestea le am de ieri. Am să vin într-o zi la tine şi am să-ţi fac, îi promisese Pollyanna. Ai să vezi cum le fac.

După ce au spălat vasele de la dejun, au trecut în salonaş. Doamna Thayer se apropie de o fotografie înrămată, pe care Jimmy o atârnase pe perete, într-un loc unde lumina naturală se proiecta din plin asupra ei. O privi cu luare aminte.

— E un oraş din Europa, nu-i aşa?

Din nou Pollyanna îşi stăpâni mirarea.

— Roma. În planul din spate se vede Coliseul.

— Şi fata asta îţi seamănă.

— Da, şi la dreapta e mătuşa mea. Doamna Thayer se întoarse dintr-o dată.

— Va să zică ai fost în străinătate?

— Da, am stat şase ani în străinătate cu unchiul şi mătuşa mea. Unchiul era medic şi plecase în Europa la specializare.

— Da, da.

O clipă rămase pe gânduri, apoi râse stânjenită şi întrebă:

— De ce nu mi-ai închis gura când îţi vorbeam de oraşul meu natal?

— De ce să-ţi închid gura?

— Pentru că-mi dădeam aere. Credeam că ai crescut la ţară şi că-ţi place să te uiţi la zgârie-nori şi să dai de mâncare elefanţilor din grădina zoologică. Pe când eu veneam dintr-un oraş mare, mă-nţelegi? Nu-ţi venea să mă baţi?

— Ce idee! râse Pollyanna, vezi bine că nu.

— Eu sunt altfel. În locul tău, aş fi vorbit îndată de Roma. Tăcu şi o privi gânditoare. ***De ce eşti altfel decât ceilalţi?***

— Altfel? Cu ce îţi par altfel?

Pollyanna era tulburată, dar doamna Thayer se grăbi s-o liniştească.

— Nu vreau să spun cu asta că eşti ciudată, ştii, dar se pare că ***toate lucrurile îţi fac atâta plăcere...*** mult mai multă plăcere decât altor oameni.

— A, asta da; poate că, vezi tu...

Pollyanna se opri deodată. Când era fetiţă vorbea oricui despre ***"jocul mulţumirii"*** fără să-i fie teamă de critică; acum însă, teama că ar putea fi greşit interpretată o făcea mai precaută în privinţa "fenomenului" ce-i ocupase atât de mult viaţa. La privirea întrebătoare a doamnei Thayer răspunse:

— Ştii, am căutat întotdeauna să văd partea frumoasă a lucrurilor. Am să-ţi vorbesc despre asta mai mult, într-o altă zi.

Au petrecut o după amiază plăcută. S-au cunoscut şi îndeaproape. Pollyanna îşi luă lucrul şi vorbiră amândouă despre o sumedenie de lucruri importante: bărbaţi, lămpile cu petrol, preţul untului, defectele portarilor şi neplăcerile spălătoriilor. La ora cinci, doamna Thayer se sculă să-şi ia rămas bun.

— Doamnă Pendleton, începu ea cam ceremonios, n-ai idee...

Pollyanna se uită în dreapta, apoi în stânga, apoi se întoarse să privească în urma ei, gândind că poate se

strecurase cineva între scaunul ei şi perete, ceea ce ar fi fost greu chiar şi pentru o persoană subţirică, apoi privi înaintea ei. înţelese în sfârşit:

— Mie îmi vorbeai?

Doamna Thayer părea stingherită.

— Nu ţi-am înţeles bine numele? Credeam că... înfăţişarea Pollyannei o făcu să se întrerupă.

— Ba da, acesta îmi este numele. Dar vezi, încă nu m-am deprins cu el. În prăvălii mi se zice "coniţă", portarul îmi zice coniţă. Afară de bărbatul meu nu prea văd lume multă, aşa că dacă mă gândesc la mine, îmi spun Pollyanna...

— Pollyanna te numeşti?

— Da.

— Ce nume frumos! Parcă-ţi vine să răsfeţi pe cine-1 poartă!

— Mi-ar face plăcere dacă mi-ai zice pe nume, răspunse Pollyanna zâmbind. E mult mai plăcut decât "doamna Pendleton".

— Cu plăcere, şi am să te rog să-mi spui Judit. Acum trebuie să plec, altfel ai să întârzii cu masa soţului tău şi are să se supere.

Plecă în grabă, şi Pollyanna se duse în bucătărie şi îşi puse şorţul, bucurându-se la gândul că avea atâtea să-i povestească lui Jimmy. De dorul de-acasă de care suferise atâta în acea zi îşi mai amintea doar ca de un vis rău.

***

A doua zi, imediat după dejunul pregătit la repezeală, Pollyanna primi cu poşta de dimineaţă o veste aşa de importantă, încât simţi nevoia sufletească s-o împărtăşească de îndată şi altcuiva. Rămase câteva clipe cu scrisoarea în mână, întrebându-se dacă l-ar putea chema la telefon pe Jimmy, apoi renunţă cu părere de rău. Atunci îi veni o altă idee; fugi la fereastră, se aplecă puţin

şi strigă:

— Judit, hei, Judit!

Mai repede decât se putea aştepta, se ivi la fereastra vecină o faţă atât de radioasă, încât Pollyanna uită ce voise să spună:

— Ia te uită, ce veselă eşti! S-ar părea că azi ţi s-a întâmplat ceva foarte plăcut!

Judit izbucni în râs:

— Serios? Să înţeleg că tot de bucurie îmi zice cineva pe nume?! Dar de unde ştiai că sunt acasă?

— O!

Ultimul cuvânt ("acasă") rostit de Judit îi aminti ştirea extraordinară pe care voia să i-o comunice.

— Mi se anunţă o vizită de-acasă. Ce zici de una ca asta?

— Aşa!

Tonul era neutru tocmai pentru a nu o angaja cu nimic. Judit nu ştia dacă perspectiva de a primi musafiri e prilej de bucurie sau de întristare. Apoi, dându-şi seama că tulburarea Pollyannei purta semnele unei bucurii anticipate, adăugă prietenos:

— Aştepţi prieteni, nu-i aşa?

Faţa Pollyannei deveni mai serioasă.

— N-aş putea spune că suntem prieteni cu domnul Pisher, răspunse şovăind. Nu prea îi cunosc familia, dar, vezi e din oraşul nostru.

— Aşa da, e foarte plăcut să întâlneşti pe cineva de-acasă.

— Mă bucur foarte mult, răspunse Pollyanna.

După o aşteptare de o zi întreagă ca să-i poată comunica lui Jimmy vestea cea mare, era dezamăgită văzându-1 că el o primeşte cu oarecare răceală. Jimmy citi scrisoarea domnului Fisher prin care-şi anunţa sosirea, apoi se uită la soţia lui cu coada ochiului.

— Nu ştiam că îl cunoşti aşa de bine pe domnul Fisher.

— De ce? La noi toată lumea se cunoaşte.

— Da, aşa e, răspunse Jimmy tuşind uşor, dar păreai atât de veselă să-1 vezi, încât mi-ai stârnit gelozia.

— Gelozie? Vai ce greşit eşti! N-am iubit pe nimeni, afară de tine!

Subiectul acesta era atât de delicat, încât trecu multă vreme până a se repune pe tapet sosirea domnului Fisher. Pollyanna spuse atunci că a doua zi vor mânca mai târziu cu o jumătate de oră decât ca de obicei, fiindcă domnul Fisher avea să sosească tocmai pe la ora şapte. Jimmy deschise gura să facă o observaţie, dar o închise numaidecât, găsind, se vede, că era mai bine să o păstreze pentru sine.

De-aici se vede cât îi e de dor de-acasă, se gândea el. ***Şi totuşi nu s-a plâns,*** drăguţa de ea, ***din pricina jocului****.* Dacă-i pare atât de bine să-1 vadă pe Fisher, asta din cauză că e din orăşelul nostru. N-am să-i stric eu plăcerea spunându-i părerea mea.

A doua zi, domnul Fisher sosi tocmai la ora şapte şi jumătate, iar Pollyanna trecu prin toate grijile gospodinei care se teme că friptura se usucă până ce vin musafirii. Când sosi, în sfârşit, musafirul nu ceru scuze. Era un om mărunţel, gras, răsufla greu, mânca bine şi cu lăcomie şi nu prea vorbea. În timpul mesei dădu de înţeles că avea să rămână trei zile. Jimmy îi aruncă o privire nevestei sale, să vadă ce zice. Ospitalitatea Pollyannei se arătă din nou la înălţime.

— Trei zile! Ce bine, domnule Fisher. Vei avea destul timp să ne povesteşti mai multe de acasă.

— Hm, într-adevăr, spuse domnul Fisher, dregându-şi vocea. Fii bună, te rog, şi dă-mi sosul.

În seara aceea nu le spuse mare lucru, căci îndată după cină se cufundă în ziar, apoi spuse că ar vrea să se culce.

— Nu e tocmai vorbăreţ musafirul nostru, constată Jimmy când uşa camerei musafirilor se închise în urma bondocului.

— O fi obosit, e drum nu glumă de la Beldingsville până aici, îl scuză Pollyanna.

Jimmy era tocmai pe punctul să răspundă că domnul Fisher nici nu putea face un lucru mai nimerit decât să se ducă la culcare, când îşi aminti că e primul lor musafir, şi dacă Pollyannei îi făcea plăcere să-1 primească, de ce ar necăji-o el cu părerile lui?

In zilele ce au urmat, domnul Fisher se arătă a fi un musafir cam stingheritor. Ceru să i se servească dejunul mai devreme cu o jumătate de oră decât în prima zi, apoi se întoarse la masă de-abia după ce sfârşi cu toate afacerile lui, fără să-i pese de ora mesei. Nu prea avea a spune mare lucru despre cei de-acasă, în schimb era darnic cu sfaturile. Se mira de alegerea apartamentului şi de ce nu se mutaseră mai în centru.

— Vezi, ne-am gândit la confortul nostru, răspunse Jimmy calm, nu la acela al unui musafir pretenţios.

Pollyanna îl privi rugătoare şi, deşi părea absorbit de cotletul de berbec din farfurie, simţea cum îl apasă privirea ei. Strânse buzele şi decise că nu se va mai lăsa împins la nicio vorbă nesocotită, oricât de cicălitor şi nesuferit s-ar mai arăta musafirul lor. Bine că-şi propusese aceasta la timp, căci domnul Fisher îşi dădu cu părerea asupra confortului apartamentelor, în general, şi asupra defectelor aceluia în care locuia ca musafir, în special.

— De pildă, camera în care m-aţi instalat nici nu se poate numi cameră. E o cămăruţă şi atâta tot.

Jimmy duse un cartof fierbinte la gură şi-1 înghiţi fără să clipească.

— Şi apoi priveliştea este apăsătoare. Din fereastră se văd numai coşurile caselor. Nu înţeleg cum poate cineva să aleagă un apartament de unde nu se văd decât nişte coşuri.

— Dar se văd şi alte lucruri foarte interesante, sări Pollyanna ştiind că acestea erau punctul negru al lui

Jimmy. Uneori stau înadins mai departe de fereastră până-mi isprăvesc treaba, de teamă să nu-mi pierd timpul privind afara. Jimmy, ai putea oferi un cotlet domnului Fisher?

— Mă tem să nu fie reci. Cum ţi se par? întrebă acesta cu prudenţă. Ca să fie bune, cotletele de miel trebuiesc servite fierbinţi.

— Nu-i vorbă, însă trebuie să fim mai indulgenţi cu tinerele gospodine, adăugă musafirul graţios, pe când Jimmy aproape scrâşnea din măsele de mânie.

Când sosi momentul să-şi ia rămas bun, Pollyanna nu era de fel întristată, iar vestea pe care o primi peste două săptămâni din partea familiei Fisher nu-i păru atât de importantă încât s-o comunice îndată Juditei din fereastra bucătăriei. Amână chiar să-i vorbească lui Jimmy, până după stingerea lămpii, şi atunci făcu chiar o sforţare să-şi adune curajul.

— Jimmy, Matilda Fisher soseşte vineri.

— Soseşte? Unde soseşte?

— La noi, în vizită.

— Nu-nţeleg de ce Matilda Fisher simte nevoia să sosească la noi în vizită. Mi se pare că la tanti Polly nu venea prea des în vizită.

— Nu, nu… dar se cunoşteau.

— De, aşa îl cunosc şi eu pe moş Sam Stove, cantonierul cel şchiop. Cu toate acestea, m-aş mira dacă mi-ar scrie deodată că vine să petreacă iarna viitoare la noi, un concediu întreg.

— Chiar ar fi foarte plăcut să ne vină cineva în vizită cu adevărat, răspunse Pollyanna cu o voioşie pe care se străduia s-o facă molipsitoare. E drept că n-am prea avut timp să ne bucurăm de vizita domnului Fisher.

— A, ba da, îl vedeam regulat la masă şi era foarte plăcut!

— Jimmy, nu fi chiar aşa!

— Nu era foarte plăcut? Dacă vrei, pot să-ţi mărturisesc că era grozav, chiar dacă tu nu înţelegi.

— Taci odată, Jimmy! Voiam să spun doar că domnul Fisher avea întruna treabă, pe când Matilda n-are să fie ocupată. O să ne plimbăm, o să vizităm câteva locuri frumoase..., încheie Pollyanna cu voioşie. O să ne simţim foarte bine.

Proiectele Pollyannei au fost primite cu bucurie de Matilda.

— Vreau să văd tot, îi spunea Pollyannei pe când se urcau la gară în tramvai. Tata şi mama se miră că pot umbla atât. Îmi place să fiu mereu în mişcare şi câtă vreme mai e ceva de văzut, nu ştiu ce-i oboseala.

Pollyanna se gândi că Matilda exagera puţin ca să-şi arate plăcerea de a se putea plimba, dar curând şi-a dat seama că era adevăr curat.

— Ce zici, azi de dimineaţă ce facem? întreba Matilda în fiecare zi la micul dejun.

La prânz făceau proiecte pentru după amiază, iar seara se plimbau.

La sfârşitul săptămânii, Pollyanna era zdrobită de oboseală. Umblase atât, încât nu-şi mai simţea picioarele. De atitea excursii pe soarele dogoritor de august o dureau ochii şi se întreba dacă nu cumva va fi nevoită să-şi pună ochelari. De câteva ori trebui să se mulţumească cu hrană rece, fiindcă Matilda o făcea să întârzie aşa de mult pe-afară, încât nu-i mai rămânea timp să pregătească masa. Se întâmplă chiar de mai multe ori ca Jimmy să ajungă acasă înaintea lor. Atunci Matilda îl întrebă, exagerând înadins:

— Vai, domnule Pendleton, ce ai să crezi despre noi? Suntem nişte haimanale îngrozitoare, nu-i aşa? Dar îmi place aşa de mult să mă plimb!

Dar Pollyanna nu suferea numai din pricina oboselii. Mai era şi altceva. Când şi-a făcut bugetul, suma pe care Jimmy

o hotărâse pentru cheltuieli de menaj i se păruse mai mult decât îndestulătoare, iar aceea pentru banii ei de buzunar, exagerată. Din pricina unei caraghioase convenţii sociale care pretinde ca gazda să suporte cheltuiala musafirilor, Pollyanna fusese însă nevoită să plătească tramvaiul, maşinile şi plimbările cu vaporaşul, biletele de spectacol, şi chiar mesele la restaurant când ele mâncau acolo din cauză că erau prea departe de casă şi prea târziu pentru ora mesei. Deşi el îi dăduse o sumă mai mare de bani decât îi ceruse şi îi închisese gura cu o sărutare când încerca să-i spună că luna viitoare avea să-i restituie, se simţea foarte nenorocită. Nu dormea de grijă şi se întreba mereu unde şi cum ar putea face economie ca să nu i se pară mereu că nu fusese în stare să se descurce.

Matildei îi părea foarte rău că trebuia să primească şi ea musafiri pe douăzeci şi doi ale lunii, altminteri şi-ar mai fi prelungit şederea.

— Mai sunt atâtea lucruri pe care nu le-am văzut şi nu-mi place să las ceva neisprăvit; dar nu cred că s-ar fi putut face mai mult.

Pollyanna, zâmbind melancolic, recunoscu şi ea că nu li se putea imputa că şi-ar fi pierdut timpul.

După plecarea Matildei, familia Pendleton trecu la un regim sever de economisire, pentru a putea trăi.

Pollyanna se străduia să dea gust cărnii de calitatea a doua pe care o cumpăra, iar Jimmy mânca tot ce-i servea ea cu aerul de a nu face diferenţă între carne de berbec şi pui fript. În timpul liber, se plimbau prin parc sau se aşezau pe câte o bancă şi sub clar de lună îşi împărtăşeau impresii. După două săptămâni petrecute în felul acesta, Jimmy, întorcându-se într-o seară acasă, fu întâmpinat de Pollyanna care era cam speriată.

— Hai, spune, ce s-a întâmplat? o întrebă el pe când îşi atârna pălăria. Când soseşte următorul Fisher?

— Jimmy, eşti extraordinar, izbucni Pollyanna uitându-şi

întristarea. Cum ai ghicit?

— Ce, e adevărat că... Ei, asta-i culmea!

— Domnul Fisher are treabă aici şi s-a gândit s-o a-ducă de astă dată şi pe soţia lui, răspunse Pollyanna cu o voce slabă.

Jimmy tăcu câteva clipe. îşi dădu seama că domnul şi doamna Fisher găsiseră mijlocul de a economisi cheltuiala hotelului şi a excursiilor şi că păreau hotărâţi să vadă cât mai multe din frumuseţile capitalei, pe socoteala altora. Fiindcă Pollyanna era însă atât de simţitoare în ceea ce priveşte ospitalitatea, se hotărî să-şi spună părerea cu multă prudenţă.

— În felul acesta vom găzdui întreaga familie Fisher, nu-i aşa?

Pollyanna nu-i răspunse îndată.

— Jimmy, spuse în sfârşit, m-am gândit şi am ajuns la concluzia că trebuia să procedez altfel cu musafirii noştri. Cred că nu m-am purtat cum trebuie.

Jimmy păru că vrea s-o întrerupă, dar se răzgândi.

— Fireşte, când ai apartament, continuă Pollyanna serioasă, e foarte plăcut să primeşti prietenii. Când eşti sărac împărţi cu ei ce ai, dar eu am împărţit mai mult decât ce aveam. Vrei să vii cu mine la bucătărie, Jimmy? Am să pregătesc masa şi între timp vom vorbi.

Jimmy o urmă, curios să audă unde va ajunge.

— Acasă serveam întotdeauna pui, când aveam musafiri; dar la Beldingsville, un pui cumpărat la Doley e mult mai ieftin decât aici.

— Aşa e, aprobă Jimmy.

— Când a venit domnul Fisher, şi mai pe urmă Matilda, am procedat ca şi cum am avea mai mulţi bani de cheltuit decât aveam în realitate. De atunci am fost nevoită să fac economie, să ne lipsim de unele lucruri ca să restabilim echilibrul. Asta nu-i drept. Am hotărât ca de acum înainte să cheltuiesc o sumă anumită pe săptămână, fie că suntem

singuri, fie că vom avea musafiri. Cine ne iubeşte se va mulţumi şi aşa.

Jimmy mânca bine şi cu poftă, cu toate că străduinţele Pollyannei nu reuşeau să dea tocanei de berbec gustul fripturii. Din câteva cuvinte aruncate, Pollyanna înţelese că Jimmy se bucura de apropiata sosire a soţilor Fisher. Asta-i lua o piatră de pe inimă, căci în momentul când îi comunicase vestea prima oară, Jimmy părea că nu se prea bucură.

Musafirii au sosit aşa cum au anunţat. Pollyanna se duse la gară, ca s-o aştepte pe doamna Fisher, deoarece domnul Fisher avea treburi importante în oraş. Doamna Fisher se interesă de toate şi, când văzu camera în care urma să fie găzduiţi, începu să râdă.

— Îmi spusese bărbatul meu că e cât o cutie de conserve, dar nu-i nimic, nu te necăji, o să ne mulţumim cu atât, în cele câteva zile cât vom sta aici.

Cuvintele acestea ar fi trebuit s-o îmbărbăteze pe Pollyanna, însă ele rămaseră fără efect. Ca şi data trecută, domnul Fisher sosi cu întârziere la masă, dar de data asta, Pollyannei nu-i mai păsa. Mâncărurile erau dintre acelea care nu se usucă stând pe foc. Apoi, ca toată lumea, Pollyanna era bucuroasă să mai amâne un lucru neplăcut, deşi ştia bine că trebuie să-1 înfrunte în cele din urmă.

Lui Jimmy îi era greu să rămână serios când se aşeză la masă în faţa soţiei lui. Obrajii Pollyannei erau stacojii, îşi amintea, ruşinându-se, de tradiţiile ospitalităţii la Beldnigsville şi apoi îi părea rău că nu se osândise pe sine şi pe Jimmy la pâine cu brânză timp de o săptămână ca să poată oferi pui fript musafirilor ei zdraveni şi rotofei.

Jimmy se întoarse spre vecina din dreapta şi o întrebă:

— Îmi daţi voie, doamnă, să vă servesc cu un rasol de vacă?

Doamna Fisher îl privi şiret, crezând că glumeşte, apoi se uită în farfurie. Nu mai era nicio îndoială, era rasol de

vacă cu sos. Roşeaţa din obrazul Pollyannei se întinse până la urechi.

— Mulţumesc, răspunse doamna Fisher acru, nu te osteni.

— Sunteţi cumva vegetariană? întrebă Jimmy vesel, punându-i în farfurie crochete de cartofi şi fasole verde. Mulţi medici pretind că e un regim igienic. Apoi, întorcându-se spre vecinul din stânga, îl întrebă:

— Pe dumneata, domnule Fisher, cu ce să te servesc?

Domnul Fisher răspunse posomorit că voia să se servească singur; se cunoştea că era dezamăgit. în cele din urmă, îi dădu voie lui Jimmy să-1 mai servească încă o dată.

— Dar nu-mi da prea mult, îi spuse.

— Mănâncă atât cât ţi-e poftă, răspunse Jimmy prietenos. Fasole mai vrei? Dar crochete? Nevastă-mea le face foarte bune.

Era de ajuns pentru domnul Fisher şi pentru Jimmy; Pollyanna care mânca de obicei cu poftă, abia gustă. Jimmy mâncă cu poftă ca întotdeauna, lăudând din cale-afară mâncărurile, pe când Pollyanna roşea mereu, străduindu-se să-1 facă să tacă. Doamna Fisher îl asculta cam neîncrezătoare. .

Şederea soţilor Fisher nu a fost de lungă durată. Chiar a doua zi, doamna Fisher spuse că avea de gând să facă o excursie în direcţia vestului. Pollyanna i-a propus s-o conducă la vapor căci nu putea s-o întovărăşească, îi spuse aceasta cu o voce tremurătoare. Doamna Fisher făcu o mutră supărată, şi aşa rămase până ce-şi luă rămas bun de la ***gazdă,*** îndată după micul dejun de a doua zi.

După plecarea lor, Jimmy, bănuind că Pollyanna era necăjită şi gata să plângă, încercă s-o înveselească, făcând glume. Pollyanna plânse foarte puţin, dar mai mult de uşurare.

— Foarte bine ai făcut, dragă, o îmbărbăta Jimmy; pe

prieteni îi vom primi întotdeauna cu plăcere, dar nu ţinem hotel pentru oricine are chef să se invite singur. Există o vorbă despre crimele făptuite în numele libertăţii; tot atâtea crime se comit şi-n numele ospitalităţii, dragă, crede-mă.

Pollyanna, cu lacrimi în ochi, era de părerea soţului ei, cu toate că Fisherii erau primii musafiri pe care-i primise în casa ei şi-i părea îngrozitor că vizita se sfârşise astfel.

— La urma urmei, spuse ea, există oameni a căror vizită ne-ar face plăcere, pentru că ar fi mulţumiţi cu ceea ce le putem oferi.

***

În timpul vizitelor familiei Fisher, relaţiile prieteneşti dintre Judit şi Pollyanna se adânciră. Amândouă fuseseră dezrădăcinate din căminul în care avuseseră numeroşi prieteni şi mutate în singurătatea unui oraş mare.

Tocmai lucrul acesta a creat între ele un fel de prietenie care le scăpa de descurajare atunci când se simţeau singure.

Asemănarea dintre felul de viaţă al uneia şi al alteia, vădit pentru cineva din afară, era totuşi o asemănare de suprafaţă.

Pollyanna era gospodină pricepută. Învăţăturile primite de la Nancy, în bucătăria de acasă, îi prindeau bine acum, în propria ei gospodărie; iar treburile gospodăreşti, în loc să-i fie povară, erau cea mai mare plăcere a ei.

În schimb, Juditei nu-i plăcea de fel să se ocupe de gospodărie, aşa cum se întâmplă de obicei celor ce fac o muncă fără să fie deprinşi cu ea. Avea treabă întotdeauna, dar niciodată nu făcea un lucru la timp; se plângea că e obosită, iar Pollyanna nu reuşea să descopere cauza acestei oboseli.

Deosebirea dintre cele două femei avea cauze mai profunde. Pollyanna se deprinsese din copilărie cu ***jocul***

mulţumirii şi căuta aproape instinctiv partea bună, frumoasă a oricărui om şi a oricărui lucru; e drept că o şi găsea întotdeauna. Judit, dimpotrivă, se lăsa pradă în mod regulat unor adevărate accese de nemulţumire; neplăcerile cele mai mărunte luau atunci proporţii de adevărată catastrofă. Nu era o fiinţă dezagreabilă, dar era iute din fire. Nu degeaba se temea Pollyanna că certurile repetate ar putea tulbura fericirea tinerei perechi căreia îi purta prietenie.

Nu poftise încă la masă pe soţii Thayer, deşi ar fi dorit s-o facă; vizitele familiei Fisher epuizaseră toate mijloacele financiare de care dispunea pentru musafiri. În schimb nu lăsase să-i scape niciun prilej de a se arăta vecină bună. S-a dus de câteva ori la Judit ca s-o înveţe să gătească; din păcate, rezultatele lăsaseră întotdeauna de dorit. E greu să înveţi un lucru care nu te interesează; privind bucătăria ca pe o corvoadă, fireşte că Judit nu putea fi elevă bună.

La puţin timp după plecarea soţilor Fisher, Judit veni să-i ceară ajutor. Pollyannei îi părea bine, căci aceasta îi dovedea că legătura lor se prefăcuse într-o adevărată prietenie.

— Vai, Pollyanna, am o mare problemă! Vrei să m-ajuţi? Ghici ce mi-a făcut bărbatul meu?

— Ce ţi-a făcut? întrebă Pollyanna cu prudenţă.

— Închipuieşte-şi că a întâlnit zilele trecute pe unul din prietenii lui şi 1-a poftit la masă.

Pollyannei îi venea să râdă de tonul ei supărat.

— N-ai de ce să te superi. De mult vrea el să-şi prezinte soţia unor vechi prieteni.

— De-ar fi să mă prezinte numai ca nevastă nu m-aş teme de nimic. Gândeşte-te însă că trebuie să apar şi ca bucătăreasă şi prevăd că domnul Dunning, când o să plece de la noi, are să-1 compătimească pe Russel, felicitându-se totodată că a rămas neînsurat. Bărbaţii sunt răi, încheie Judit pornită.

Nu era prima dată când discutaseră între ele chestiunea aceasta, dar de data asta, Pollyanna nu voi să dea niciun răspuns. O întrebă deci ce avea de gând să pregătească pentru masă, apoi, fiindcă Judit nu hotărâse nimic, propuse ea câteva feluri. în ceea ce priveşte desertul n-avea decât să aleagă.

— Ascultă, Judit, ştiu o budincă minunată care nu costă mult. Dacă vrei, vin eu să ţi-o fac.

— Mai întrebi? Eşti un înger.

— Ce idee! îmi place să gătesc, ştii? Şi acum îmi fac plăcerea pe cheltuiala ta. Uite creion şi hârtie; am să-ţi spun tot ce trebuie să cumperi.

Au mai stat de câteva ori de vorbă în cursul acelei zile, şi au hotărât ca a doua zi Pollyanna să se grăbească cu treaba ca să fie pe la ora zece la Judit.

— Vezi că budinca asta stă mult la cuptor, îi explica Pollyanna grijulie, şi în timp ce se face, te mai pot ajuta la altceva.

Recunoştinţa Juditei era mişcătoare.

— Asta-i cu adevărat prietenie, Pollyanna. Dacă voi trece examenul acesta fără ca Russel să se supere, meritul va fi al tău.

— Ţi-am mai spus că mie îmi place să fac bucătărie.

La zece fix sunt la tine.

Judit o îmbrăţişa cu dragoste şi o sărută. Pollyanna îi răspunse la fel, deşi se simţea cam stingherită în faţa acelui elan.

"Ea crede că-i fac cine ştie ce bine", îşi zicea în sinea ei, "când de fapt pentru mine e doar un fel plăcut de a-mi petrece timpul. E plăcut să ai de-a face cu oameni care preţuiesc un serviciu, dar mie mi se pare că nu merit atâta recunoştinţă."

Pollyanna era cam supărată când, a doua zi la ora stabilită, Judit nu-i deschise. După cum stabilise, s-a grăbit să-şi termine mai repede treaba, şi la zece sună la vecina

ei. Nu-i deschise nimeni aşa că bătu la uşă, deşi dacă cineva ar fi fost acasă ar fi auzit soneria. Apoi Pollyanna sună din nou. însă, cu părere de rău, plecă.

"O fi încă la piaţă, îşi spuse ea. Probabil că se va întoarce repede."

A mai încercat încă o dată la zece şi jumătate, apoi din nou la unsprezece, dar fără rezultat.

Deveni neliniştită. În afară de budincă, făgăduise Juditei că-i va face şi nişte prăjiturele cu sirop de zahăr care îi plăceau ei mult. Budinca trebuia să se răcească, şi trebuia timp să absoarbă şi siropul.

"Dacă aş avea din ce, i-aş face prăjiturile la mine, se gândea Pollyanna. Judit îmi va înapoia, desigur, cele împrumutate."

Din nefericire, mai avea zahăr numai pentru micul dejun de a doua zi, şi nici bani nu prea avea. Trebuia să intre numaidecât la Judit. Nu trecuseră cinci minute de când încercase uşa şi se duse din nou să sune. Totul însă, în zadar.

Pollyanna se lăuda uneori că găseşte soluţia chiar în încurcături. Pe când se învârtea disperată în faţa uşii încuiate, îi veni deodată o inspiraţie, şi se miră de ce nu-i venise mai de mult.

"Numai de n-ar fi închis fereastra", se gândea ea pe când încăleca fereastra bucătăriei. Dar e aşa de distrată...

Fereastra vecinei era deschisă în lături. Pollyanna îşi dădu drumul pe zimţul care despărţea cele două ferestre, ţinându-se de ghiarele de fier fixate în zid pentru coborâre în caz de incendiu. Îşi zicea că era un exerciţiu folositor, că dobândea astfel oarecare siguranţă în caz de nevoie.

În bucătăria Juditei găsi îndată zahărul de care avea nevoie şi uită de toate neajunsurile. Aprinse cuptorul aragazului şi se puse pe lucru. Până să se încingă cuptorul, prăjiturelele erau deja gata.

Era în toiul lucrului când auzi deodată soneria. Se uită la

ceas, scutură din cap zâmbind şi se duse la uşă. Înainte de a fi avut timp să deschidă, soneria zbârnâi din nou. Crezând că Judit îşi uitase cheia, Pollyanna, cu mâna pe clanţă, glumi:

— Mare poftă aş avea să nu te las să intri.

O voce bărbătească, adâncă, îi răspunse:

— În numele legii, deschide.

Deschise uşa în lături şi se pomeni în faţă cu un sergent de stradă (poliţist). îşi dădea aere, încruntat, cu revolverul în mână. Asemenea surpriză ar fi fost de ajuns ca să zdruncine şi nervii cei mai oţeliţi. Încrederea în semenii ei, care o făceau să se aştepte numai la bine din partea lor, o făcu pe Polyanna să înfrunte cu calm prezenţa neaşteptată a poliţistului. Privi mirată la sergent şi-1 întrebă:

— Ce s-a întâmplat, mă rog?

Omul păru că ezită.

— Dumneavoastră locuiţi aici?

— Nu, cucoana de aici e plecată. Dar dumneata ce pofteşti?

— Cum ai intrat?

Pollyanna şovăi o clipă, apoi surise. Era ridicolă stinghereala ei.

— Eu? Voiam să prepar ceva în lipsa ei. Am intrat pe fereastră, ţinându-mă de ghiarele de salvare.

— Ooo...

Până aici sergentul păruse a avea oarecare îndoieli. Acum însă avea aerul unui om care-şi cunoştea bine datoria şi era hotărât să şi-o îndeplinească. Intră, o privi pe Pollyanna, apoi încruntându-se spuse:

— Haide, fii cuminte şi urmează-mă. Fără vorbă!

— Să te urmez? Unde? Nu înţeleg.

Sergentul dădu semne de nerăbdare.

— Bine, bine! Oricine ai fi, nu eşti nebună: asta se vede. Nu intră nimeni cu intenţii bune în felul ăsta în locuinţa altuia.

Pollyanna scoase un ţipăt:

— Vai, prăjiturile mele!

Şi fugi în bucătărie. Sergentul fluieră, apoi spuse:

— Atenţie! Nu mă lăsa aşa. Mai e jos un sergent, n-ai să scapi.

Fără să ia seama la ce spunea sergentul, Pollyanna deschise portiţa cuptorului, scoase prăjiturile rumenite care răspândeau un miros din cele mai plăcute, şi întoarse una să vadă dacă nu cumva s-au ars, cum se temuse, o clipă.

Sergentul îşi scoase şapca şi se scarpină. Nu mai era chiar aşa de sigur. Prăjiturile îl puseră pe gânduri. Deprins cum era cu nenumăratele şiretlicuri ale răufăcătorilor, nu putea totuşi stabili vreun raport între prăjiturile de casă şi intenţiile criminale asupra proprietăţii altcuiva.

Pe când sergentul sta pe gânduri, Pollyanna părea că e preocupată numai şi numai de mutarea prăjiturilor din tavă pe farfurie. Se prefăcea! Dacă sergentul i-ar fi luat pulsul, din bătăile repezite ale inimii ar fi tras concluzii asupra văditei sale emoţii. Pollyanna începu să-şi dea seama că a intra pe fereastră în casa vecinului poate fi îngăduit într-un orăşel mic unde toată lumea se cunoaşte, nu însă într-un oraş mare. Vreun locatar al apartamentelor vecine probabil că a văzut-o, pe când intra pe fereastra Juditei, şi a înştiinţat poliţia. Ştia bine că-şi putea dovedi nevinovăţia, dar i se părea o ruşine de nedescris să fie condusă la poliţie de un om în uniformă. Şi ce-o să zică oare Jimmy, când va afla că nevasta lui a fost arestată pentru furt?

Soneria se auzi din nou, şi Pollyanna se temea că ar putea fi încă unul sau mai mulţi agenţi. Mâna îi tremura atât de tare, încât cuţitul din mâna ei ciocănea în masă aproape fără întrerupere. Sergentul băgă de seamă şi trase unele oncluzii din acest fapt.

— Cine o mai fi acum? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Pollyanna cu vocea scăzută.

Agentul îşi dădea seama că Pollyannei îi era frică.

— Deschide uşa, şi, oricine ar fi, lasă-1 să intre. Nu încerca să mă duci cu vorba, mă-nţelegi?

Pollyanna se duse la uşă urmată de agentul care părea pregătit pentru orice nouă surpriză.

De bună seamă, era o zi cu surprize, căci în pragul uşii apăru Judit, cu coşul de piaţă pe braţ. Era încălzită şi părea în pragul unei crize de nervi. Fără să pună un cuvânt, se repezi în vestibul, se trânti pe bancă şi se porni pe un râs cu hohote care parcă voia să se prefacă în plâns.

— Judit, o rugă Pollyanna, ce e? Ce ţi s-a întâmplat?

Îi îngheţa sângele în vine gândind la impresia pe care putea să i-o facă Juditei un sergent în casa ei în clipa aceea.

— Pollyanna, izbucni Judit fără să-şi poată trage răsuflarea, întreabă-mă mai bine ce nu mi s-a întâmplat! Ce zi, domnule!

— Dar de ce ai sunat? De unde ştiai că sunt aici?

— Ştiam că ai să recurgi la orice ca să intri să faci prăjiturile. E aproape douăsprezece. Eram sigură că ai să te gândeşti la zimţul ferestrei şi la ghiarele de salvare.

— Aşa am şi făcut, răspunse Pollyanna serioasă. Dar tu unde ai fost?

— Pe străzi. Ţii minte că mi-ai vorbit de o prăvălie unde se găsesc pui mult mai ieftini decât aici? Am fost acolo şi mi s-a furat portofelul.

Pollyanna uitase cu totul de sergent. Scoase un strigăt de milă.

— O, nu-i cine ştie ce. Portofelul era vechi şi îmi făcusem înainte toate târguielile. Mai era în el doar un dolar, mărunţiş, şi cheia. Dar a trebuit să mă întorc pe jos, şi încă cu coşul plin.

Sergentul tuşi. Judit tresări.

— Ce-i cu omul ăsta? o întrebă pe Pollyanna.

— Nu vezi? E un agent de poliţie care a venit sus…

— Agent de poliţie! Dar ce caută în locuinţa mea? Sergentul ieşi mai la lumină.

— Dumneavoastră sunteţi cucoana care locuiţi aici? o întrebă de astă dată pe Judit cum o întrebase înainte pe Pollyanna.

— Da, şi ce vrei? I s-a întâmplat ceva soţului meu?

— O, nu, făcu sergentul împăciuitor, încercând s-o calmeze pe Judit care, după toate întâmplările ce îi puseseră nervii la încercare, ţipa. Linişteşte-te cucoană, nu i s-a întâmplat nimic! Cucoana asta e prietena dumitale?

— Vezi bine.

— I-aţi dat voie să stea aici în lipsa dumnevoastră?

— Sigur, trebuia chiar să fie aici să-mi ajute să gătesc pentru musafiri, zise ea izbucnind în plâns. E cel mai neplăcut lucru când trebuie să te justifici de tot ce faci unui sergent, pe care nu l-ai văzut vreodată, urmă ea suspinând.

Sergentul se strâmbă, apoi dându-şi osteneală să fie amabil spuse:

— Ei, doamnă, poate că într-o bună zi veţi fi mulţumită că ne aveţi pe noi, agenţii de poliţie.

Apoi, întorcându-se spre Pollyanna, zise amabil:

— Acum n-am să zic că prăjiturile acestea sunt la fel cu cele pe care le făcea mama, dar să ştiţi că şi bătrâna le-ar fi făcut tot aşa de bune dacă ar fi avut reţeta.

Pollyanna îi dădu două, spunându-i că-i pare rău că nu erau gata cu siropul pe ele. Sergentul plecă zâmbind, foarte mulţumit.

După amiaza aceea a fost foarte agitată. Întâmplările dimineţii o făcuseră pe Judit incapabilă să se apuce de lucru, aşa că Pollyanna, după ce făcuse budinca şi isprăvise prăjiturile, mai găti şi pasărea. Apoi, după ce o puse la cuptor, prepară cartofii şi salata. Îmbărbătată de exemplul ei, Judit se linişti, în sfârşit, pe deplin ca să poată

pune masa. Puse lumânări în sfeşnice şi în candelabrele cu abajur colorate, asortate cu florile de pe masă. Era o masă frumoasă. Cu toată modestia ei, Pollyanna nu putu să se abţină la gândul că fără ajutorul ei, masa n-ar fi fost aşa de reuşită.

De bună seamă că, în timp ce gătea şi făcea prăjituri pentru Judit, nu putuse găti pentru familia ei, aşa că întârzie puţin în ziua aceea cu mâncarea, dar Jimmy nu se supără. Ascultă cu interes ce-i povestea nevasta lui despre întâmplările zilei.

— Dacă te-ar fi arestat, cred că ai fi fost acuzată numai de furt şi nu de asasinat sau cine ştie de ce altă fărădelege, încercă el s-o necăjească.

— Jimmy, îi spuse ea cu vocea plângătoare, singurul lucru de care mă bucur e că ziua de azi e pe sfârşite.

***

Nimeni n-a putut lămuri până în ziua de azi de ce dormi mai bine tocmai în zilele când ai mai multă nevoie să te scoli de dimineaţă. De obicei, Pollyanna dormea "somnul celor drepţi" cum i se zice pe drept sau pe nedrept, şi se trezea regulat pe la şase, odihnită şi gata de treabă. Într-o zi însă, când Jimmy trebuia să plece mai devreme, Pollyanna a fost trezită de o exclamaţie:

— Vai de mine!

Pollyanna se ridică în capul oaselor, clipi o dată şi întrebă:

— Jimmy, ce-i?

— Ce să fie? Şapte şi un sfert, îi răspunse el sărind din pat. Mi-e necaz, trebuia să fiu plecat de o jumătate de oră.

Nu spuse mai mult. Pollyanna se îmbrăcă în grabă şi pentru prima oară puse o boneţică pe cap, fără să se fi pieptănat îaninte. Jimmy uită să se mai radă şi se aşeză la micul dejun, înainte ca acesta să fie gata. Pollyanna era

mulţumită că avea în casă cu ce să prepare un "dejun â la minut"; puse slănina în tigaie trăgând totodată cu ochiul la cafeaua care nu voia să fiarbă mai repede ca de obicei. Ca să pună capac la toate, pâinea prăjită se arse, tocmai când n-avea timp să pună alte felii la prăjit. Curăţă deci cu cuţitul partea arsă, gândind poate că Jimmy n-o să bage de seamă.

Când totul era pe masă, se repezi în dormitor să se dichisească puţin înainte de dejun. Se pieptănă şi începu iar să semene cu Pollyanna cea curăţică şi îngrijită din totdeauna, când realiză deodată că Jimmy întârzie să plece. Fugi în sufragerie; nu era nimeni acolo, iar masa era în dezordine ca după orice prânz.

Putea înţelege din capul locului ce se întâmplase, dar Pollyanna, abia după ce se convinse că pălăria lui Jimmy nu mai era în vestibul, îşi dăcu seama că el plecase fără s-o sărute, fără să-i spună la revedere.

O trecu un fior, deşi în cameră era cald. Ce însemna asta? Uitase să-şi ia ziua bună de la ea sau o făcuse înadins, ca să-i arate că era supărat? Cea de a doua ipoteză era nedemnă de Jimmy, iar cea dintâi era de-a dreptul de nesuportat pentru Pollyanna.

Pollyanna era o femeie înţeleaptă. Îşi spuse singură că n-avea să facă din ţânţar armăsar. Admitea că Jimmy plecase cam supărat, ceea ce nu făcea parte din obiceiul lui, dar cu toate acestea nu merita să-şi facă sânge rău pentru atâta lucru.

"E drept că ar fi trebuit să pun ceasul să sune, dar de obicei mă trezesc aşa de devreme că nu mi-a trecut prin gând că aş putea avea nevoie de el" îşi zicea în sinea ei.

S-a dus la treaba ei obişnuită, dar nu era veselă ca de obicei. Se cufundase până într-atâta în gânduri mohorâte, încât uită de dejun. Apoi hotărî să prepare pentru cină felurile care-i plăceau mai mult lui Jimmy. Noroc că el nu se prea prăpădea după lucruri scumpe. Îi plăcea varza

murată pe care o ţinea în nişte borcane mari, astfel încât vecinii erau nevoiţi să se obişnuiască cu acest miros, chiar dacă nu le plăcea. Dar nu o deranja un asemenea punct de vedere; varza avea să fie alimentul de bază şi hotărî să completeze masa ţinând seama numai de ce-i plăcea lui Jimmy, iar nu de potriveala dintre feluri.

Găsind soluţia practică a acestor dificultăţi, îi revenise Pollyannei veselia, aşa că ziua s-ar fi scurs normal, dacă nu i-ar fi dat prin gând să se distreze puţin. Socotise întotdeauna că numai atunci când eşti bolnav îţi poţi permite să citeşti înainte de masă. E drept că în dimineaţa aceea avea o senzaţie de moleşeală care contravenea cu voioşia ei dintotdeauna. Cauza era de bună seamă lipsa dejunului, dar Pollyanna nu-şi dădea seama de asta. O zi fără îmbrăţişarea lui Jimmy la plecare era o zi fără soare.

Din nefericire, găsi o carte pe care o luase cu o zi înainte cu împrumut de la bibliotecă, o carte pe care bibliotecarul o lăudase mult. La unsprezece, se întinse pe sofaua din salonaş, făgăduind să uite lumea reală, refugiindu-se în aceea a ficţiunii.

Pollyanna cunoştea bine autorii clasici, dar nu era de fel la curent cu literatura modernă şi avea impresia că romanele sunt scrise numai pentru distracţia cititorilor. Citi cu mare interes capitolul întâi, în care făcu cunoştinţă cu o tânără pereche, cum erau şi ei doi, foarte îndrăgostiţi şi foarte fericiţi, aşa cum erau şi ei. Până la capitolul al treilea, totul merse bine, dar de-aici încolo, autorul părea a privi dragostea ca pe o glumă, iar primele bucurii în căsnicie se schimbară în curând în deziluzii, ba chiar în disperare. Schimbarea de atitudine a eroului faţă de eroină, era descrisă cu lux de amănunte care ar fi plictisit-o dacă Pollyanna n-ar fi avut motive să se intereseze de acest subiect.

Citi fără întrerupere, şi lectura îi descoperi realitatea perfidiei lumii, impresie ce se baza desigur şi pe starea ei

de moleşeală provocată de lipsa de mâncare. O masă bună e adeseori aliatul cel mai potrivit al cuminţeniei. Pollyanna nu mai mâncase nimic din ajun. Nu era în stare să judece limpede. Cu sufletul la gură, ajunse acolo unde eroul, şezând la masă în faţa soţiei sale, se consolă spunându-şi că de femeia aceea e legat pe viaţă. Un fior rece îi alunecă de-a lungul spinării, şi încrederea în succesul verzei gătite începu să scadă.

Închise cartea la ora două. Moleşeală sporea, şi se duse deci în bucătărie să bea un ceai cu pâine prăjită, dar înghiţea cu greu.

Se putea oare să fie îndreptăţită pretenţia autorului de a cunoaşte firea omenească? Şi viaţa era într-adevăr aşa cum o descria el? Ea însăşi, Pollyanna, era oare numai o copilă uşuratică ce se joacă la marginea unei prăpăstii ce sta să înghită speranţele şi bucuriile ei cele mai dragi? Dar, de ce a plecat Jimmy de dimineaţă fără să o sărute?

Era încă la masă când zbârnâi soneria, şi se sculă să deschidă. Era atât de cufundată în gândurile ei triste, încât nici nu se întrebă cine ar putea veni la ea.

Se trezi din amorţeală, îmbrăţişată şi sărutată de cineva care striga cu glas voios:

— Eu sunt, eu sunt! Nu credeai că am să te găsesc aşa de repede, nu-i aşa?

— Gladys, drăguţa mea? Cât de bine îmi pare că te văd!

Primirea nu lăsa chip de îndoială asupra bucuriei sincere pe care o simţea. Din capul locului se simţise atrasă de copila precoce şi atât de puţin atrăgătoare, iar în clipa aceasta, când gândurile îi erau aşa de nepricepuţi sfătuitori, ar fi primit bucuroasă pe oricine.

Fără a se lăsa rugată, Gladys cutreieră apartamentul, dar în felul ei, care nu amintea cu nimic de cel al soţilor Fisher, admira totul din toată inima.

— Ce frumos e la tine şi ce linişte, spuse ea oftând. Eşti fericită că n-ai o droaie de băieţi gălăgioşi. Vecinii mereu

trimit la noi portarul să ne spună să nu mai facem gălăgie. Dar ce folos?

Pollyanna îşi închipui atunci pe cei doi fraţi, pe Malcolm şi pe Gregor cel zburdalnic închişi cu cheia într-un apartament din oraş.

— Acum sunt amândoi la şcoală, fireşte, urmă Gladys, dar fac ei ce fac să lipsească mereu. Ba îl doare în gât pe Gregor, ba îl doare stomacul pe Malcolm. Apoi la nouă şi un sfert, se joacă în baie, stropindu-se cu duşul, şi fac aşa o gălăgie că o trezesc pe mama. Mama niciodată nu se culcă mai devreme de două sau trei noaptea, aşa că trebuie să doarmă cel puţin până la ora douăsprezece, altfel ar fi zbârcită.

Simpatia Pollyannei pentru Gladys nu era atât de puternică, încât s-o facă să arate interes pentru trezirea prea timpurie a doamnei Moore. Fără să mai adauge vreun cuvânt, se duse să-şi aducă lucrul, şi cele două prietene, atât de deosebite una de alta, se porniră la taclale. Deşi tăcerea Pollyannei nu era tocmai un imbold, Gladys continuă să vorbească numai despre mama ei.

— Cred că iarna viitoare, mama va avea succese mai mari decât oricând. Primeşte o sumedenie de invitaţii şi iese mereu cu tinerii.

Pollyanna împletea fără preget.

— Mama pare foarte tânără pentru vârsta ei, continuă Gladys mulţumită, dar asta nu-mi foloseşte acum, când cresc şi eu. Ştii ce face? Spune cunoscuţilor ei că e cea de a doua soţie a lui tata.

— Cum adică a doua soţie?

Deşi scopul minciunii era cât se poate de limpede, Pollyannei nu-i venea să creadă.

— Vezi bine, nu înţelegi? Spune că e mamă vitregă.

Gladys izbucni în râs, explicându-i subterfugiul la care recurgea mama ei. Adăugă:

— Noroc că din punct de vedere fizic nu-i semănăm nici

eu nici băieţii, altfel s-ar cunoaşte adevărul.

Pollyanna nu putea vorbi de indignare, când fetiţa continua să vorbească despre succesele mamei ei, numindu-le pe rivalele sale "nişte babe nebune". Dar pe când fetiţa vorbea obosind-o cu povestirile ei, în mintea Pollyannei răsăriră alte gânduri pe fondul supărării de dimineaţă, ca ghioceii care-şi croiesc drum prin scoarţa îngheţată a pământului, spre căldura soarelui.

Autorul cărţii pe care o citise, la urma urmei, nu era atotştiutor. Realitatea nu era o scorneală a unor inşi sentimentali, ci o calitate inerentă omului. Fetiţa aceasta neştiutoare, ce-şi lăuda mama care o neglija şi abuza de bunăvoinţa ei, era dezminţirea cea mai răspicată a părerii sale despre oameni, pe care îi numea egoişti până în măduva oaselor. Ascultând-o pe Gladys, Pollyanna se ruşina de a se fi lăsat pradă pesimismului pentru o clipă. Acum, atitudinea aceasta îi apărea doar ca o desăvârşită lipsă de încredere.

Tocmai într-un târziu, şi după ce încercase de câteva ori să plece, Gladys izbuti să se despartă de Pollyanna.

— Trebuie să mă întorc acasă, spuse ea întristată, altfel băieţii vor răsturna casa şi servitoarele îşi vor face bagajele. Nu-ţi închipui cât de greu e să oprim o servitoare mai multă vreme, şi dacă reuşim să găsim una care vrea să rămână, îşi face de cap. Ele spun că eu sunt prea mică şi nu mă ascultă, iar mama sau e plecată, sau doarme. Uneori sunt atât de supărată că le-aş da drumul la toate, dar nu ştiu să gătesc! Mama spune că ne fură ca-n codru. Aşa mi se pare şi mie, dar dacă strecori o observaţie despre târguieli, se supără foc şi fac o gălăgie…

Îndată ce se închise uşa în urma lui Gladys, Pollyanna începu să cureţe varza. Pe când era mai cufundată în lucru, sună telefonul. Asta se întâmpla rareori, şi atunci chiar din greşeală. Nu se grăbi deci să răspundă "allo".

— Allo, răspunse vocea caldă a lui Jimmy, făcând-o să

tresară de parcă nu l-ar fi auzit de luni de zile. Ai pregătit ceva pentru cină?

— Tocmai începeam.

— Ştii ce? Ce-ar fi să renunţi şi să ne întâlnim în oraş? Luăm masa la restaurant, şi pe urmă mergem la un spectacol. Ce zici?

— Ooo, Jimmy... zise ea, însă teama îi opri deodată bucuria. Nu crezi că ar fi prea costisitor?

— Asta nu te priveşte, doamnă Pendleton, eu plătesc. Ascultă, când crezi că poţi fi gata?

Pollyanna îi răspunse că era gata imediat. S-au înţeles deci în privinţa orei şi a locului de întâlnire, apoi îşi spuseră la revedere. Se îmbrăcă fredonând, iar din când în când se oprea ca să zâmbească. Era atât de frumos din partea lui că-şi răscumpăra vina din acea dimineaţă. Şi apoi, chiar de-ar fi plecat înadins fără să-i dea bună ziua ca să-i arate cât era de supărat, tot era dispusă să-i primească scuzele.

Dar să nu-şi închipuie că trebuie să se scuze în felul acesta! Au petrecut o seară încântătoare. Mai întâi au luat masa într-un restaurant italienesc, apoi s-au dus la teatru. Deşi sala era supraîncălzită, Pollyanna tremura înfiorată în momentele cele mai dramatice.

La înapoiere, după ce-i spuse de câteva ori câtă plăcere îi făcuse această seară, Pollyanna adăugă cu duioşie în glas:

— Dar să ştii, dacă ţi se mai întâmpla şi altă dată să uiţi ceva, să nu te crezi dator să-ţi răscumperi vina cu atâta cheltuială!

— Am uitat ceva? strigă Jimmy. Ce-oi fi uitat oare?

Pollyanna îl privi. Nu-i venea să creadă că vorbea serios, dar Jimmy o privea şi el fără să clipească.

— M-ai rugat să-ţi aduc ceva din oraş?

Apoi, fiindcă ea nu răspundea:

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc. Altă dată să-mi faci

un semn, să nu uit.
Pollyanna crezu că e mai bine să nu-1 mai lămurească. Descoperind însă că Jimmy nici nu ştia ce uitase, înţelese deosebirea adâncă dintre bărbaţi şi femei. Culcându-se în seara aceea, Pollyanna nu era întristată, pentru că învăţase o lecţie de viaţă în plus.

* * *

După masa la care Pollyanna ajutase cu atâta dăruire, relaţiile dintre soţii Thayer se amelioraseră. Tânărul fusese surprins plăcut de bunătatea mâncărilor şi mândru de impresia pe care soţia lui o făcuse asupra prietenului. Judit primise laudele, fără să-şi dea câtuşi de puţin seama că nu le merita nicidecum.
Bugetul reluându-şi echilibrul după vizita costisitoare a familiei Fisher, Pollyanna se putea gândi, în sfârşit, să-i poftească şi ea la masă pe soţii Thayer. Pe măsură ce-1 cunoştea mai bine, Pollyanna începea să-1 simpatizeze pe Russel. Fireşte, nimeni nu se putea măsura cu Jimmy, dar Russel era uneori atât de vesel şi zglobiu, încât se întâmpla ca Pollyanna să-şi descopere faţă de el sentimente de admiraţie.
Timp de câteva săptămâni, Judit se abţinu de la învinuirile ei împotriva sexului masculin. Apoi începu din nou, dar cu mai puţină asprime.
— Bărbaţii sunt egoişti! Bărbaţii sunt despoţi! Bărbaţii sunt nişte brute! îi spuse ea, fără menajamente, Pollyannei, într-o dimineaţă.
Pollyanna ştia bine că Russel nu era o brută, aşa cum nici Judit nu era o vrăjitoare bătrână. Dar amândoi erau iuţi din fire şi se porneau pe certuri fără sfârşit. Se întâmpla adeseori ca Pollyanna, cu riscul de a părea nepoliticoasă, să întrerupă una din aceste certuri, schimbând subiectul "conversaţiei". Dar sforţările ei de a restabili armonia în această căsnicie nu prea aveau succes,

căci Judit şi Russel, împiedicaţi de a se certa, îşi aruncau priviri furioase, chiar când vorbeau despre altceva.

Cele două femei au hotărât să facă împreună conservele de toamnă şi dulceţurile, o zi la una, o zi la cealaltă. Era mai bine aşa pentru amândouă. Judit se bucura de priceperea şi de experienţa Pollyannei, iar aceasta, neputându-se deprinde cu singurătatea, se amuza în tovărăşia Juditei, deşi nu-i era de mare folos.

Într-o dimineaţă, când Pollyanna, îmbrăcată în şorţ cu mâneci ca o şcolăriţă, sună la uşa vecinei, aceasta o primi ciufulită, cu ochii umflaţi de plâns. Se aruncă de gâtul Pollyannei şi se porni şi mai tare pe plâns.

— Judit, dragă, ce e, ce s-a întâmplat?

Un întreg şir de nenorociri se perindă prin faţa ochilor Pollyannei, pe când se străduia să afle ce ar fi putut provoca o asemenea disperare. Judit plângea fără să dea vreo explicaţie, aşa că Pollyanna o întrebă blând:

— Ţi-e rău? Eşti bolnavă?

— Întrebi dacă mi-e rău? Da, mi-e rău, sunt scârbită de totul; mi-e silă de viaţă!

— Ooo!

Un fior o trecu pe Pollyanna, căci presimţea motivul crizei. Într-adevăr, temerile ei se adeveriră în curând.

— De ce oare fetele nu se mulţumesc să trăiască fericite la părinţi? izbucni Judit. De ce vor să se mărite, să părăsească pe cei ce le iubesc ca să fie apoi nenorocite?

Pollyanna o mângâie pe cea care plângea cu sughiţuri.

— Haide, hai, nu e chiar aşa de îngrozitor, îi spuse ea ca s -o liniştească.

— Ba e mai rău, nici n-am cuvinte să spun cât de rău. Vai ce nenorocită sunt şi cât de tare nu-i pot suferi pe bărbaţi! Sunt drăguţi numai atunci când sunt singuri, dar ulterior devin groaznici!

Pollyanna avea poftă să-i răspundă că şi bărbaţii se puteau aştepta la surprize neplăcute, însă îşi aminti la timp

că nu ăsta era momentul, şi ca s-o liniştească îi spuse:

— Nu mai plânge, draga mea, are să te doară capul.

Du-te mai bine de te piaptănă, şi să ne apucăm de roşii.

Roşiile! Cuvântul Pollyannei făcu să sece lacrimile Juditei, care răspunse dispreţuitoare:

— N-am să mă omor acum ca sâ-i pun roşii pentru iarnă, să le mănânce el. Puţin îmi pasă dacă o să moară de foame!

Pollyanna tresări. O uluia întotdeauna lipsa de stăpânire de sine a femeilor din generaţia ei. Îşi putea închipui pe Jimmy supărând-o, rănindu-i sentimentele, zdrobindu-i chiar inima, însă nu-şi închipuia că ar fi putut mărturisi vreodată vreo vină a soţului ei, chiar şi prietenei celei mai intime. Se mărgini deci să spună, cât putea de liniştit:

— Dar ai cumpărat roşiile şi nu le poţi lăsa să se strice.

— Puţin îmi pasă, las' să putrezească.

Era totuşi vădită influenţa Pollyannei asupra nervilor Juditei. Vocea tot mai era morocănoasă, dar dispăruse totuşi orice urmă de isterie. Ridică fruntea de pe umărul Pollyannei, se duse la oglindă, se privi cu atenţie, şi spuse:

— Parcă aş fi o vrăjitoare bătrână, aşa-i? Dar nu-i nimic, pentru că nu-i pasă nimănui.

— Am să văd eu de roşii până ce te îmbraci tu, îi spuse Pollyanna liniştită.

Pe când se ducea în bucătărie să facă pregătirile, Pollyanna îşi zicea că treaba aceasta nu-i era prea plăcută Juditei care o considera o corvoadă, dar pe care trebuia s-o facă cu mai multă răspundere.

— Doamne, cât ar fi de uşoară viaţa, dacă fiecare ar avea numai grijile lui! se gândea Pollyanna, aşa cum mai cugetaseră şi atâţia alţii înaintea ei.

Când Judit apăru în cele din urmă, o părăsise nevoia de a se spovedi; era însă morocănoasă, apatică şi făcea tot ce i se spunea, ca un robot. Strădaniile Pollyannei de a se arăta sociabilă rămâneau ca întotdeauna fără ecou, şi ea se

simţea obosită, mai mult din pricina încercărilor de a o înveseli pe Judit, decât de muncă.

În cu totul alte împrejurări, borcanele înşirate pe două rânduri ar fi fost un prilej de bucurie pentru amândouă, dar Pollyanna abia le privea, pe când Judit părea că nici nu le vede. Tocmai când Pollyanna spuse că vrea să se ducă acasă, Judit păru că se trezeşte dintr-o letargie şi-i zise:

— Îţi mulţumesc, că m-ai ajutat.

Fără a lua în seamă cuvintele ei, Pollyanna o îmbrăţişa, o sărută şi-i spuse:

— Nu fi disperată. Când vei fi mai liniştită, gândeşte-te că lucrurile nu sunt chiar aşa de negre cum ţi se par.

— Nu ştiu! făcu Judit cu vocea frântă, desprinzându-se din îmbrăţişarea Pollyannei care pleca.

Acasă, se ruşina de acel sentiment de uşurare care o cuprinsese când se văzu iar singură, departe de lume.

— Ce bine e să fii la tine acasă! Sărmană Judit! Şi e aşa de uşor să trăieşti liniştită! De ce oare oamenii îşi născocesc ei înşişi necazuri şi supărări?

Seara, când s-a întors, Jimmy a fost izbit de oboseala Pollyannei. Necăjit, o întrebă ce făcuse de s-a obosit aşa de tare.

— N-am făcut nimic ce m-ar fi putut obosi. Am fost doar la Judit, să-i ajut la roşii.

— Aşa se explică. Ai făcut toată treaba ta şi jumătate din a ei.

— Jimmy, eşti caraghios.

Însă pe când se încrunta, Pollyanna se bucura în sinea ei că cineva îi purta de grijă, lucru firesc pentru o femeie, oricât de energică ar fi ea.

Seara a fost liniştită şi plăcută. Pollyanna împletea, şi Jimmy îi citea. Avuseseră de gând să se culce devreme, dar cartea era interesantă şi de câte ori se sfârşea un capitol, Jimmy spunea că va mai citi încă unul, numai unul.

Abia când ceasul bătu unsprezece, Pollyanna puse jos

lucru! şi zise:

— E destul Jimmy; am ajuns la un pasaj foarte interesant şi recunosc că e greu să ne oprfm, dar mâine toată ziua o să ne bucurăm, gândindu-ne la lectura ce ne aşteaptă.

— N-am să-ţi las cartea acasă, mi-e teamă că ai s-o citeşti fără mine!

— Ştii bine, Jimmy, ca niciodată n-aş face una ca asta. Noroc că ne place amândurora aceeaşi carte, nu-i aşa?

— Într-adevăr, mare noroc!

Dar Jimmy strică efectul cuvintelor sale, căscând din răsputeri.

— Sărăcuţul, te-am ţinut atâta să-mi citeşti, încât pici de somn.

Pollyanna se sculă repede să strângă lucrul, apoi, trecând pe lângă Jimmy, îl mângâie. în clipa aceea zbârnâi soneria.

— Cine oare poate fi la ora aceasta?

Jimmy se sculase să afle el însuşi răspunsul la această întrebare, dar Pollyanna, fără să-şi dea bine seama, îl opri.

— Stai, Jimmy. Lasă-mă pe mine, te rog.

Presimţirea n-o înşelase. Musafirul nocturn din uşă era Judit, îmbrăcată în rochie de oraş, cu o valiză într-o mână şi o umbrelă în cealaltă.

— Pollyanna, mâine de dimineaţă mă întorc la părinţii mei. Pot să rămân peste noapte la voi?

Pollyanna o trase în vestibul şi închise uşa după ea. Niciun cuvânt nu-i venea pe buze Juditei, dar ochii trişti parcă grăiau:

— Da, l-am părăsit, zicea Judit cu o voce de nerecunoscut. Am îndurat cât am putut… Bineînţeles, dacă nu mă vreţi, Pollyanna…

— Intră, draga mea, îi spuse aceasta cu vocea aproape tremurătoare. Sigur că te primim. Dar vai, Judit, ce îngrozitor!

— Nu, nu e îngrozitor, ci e o mare uşurare. Am încheiat

un capitol din viaţa mea... Mă întorc la părinţi. Ei, săracii, mă iubesc cu adevărat.

— Dar te iubeşte şi Russel. E o fire iute, spune adeseori ce nu crede, dar se vede că te iubeşte mult de tot.

— Mă iubeşte! zise Judit cu amărăciune. Bărbaţii nu-şi dau seama de valoarea cuvântului; se iubesc numai pe ei înşişi.

Pollyanna realiză că nu era momentul potrivit să ţină partea sexului tare. De aceea tăcu, deşi îi venea greu. Judit, într-un moment de surescitare, care o făcea certăreaţă, continuă:

— Mâine dimineaţă ies mai întâi în oraş să telegrafiez acasă să-mi trimită bani de drum. N-am destui, fireşte. Niciodată nu-mi dădea suficienţi pentru coşniţă, ca şi cum i-ar fi părut rău că se desparte de bani. Bărbaţii fac economie acasă şi când e vorba de nevastă, niciodată când e vorba de ei. Am băgat de seamă lucrul acesta.

Pollyanna închise uşa camerei. Îi părea rău că nu făcuse asta mai devreme. Judit era însă prea înfierbântată, prea cufundată în supărările ei, ca să bage de seamă lucrul acesta.

— Îmi pare rău numai că am îndurat atâta vreme. Am înţeles de la început că m-am înşelat, dar eram prea mândră ca s-o recunosc. Cred, însă, că la urma urmei e o prostie să duci o viaţă nenorocită din mândrie. Zică lumea ce-o vrea, mie mi-e tot una.

Din nou, Pollyanna luă o înfăţişare calmă, liniştită cu care de atâtea ori reuşise s-o îmblânzească pe Judit.

— Ai tot ce-ţi trebuie? o întrebă ea cu tonul cel mai firesc, aşa cum ar fi întrebat bunăoară pe un musafir obişnuit. Să ştii că nu te trezesc pentru micul dejun, deoarece cred că ar fi mai bine să te scoli cât mai târziu.

O îmbrăţişa şi o sărută pe obrajii pe care-i simţea încinşi şi-i ură noapte bună.

Intrând în dormitor, Pollyanna înţelese că orice

explicaţie pentru Jimmy era de prisos. Vocea Juditei a putut fi auzită în toate colţurile micului lor apartament. Jimmy părea îngrijorat, dar când Pollyanna intră în cameră, se strădui să-şi dea aerul unui om interesat.

— O, Jimmy, oftă Pollyanna mulţumită că nu mai trebuia să explice sosirea musafirului. E îngrozitor, nu-i aşa?

— Da, răspunse Jimmy parcă şovăind, e îngrozitor, dar vina nu e numai a lui, cum pare a crede ea.

— Sigur că nu; Russel are multe părţi bune. Fireşte că are şi defecte; pretinde ca totul să meargă după capul lui. Cred că dacă ar vrea să ia exemplu de la tine...

— Să ia exemplu de la mine! o întrerupse Jimmy, uluit. Dar deosebirea între Russel şi mine nu e chiar aşa de mare. Mă miră mai mult faptul că Judit n-a luat exemplu de la tine. Se plânge întruna, draga mea, şi un bărbat care, la urma urmei e şi el om, nu suportă o femeie mereu nemulţumită. Dacă se întâmplă să nu se înţeleagă asupra unui lucru, nu conteneşte cu ironiile, şi îl scoate din fire până ce-i spune cuvinte grele, dar de care după aceea se căieşte. Dacă aş fi eu în locul lui Russel aş fi mult mai rău ca el, sunt sigur, iar dacă ar fi el în locul meu, ar fi un soţ model. Când mă gândesc la bietul băiat şi că eu sunt aşa de fericit...

Vorbise mai mult decât îi era felul; se opri deodată şi o îmbrăţişa pe Pollyanna care se strânse lângă el, întrebându-se dacă nu era oare un păcat să te simţi atât de fericit când alături de tine un suflet se zbate şi suferă.

***

A doua zi, Judit nu se sculă ca să-şi aranjeze plecarea după cum spusese că are de gând. Pollyanna nu o trezi, umbla în vârful picioarelor pregătind micul dejun, apoi, pe când mâncau, Pollyanna şi Jimmy vorbiră în şoaptă. Contrar obiceiului, Pollyanna nu-1 conduse pe Jimmy la uşă. Se duse la lucrul ei, dar făcea numai treaba care se

putea face fără zgomot şi trăgea cu urechea dacă se mişcă ceva în camera de oaspeţi.

La ora zece, o voce slabă o strigă. Se grăbi să intre, dar rămase îngrozită văzând faţa palidă culcată pe pernă. Avea cearcăne negre, ceea ce făcea ca ochii să-i pară nefiresc de mari, iar buzele erau albe ca cearşaful.

— Pollyanna, îmi pare rău, spuse ea cu o voce slabă, dar mă tem că n-am să fiu în stare să mă scol; mă simt rău, parcă aş fi bolnavă.

Pe când aşeza cuvertura patului, Pollyanna îi zise:

— Rămâi culcată, Judit, are să-ţi treacă. Să-ţi fac o cafea, poate are să te învioreze.

— Nu, te rog!

Propunerea Pollyannei de a o servi cu cafea îi făcuse şi mai rău, căci paloarea Juditei se prefăcuse într-o culoare verzuie, şi apoi închisese ochii. Pollyannei îi păru rău că-i făcuse o asemenea invitaţie, aranja deci prin cameră, trase perdeaua ca s-o ferească de soare, apoi ieşi lăsând uşa întredeschisă. Era mai liniştită la gândul că Judit nu putea pleca îndată. Avusese până acum prilejul să constate că multe nenorociri devin ireparabile prin faptul că oamenii procedează stăpâniţi de mânie.

În cursul după-amiezii, Judit mâncă puţin, dar se simţea prea slăbită ca să se dea încă jos din pat. Seara aceea a fost cu totul diferită de cele cu care se obişnuiseră Jimmy şi Pollyanna. E drept că au mai citit câteva capitole din cartea care le plăcuse atât de mult cu o seară înainte, dar farmecul se spulberase. Pollyanna îl întrerupea la fiecare clipă ca să se ducă, cu un pretext oarecare, să vadă de Judit. Jimmy simţea că gândurile acesteia nu se dezlipeau cu niciun chip de prietena ei, care se impusese ospitalităţii lor. De altfel, nici Jimmy nu mai citea aşa de bine ca altă dată; gândurile îi alergau şi pierduse orice stăpânire asupra lor.

În ziua următoare, Judit se sculă cu greu. Pe la ora

prânzului, spuse că se simţea destul de bine ca să plece, dar Pollyanna se opuse hotărât.

— Astăzi nu ieşi din casă; nu eşti în stare să umbli, şi cu atât mai puţin să călătoreşti. Ce te-ai face dacă ţi-ar veni rău pe drum, ca ieri? Nu înţeleg de ce nu rămâi la noi până ce vei fi pe deplin restabilită.

Judit şovăia.

— Pollyanna, dacă rămân, te rog făgăduieşte-mi ceva.

— Ce anume? întrebă Pollyanna care, intuind răspunsul, simţi cum inima i se strânse.

— Să nu încerci să mă faci să revin asupra hotărârii mele. E irevocabilă, şi nu suport să mai fie discutată.

Altminteri aş prefera să plec, chiar dacă ar fi să mor pe drum.

Din nou mânia îi tremura în glas. Pollyanna îi făgăduia tot ce voia, dar o făcea cu părere de rău.

— N-am să-ţi reamintesc de chestia aceasta, numai dacă tu vei vorbi de ea.

— Nu mai e nimic de vorbit despre asta, Pollyanna. Cu cât vom vorbi mai puţin de acest subiect, cu atât va fi mai bine.

Pollyanna înţelesese, deşi ar fi vrut să modifice puţin cuvintele Juditei. Ar fi vrut să spună: "Cu cât vom vorbi mai puţin, cu atât împăcarea va veni mai curând". După amiază, Pollyanna băgă de seamă că Judit, în pofida părerii manifestate cu atâta hotărâre, scrise câteva scrisori lungi ce conţineau desigur amănunte asupra greutăţilor pe care le întâmpinase în gospodăria ei. Judit gândea, se vede, că ea avea dreptul să exprime tot ce-i sta pe inimă, dar soţul ei trebuia să se abţină de la manifestarea vreunei păreri. Cuvântul dat o împiedica pe Pollyanna de la orice comentariu, deşi vedea cu părere de rău că se goleşte cutia cu hârtie de scrisori. Hârtia, un dar de la Jimmy, era frumoasă şi cu monogramă. Pollyanna o păstra pentru ocazii anume.

A treia zi, Judit se simţi ceva mai bine. Pollyanna nu-i puse nicio întrebare, dar băgă de seamă că nu dormise toată noaptea. Veni şi ea la dejun, dar mâncă foarte puţin. Stărui să-i ajute în casă, dar înfăţişarea abătută şi felul cum se târa prin casă o oboseau pe Pollyanna mai mult decât o săptămână întreagă de muncă încordată. Niciodată nu-i fusese mai greu să-şi menţină veselia ca în aceste zile. Ori de câte ori privea faţa palidă a Juditei, inima i se strângea de milă şi simţea că o podidesc lacrimile. Singurul lucru de care Pollyanna se putea bucura era că Judit încă nu părăsise oraşul şi că numai un perete subţire o despărţea de Russel. Peretele era aşa de subţire, încât se auzea tot ce se petrecea dincolo de el. Pollyanna încă se agăţa de speranţa că cei doi se vor împăca.

Seara se iviră alte complicaţii. Pentru prima oară, Jimmy arătă oarecare semne de revoltă. Pollyanna ştia bine că un ochi mai puţin perspicace decât al ei nu va băga de seamă nemulţumirile bărbatului ei, însă gândul că în privinţa Juditei nu mai erau de aceeaşi părere, totuşi o mâhnea. îşi bătea capul cum să găsească mijlocul de a-1 face pe Jimmy să-şi spună părerea, dar, când se făcu ora de culcare, i-o luă el înainte.

— Dragă, câtă vreme are de gând să mai stea aici prietena ta?

— Ssst, Jimmy! De ce mă întrebi? Cred că dacă mai rămâne puţin la noi, lucrurile au să se aranjeze de la sine.

— Da, dar până una alta, parcă-ar fi hârca (craniul) pe care romanii şi-o puneau pe masa de banchet cu care-şi închipuiau că vor putea spori veselia comesenilor. Dar eu nu gândesc ca ei!

— Sst! Trebuie să înţelegi, Jimmy, că se simte nenorocită. Ce părere ţi-ai face despre ea dacă ai vedea-o veselă? închipuie-ţi ce ar fi dacă ne-am fi certat noi doi şi m-aş fi întors la tanti Polly.

Jimmy se uită la faţa serioasă a nevestei lui şi, spre

marea ei surprindere, izbucni în râs. Apoi, silindu-se să pară nemulţumit ca mai înainte, îi spuse morocănos:

— E cam greu pentru noi, care ştim cum să ne purtăm şi care nu ne certăm ori de câte ori nu suntem de aceeaşi părere, s-o avem mereu pe Judit în faţa ochilor; ea parcă aruncă un văl de tristeţe peste toată casa.

— Dar nu poate fi vorba de "mereu"; vreau să zic că n-are să mai dureze prea mult, fiindcă ori se împacă, ori se-ntoarce la părinţii ei.

Pollyanna oftă adânc, gândind la această din urmă eventualitate, aşa că Jimmy uită de supărarea lui, ca s-o îmbuneze.

Noaptea aceea Jimmy nu dormi aşa de adânc cum dormea de obicei. Când, în timpul nopţii, deschise ochii şi o zări pe Pollyanna trează, şezând în pat, crezu că e dimineaţă.

— E ora de sculare? o întrebă el, buimac de somn.

— Jimmy, ai auzit?

— Ce să aud?

La întrebarea aceasta, Jimmy se trezise de-a binelea.

— Nu ştiu... Parcă era pocnetul unui revolver.

— Ai visat.

Ca orice bărbat, Jimmy începu prin a-i demonstra Pollyannei că temerile ei erau neîntemeiate. Dar înainte de a continua, se auzi în vestibul o voce plângătoare:

— Pollyanna!

Pollyanna dădu fuga, iar Jimmy începu să se îmbrace, presimţind că în curând s-ar putea să fie nevoie de serviciile lui.

Pollyanna o găsi pe Judit în pragul uşii, fără pic de sânge în obraz şi cu ochii ieşiţi din cap, de parcă ar fi văzut ceva extrem de înspăimântător. Se repezi la ca, dar era prea speriată de înfăţişarea acesteia ca să-i poată pune vreo întrebare. Judit vorbi cea dintâi:

— Vai, Pollyanna! Ai auzit?

— Ce să aud?

Pentru nimic în lume Pollyanna n-ar fi putut vorbi acum decât în şoaptă.

— A tras de două ori, Pollyanna. S-a sinucis din cauza mea.

— Judit!

Pollyannei îi venea ameţeală. Teama că ar putea leşina îi paraliza puterile. Se scutură ca să-şi revină.

— De unde-ţi vin asemenea idei? o întrebă Pollyanna cu un interval de tăcere după fiecare cuvânt, ca şi cum fiecare din ele ar fi reprezentat o greutate pe care o ridica încordându-şi puterile.

— Eram în pat, trează, când am auzit cele două pocnete. Veneau dinspre locuinţa noastră. S-a sinucis, sunt sigură. Întotdeauna mi-a fost frică de revolverul lui, chiar când nu era încărcat, gemea Judit. Mă iubea, Pollyanna, şi totuşi l-am părăsit. De-acum n-am să-1 mai văd niciodată!

Judit căzu leşinată la picioarele Pollyannei care se străduia s-o trezească. Deodată înţelese că, dacă Judit, cu temerile ei, avea dreptate, ajutorul grabnic ar fi putut salva viaţa lui Russel. Sinucigaşii nu se nimeresc întotdeauna.

Fugi la Jimmy să-1 pună la curent.

— Judit crede că Russel s-a împuşcat.

— Are cheia la ea? întrebă Jimmy.

Deşi adânc tulburată, Pollyanna era mândră că bărbatul ei îşi păstra sângele rece.

— Nu ştiu, să văd.

Dădu fuga, trecând peste trupul Juditei care zăcea de-a curmezişul pe prag. Goli poşeta care se afla pe o măsuţă şi găsi o legătură de chei, între ele şi aceea a apartamentului, pe care o recunoscu. Când i-o aduse, Jimmy era deja la uşă, hotărât şi energic.

— Vrei să merg cu tine? îl întrebă încet Pollyanna tremurând la gândul priveliştii care avea să i se înfăţişeze

lui Jimmy.

— Nicidecum! Mai bine ai grijă de ea.

— Pe cât voi putea, zise Pollyanna.

Aduse apă din baie, o stropi pe Judit, dar când aceasta se trezi gemând, Pollyanna regretă că fusese crudă trezind-o din leşin ca să retrăiască sentimentul anterior de vinovăţie.

Judit deschise pleoapele grele, apoi privi rătăcită spre Pollyanna.

— Ce s-a întâmplat? De ce sunt aici?

— Ai leşinat. Când ai să poţi să te mişti puţin, te duc eu în pat.

Judit se ridică cu greu şi se aşeză. Pollyanna o cuprinse în braţe şi o ajută să se scoale. Cei câţiva paşi până la pat o istoviră. Când ajunseră, Judit îşi aminti totul:

— Ooo!. Se strânse toată, ca de o durere năprasnică, căzu de-a curmezişul pe pat, cu faţa în pernă, cu pumnii strânşi, şi izbucni într-un plâns năvalnic.

— Russel, dragul meu, sărmanul meu... E mort?

— Jimmy s-a dus la voi, răspunse Pollyanna cu vocea scăzută. Are cheia ta. Trebuie să se întoarcă îndată şi vom afla ce s-a întâmplat.

Judit nu răspunse, iar Pollyanna nu mai ştia ce să spună. În împrejurări obişnuite, ar fi găsit ea cuvinte de mângâiere, dar ce putea să spună într-o asemenea situaţie? Trăgea cu urechea să audă paşii lui Jimmy, dar nu auzea decât plânsetul Juditei şi bătăile repezite ale inimii.

Dusă pe gânduri, nu-1 auzise pe Jimmy intrând. Abia când o strigă pe nume se întoarse şi-1 zări, apoi duse mâna la gură să-şi înăbuşe strigătul.

— Pollyanna, o chemă el încetişor.

Ea se întoarse spre Jimmy, care-i puse mâna pe umăr şi-i zise:

— Du-te dincolo. Nu, nu te teme, te rog fă ceea ce-ţi spun eu.

Îl ascultă, şi când se întoarse în pragul camerei, îl zări pe Russel, speriat, care aştepta pe scară semnul lui Jimmy ca să poată intra.

Simţi că o lasă puterile; se aşeză pe un scaun şi se chinui să-şi stăpânească lacrimile.

Veni şi Jimmy lângă ea; nu o privi, nu-i vorbi, ci îşi acoperi faţa cu amândouă palmele. Câteva clipe, Pollyanna se chinui să înţeleagă cauza emoţiei lui Jimmy. Apoi, deodată, chinul se prefăcu în indignare. Jimmy râdea pe înfundate.

După ce se potoli şi-şi şterse lacrimile de râs, privi la obrazul vânăt şi nemişcat al Pollyannei. Plecă ochii o clipă, apoi o privi din nou. I se întâmplase s-o vadă mânioasă, dar niciodată pe el, şi se întrebă cu ce îi greşise. Înţelese în sfârşit, că pentru ea, râsul lui întrecea orice aşteptare. Se aşteptase să audă amănuntele unei tragedii, când colo, se pomenise cu el râzând peste măsură. Avea dreptate Pollyanna, dar cu niciun preţ el nu se putea stăpâni să nu râdă.

— Pollyanna, îi spuse el umilit, iartă-mă.

Pollyanna îl privi dispreţuitoare şi nu-i răspunse.

Jimmy constată cu surprindere că era şi ea ca alte femei, pripită.

— Ştii, spuse Jimmy, asta e reacţia mea. Mă aşteptam la ceva mai rău, ştii doar, şi când colo, nenorocitele alea de roşii...

— Ce?

— A, dar tu nu ştii nimic! Pocniturile pe care le-am auzit erau de la nenorocitele alea de sticle de bulion care explodau. Zgomotul 1-a trezit şi pe Russel, şi când am ajuns la uşa lui, l-am auzit cum umbla de colo până colo. N-am mai avut nevoie de cheie; am bătut în uşă şi el mi-a deschis.

Jimmy o privi pe furiş. Faţa ei parcă mai pierduse din asprimea de mai înainte.

— Mi-a dat voie să intru, continuă el, şi i-am spus că am auzit pocniturile, şi că de spaimă Judit a leşinat. Nu ştia că e la noi. Jimmy o privi din nou. Ea nu mai părea supărată defel.

Russel tocmai era în căutarea sursei pocniturilor când am bătut în uşa lor. Am căutat împreună prin toată locuinţa până ce am dat în sfârşit de roşii. Sticlele au stat la soare, au fermentat şi au explodat. Mesele şi pereţii sunt mânjiţi cu bulion. Când am văzut asta, nu m-am putut stăpâni şi am izbucnit în râs. Chiar şi bătut, şi tot n-aş fi putut să mă abţin, spuse Jimmy pocăit.

Pollyanna făcu un gest de dezaprobare.

În cele din urmă, am stat de vorbă cu Russel. Credea că Judit s-a reîntors la părinţi, dar când a auzit că e la noi şi că pe deasupra nu se simte bine, a fost foarte mişcat. I-am spus că acum e momentul să se împace. Întâi a vrut să spună că ea nu-1 iubeşte, dar i-am răspuns că acestea sunt poveşti. Acum, i-am spus, e foarte afectată la gândul că te-ai rănit, adică era până a leşinat. Era foarte mişcat şi am înţeles că am reuşit să-1 înduioşez.

— Jimmy!

În vocea Pollyannei, admiraţia se îmbina cu părerea de rău. Dar Jimmy continuă fără s-o privească:

— Nici nu i-am dat timp să se gândească. L-am luat de braţ şi i-am spus: "Hai, nevastă-mea a îngrijit-o câteva zile, dar cred că Judit are să-şi revină numai când te va vedea pe tine".

Jimmy simţi ceva pe braţul lui şi se întoarse. Ochii Pollyannei pluteau în lacrimi şi se îmbrăţişară fără cuvinte. Se împăcaseră şi totul era bine.

A doua zi găsiseră uşa camerei de musafiri deschisă, iar pachetele şi umbrela Juditei dispăruseră ca prin farmec. De pernă era prins un plic, şi înăuntru erau câteva cuvinte scrise la repezeală, cu creionul:

"Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru toată

bunătatea ce mi-ai arătat-o, draga mea, Pollyanna. Datorită ţie suntem iarăşi fericiţi. Russel spune că, după părerea lui, Jimmy e bărbatul cel mai fericit, dar eu ştiu că Russel e de o mie de ori mai fericit decât el.

Cu toată dragostea,

Judit"

P.S. "Nu-i aşa că întâmplarea cu roşiile e amuzantă?"

***

Datorită ideilor mătuşii Polly în ce priveşte zestrea unei fete, Pollyanna, în primele luni ale căsniciei, nu a avut alte cheltuieli de făcut decât cele care priveau gospodăria. Nu se săturase încă de micile ei cumpărături. Fie că colinda bazarele cu preţ unic, foarte modest, lucru care se întâmpla destul de des, fie că umbla prin marile magazine care expun mobilă, perdele, şi garnituri de bucătărie din aluminiu, plăcerea era mai mare decât şi-ar fi putut închipui vreodată. La drept vorbind, era şi aici legea firii. Şi pasărea îşi smulge câteva pene ca să-şi facă cuib.

Dar şi gospodina cea mai bună trebuie să-şi vadă uneori de nevoile ei personale, înainte de cele ale bucătăriei. Când se lăsă frigul, Pollyanna băgă de seamă că îi lipsea ceva. Într-un orăşel din provincie, şi-ar fi dat seama mai curând.

— Trebuie să-mi cumpăr o pălărie, îi spuse într-o dimineaţă lui Jimmy, la dejun. Sunt singura femeie din oraşul ăsta, cred, care mai poartă pălărie de pai.

— Porţi încă pălărie de pai! exclamă Jimmy, mirat din cale-afară. Ştiu că bărbaţii nu mai poartă de câteva săptămâni, dar voi femeile aveţi idei aşa de ciudate în privinţa vremii şi a îmbrăcămintei, că nu mă mir.

Pollyanna râse de mutra lui supărată.

— N-are importanţă, zise ea, câtă vreme reporterii nu

menţionează în dările lor de seamă că doamna James Pendleton şi-a făcut apariţia în biserică cu o pălărie elegantă de pai din primăvara trecută. Aici nimeni nu vede pe nimeni.

— Nu e vorba de asta, spuse Jimmy nemulţumit. Doamna Pendleton trebuie să fie îmbrăcată cum se cuvine, indiferent dacă lumea o vede sau nu.

Era supărat, şi Pollyanna se distra pe seama lui. De obicei, Jimmy era bine dispus, aşa că se simţi măgulită văzându-1 că-şi schimbă tonul şi felul lui obişnuit de a fi, numai fiindcă ea întârziase să-şi cumpere o pălărie odată cu venirea toamnei. Când ridică ochii din farfurie, Jimmy se miră de faţa radioasă a Pollyannei.

— Mă rog, ce-i asta? N-am fost destul de clar? Sau te faci că nu înţelegi că te cert?

— Da, înţeleg, zâmbi Pollyanna, se vede că eşti supărat.

Jimmy clătină din cap şi spuse:

— Poftim! Cum să te simţi stăpân în casa ta când nevasta râde de câte ori o cerţi de parcă i-ai fi făcut un dar? Ce-i asta?

Pollyanna refuză să-i spună şi lui cauza bunei sale dispoziţii, dar îşi îndulci refuzul, oferindu-i încă o ceaşcă de cafea în care pusese o bucată de zahăr în plus.

După plecarea lui Jimmy, Pollyanna se grăbi să-şi facă treaba. Era voioasă.

— Supărarea bărbatului poate fi prilej de bucurie pentru nevastă, îşi zicea în sinea ei, dacă supărarea se naşte din mândria lui de a o vedea bine îmbrăcată.

N-avea de gând să-şi cumpere o pălărie înainte de sâmbătă, când Jimmy primea leafa şi-i dădea bani pentru patru săptămâni. Ducându-se la piaţă, a trecut însă prin faţa unui magazin de modă, unde a văzut de câteva ori pălării care i-au plăcut.

— N-ar fi rău să văd ce au, îşi zise ea.

Pollyanna nu era frumoasă cu adevărat; tot farmecul ei

era vioiciunea, blândeţea, şi nu trăsăturile fizice. Se pricepea să aleagă ceea ce i se potrivea, şi tot aşa ştia să se ferească de ceea ce nu i se potrivea. Intră şi cercetă din ochi toate rafturile, până ce descoperi o pălărioară simplă de tot, cu fundă de catifea.

— Pe asta o vreau. Pot să o încerc? Dar nu pot s-o cumpăr azi; n-am destui bani la mine, însă vin sâmbătă, explică Pollyanna cu sinceritate.

Vânzătoarea îi întinse pălăria, dar când Pollyanna o puse pe cap, admiraţia profesională se prefăcu într-o admiraţie sinceră.

— Vă vine minunat, îi spuse vânzătoarea.

— Nu-i aşa? Cum am văzut-o am ştiut că asta e pentru mine, zise Pollyanna, privindu-se mulţumită în oglindă.

— Aţi mai putea încerca şi alte pălării, spuse vânzătoarea reintrând în rolul ei. Avem unele foarte frumoase, copiate după modele franţuzeşti, care costă jumătate cât modelele.

Pollyanna mai încercă câteva pălării, dar niciuna dintre ele nu-i plăcu atât cât cea dintâi. Plecă sigură că alesese bine. De altfel, şi preţul era potrivit posibilităţilor ei, şi pălăria îi plăcea aşa de mult, că i se părea inutil să mai caute aiurea. Nu-i plăcea să cutreiere magazinele şi să-şi facă din nevoia de a cumpăra o pălărie pretext de a intra la douăzeci de modiste. Găsise ce-i plăcea, şi se mulţumea cu atât.

Buna dispoziţie nu o părăsi toată ziua, deşi Jimmy sosi cu întârziere la masă, lucru neobişnuit pentru tânăra gospodină. Pe când urmărea mersul acelor pe cadran şi strângea tot mai mult cheia robinetului de gaz ca să micşoreze flacăra şi să nu se usuce mâncarea, fredona o melodie, bucurându-se dinainte cât de mult are să-i placă lui Jimmy cu pălăria cea nouă.

Auzi cheia în broască şi se repezi să-1 întâmpine pe

Jimmy, cu o uşoară nuanţă de mustrare, fiindcă întârziase. Zărindu-1, se trase înapoi. Jimmy ducea un pachet ciudat, o cutie mare, rotundă, vărgată în negru şi alb ca o piele de zebră. Fără nicio îndoială, era o cutie de pălării.

Pollyanna îl privi speriată. Avea o părere bună despre Jimmy în multe privinţe. Dacă şeful statului l-ar fi poftit să facă parte din Completul de judecată, s-ar fi întrebat poate de unde ştia cât de capabil e bărbatul ei, dar nu s-ar fi îndoit nicidecum că e în stare să îndeplinească cu cinste orice însărcinare. Totuşi, ceea ce făcuse acum Jimmy era cu totul altceva. Şi surâsul Pollyannei îngheţă pe buze.

Jimmy atârnă pardesiul, şi o îmbrăţişa drăgăstos.

— V-aş putea întreba, doamnă Pendleton, de ce anume sunteţi aşa de mirată? Sau nu am dreptul să fac târguieli fără ca nevastă-mea să facă urât?

— Ce-i asta, Jimmy?

Pollyanna se întreba dacă nu cumva pălărierii obişnuiau să întrebuinţeze acum cutii de pălării ca ale modistelor.

— Deschide şi ai să vezi.

Temerile ei se adevereau deci. Se supuse zâmbind; îşi spunea că atunci când cumpăraseră mobilă, gustul lui Jimmy se potrivea cu al ei şi că în alegerea cravatelor arătase mult gust. Totuşi, degetele îi tremurau în timp ce se străduia să deznoade şireturile.

În sfârşit, se văzu în faţa unei pălării enorme, pretenţioase şi prea elegante. îşi spuse îndată că, dacă ar fi căutat în tot oraşul, n-ar fi găsit o plărie care să i se potrivească mai puţin ca aceasta. Oftă fără să vrea şi îndată se gândi că poate se trădase. Dar se linişti repede; oftatul e oftat, şi un oftat de mâhnire poate trece drept unul de satisfacţie. Silindu-se să zâmbească, Pollyanna scoase pălăria din cutie. Din cutie căzu un carton tipărit: "Din motive bine determinate, pălăriile cumpărate nu se schimbă". În starea de spirit în care se afla, acest aviz îi păru curată bătaie de joc. Îşi aminti că trebuia să spună un

cuvânt:

— O, Jimmy, cât de drăguţ din partea ta! zise ea şovăind.

— E frumoasă pălăria, nu-i aşa?

Jimmy îşi privea târguiala cu vădită plăcere.

— Lucrul ăsta auriu, nu ştiu cum îi zice, îi dă toată frumuseţea, nu ţi se pare şi ţie?

Pollyannei i se părea că garnitura aceea semăna cu epoleţii unui colonel de altădată. Evitând să-i răspundă, întrebă:

— Cum ţi-a venit ideea să-mi cumperi tu pălărie?

Jimmy, foarte mândru, răspunse:

— Eram supărat că nu ţi-ai cumpărat-o tu, încă. Întorcându-mă, m-am oprit în faţa unui magazin mare, să văd şi eu ce se găseşte acolo. M-a servit o fată cu tenul ca de floare; a încercat câteva pălării ca să-mi arate cum îi vin.

Pe dată, Pollyanna se supără pe fata aceea cu tenul ca de floare, nu fiindcă Jimmy îşi manifestase aşa de deschis admiraţia, ci pentru că profitase de nepriceperea lui.

"Se vede că e o fiinţă vulgară şi îndrăzneaţă", îşi spuse Pollyanna cu o indignare pe care totuşi trebuia s-o ascundă. "Cine poate pune în cap un asemenea avion şi să nu arate ca o sperietoare? L-ar fi putut întreba măcar cum arăt."

Se temea de momentul când Jimmy îi va cere să încerce pălăria. Prevedea că va înţelege tragicul situaţiei în clipa când o va vedea cu ea pe cap. Pe când o învârtea în mână, serioasă, cu aerul de a o admira, se şi auzi temuta întrebare:

— De ce nu o încerci?

— Nu ştiu care parte vine în faţă.

Era o simplă stratagemă ca să mai câştige timp. Jimmy era cam nedumerit.

— Habar n-amy dar când vânzătoarea a încercat-o, pana venea parcă lângă ureche.

— Aşa? înţeleg acum!

Pollyanna se duse la oglindă ca o martiră spre rug, îşi puse pălăria în aşa fel ca pana să vină pe ureche şi aşteptă opinia, critic. Jimmy, cu mâinile în buzunar, o privea mândru şi mulţumit.

— La iarnă se vor purta pălării mari, spuse el, sigur de sine.

Vădit lucru, repeta şi el cuvintele vânzătoarei care îi făcuse impresie, şi adăugă:

— Nu cred să se găsească multe pălării mai mari decât asta.

— Cred şi eu, întări Pollyanna.

Şi era părerea ei sinceră. Sigur că nimeni n-ar purta o pălărie mai mare decât asta, cel puţin nicio femeie de statura ei.

— Cred că ai putea să o porţi mai ridicată în dreapta, zise Jimmy, uite aşa.

Apoi, întrerupându-se, urmă:

— Miroase ceva a ars!

— Vai de mine, mâncarea!

Pollyanna se repezi la bucătărie, fără să-şi mai scoată pălăria, şi pentru câteva minute văzu o femeie tânără, cu pălăria cea mai pretenţioasă pe cap, mutând cartofii dintr-o cratiţă în alta.

Imediat după ce mâncarea a fost salvată de la "pieire", Pollyanna aşeză pălăria la loc, în cutie şi puse masa. Era mai puţină mâncare ca de obicei, fiindcă o parte se lipise de fundul cratiţei. Totuşi era suficientă; ea n-avea poftă de mâncare.

Adeseori, când erau singuri, Pollyanna vorbea aproape fără întrerupere, povestindu-i lui Jimmy în amănunt tot ce se întâmplase de la plecarea lui până la întoarcere. În seara aceea, Jimmy era cel ce vorbea mai mult, provocat, oarecum, de tăcerea tinerei femei. Totuşi, privindu-1 ţintă, cu aerul că se interesa de tot ce-i povestea el, gândurile ei

ţinteau în altă parte. Se străduia să se îmbărbăteze, spunându-şi că multe femei pun pălării de primăvară de prin februarie. Ei nu-i plăcuse asta, din pricina contrastului dintre paltonul de iarnă şi pălăria de primăvară. De astă dată însă avea să aştepte cu nerăbdare venirea lunii februarie, ca să scape de obligaţia de a purta o pălărie atât de încărcată, fie chiar şi cu o zi mai curând.

A doua zi, după plecarea lui Jimmy, puse din nou pălăria ca să-şi dea seama cum îi stă. Avusese dreptate de la început; era din cale-afară de urâtă. Pe lângă că era lipsită de gust, nici nu i se potrivea. Sub pălăria mare, încărcată, faţa tinerească şi proaspătă a Pollyannei părea veştejită. Ajutându-se cu o oglindă de mână, se învârtea în faţa oglinzii mari, să se vadă din toate părţile, apoi se puse să numere săptămânile până în februarie.

"Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă resemnez şi să arăt ca o sperietoare, se tânguia Pollyanna. Pentru o femeie tânără nu e un lucru plăcut, cu atât mai mult când se pricepe să aprecieze cu ce-i stă frumos. Trebuie să fi costat foarte mult, aşa că nu mi-aş putea cumpăra alta, chiar de n-ar exista teama că-1 supăr pe Jimmy. E foarte drăguţ din partea lui că a vrut să-mi facă o surpriză. Nu mai e alt bărbat ca el în toată lumea!"

Când Pandora deschise cutia ei din care îşi luară zborul toate suferinţele care de-atunci au chinuit biata omenire, speranţa rămase la fund, ca să ne fie mângâiere. Dacă pentru Pollyanna cutia vărgată a modistei fusese o adevărată cutie a Pandorei, îi rămânea drept mângâiere constatarea că Jimmy era foarte atent cu ea. Lacrimile ei erau deci lacrimi de bucurie.

"Desigur că multe femei au bărbaţi cărora nu le pasă cum arată nevestele lor, ba le pare rău de orice ban cheltuit pentru ele, îşi spunea Pollyanna. îmi pare rău, fireşte, că Jimmy mi-a cumpărat tocmai pălăria asta, dar mă bucur că s-a gândit să-mi cumpere el o pălărie."

În săptămâna următoare, au ieşit în oraş mai des decât obişnuiau. Se întâmplă ca o tânără pereche, oricât de socotită şi cuminte ar fi, să iasă mai des în săptămâna care urmează după plata lefii. Pollyanna şi Jimmy petrecură şi ei sâmbăta mergând la concert. La amândoi le plăcea muzica. Pe Pollyanna o transporta, o înălţa dincolo de micile griji şi supărări omeneşti. Abia când ajunseră acasă, o întrebare a lui Jimmy o readuse la realitate.

— Pollyanna, nu cumva nu te simţi bine?

Îl privi mirată. Vorbiseră până atunci de programul concertului şi nu se dezbrăcaseră încă.

— Eu? Da de unde! mă simt bine, ca întotdeauna. Dar ce-ţi veni să mă întrebi?

— Fiindcă arăţi rău, am băgat de seamă astă seară în trăsură.

Pollyanna se dumirea în sfârşit. Îndată după ce cumpărase pălăria, încântat de târguiala lui, Jimmy n-avea ochi decât pentru găteală; acum că se obişnuise cu ea, privirile i se opreau iar pe faţa ei.

— Păreai obosită, urmă Jimmy. Parcă ai mai slăbit, şi nu mai ai faţa aceea odihnită de altă dată. În sfârşit, ce să-ţi mai spun, este ceva care nu-mi place.

Pollyanna nu se mai putea stăpâni. Pentru nimic în lume n-ar fi făcut una ca asta dacă ar fi depins de ea, dar era ceva mai presus de voinţa ei. Un hohot de râs o zvârli pe un scaun, apoi hohotul se prefăcu într-un râs nebun ce nu mai contenea.

Jimmy se apropie îngrijorat; era şi de înţeles, căci nimic din înfăţişarea Pollyannei nu aducea a veselie, Râsul se aseamănă uneori cu durerea de măsele, şi Pollyanna se zvârcolea într-un acces de râs care-i tăia răsuflarea; lacrimile pe care şi le ştergea erau lacrimi de suferinţă.

Jimmy o privea nedumerit. După ce se încredinţa că nu era pradă unui spasm ci râdea cu adevărat, o întrebă:

— Ce găseşti aşa de caraghios în vorbele mele?

Pollyanna râdea mereu. Jimmy îşi trecu mâna prin păr spunând cam supărat:

— Ştii, nu e frumos să râzi aşa şi să nu-mi spui şi mie ce anume te face să râzi.

Deodată, Pollyanna scoase un geamăt uşor, forţându-se să-şi regăsească calmul. Pălăria împovărată cu prea multă garnitură alunecă şi căzu pe podea. Jimmy sări s-o ridice, dar se opri deodată privind-o pe Pollyanna cu atenţie.

Tot aşa brusc cum izbucnise, râsul Pollyannei se opri. Trase o dată răsuflarea adânc, iar junghiul care îl simţea între coaste slăbi. îşi şterse ochii, ferindu-se de privirea lui Jimmy. Ce să-i spună?

— Pollyanna, din pricina pălăriei râdeai? întrebă Jimmy.

Pollyanna oftă, dar nu putu răspunde.

— Acum, fără pălărie, îmi pare că arăţi iarăşi mai bine. Nu ştiu cum, dar parcă eşti altfel. Nu cumva o fi pălăria de vină?

Pollyanna, care nu ştia să mintă, răspunse:

— Cred că din cauza pălăriei îţi păream aşa schimbată, înţelegi, e prea mare psentru o femeie ca mine.

— Hmm!

— Şi apoi şi culoarea! Sunt culori care nu se potrivesc la oricare faţă, şi cred că asta nici mie nu prea mi se potriveşte.

Jimmy începu să măsoare camera în lung şi în lat, fluierând o melodie auzită la concert. Pollyanna îl privea neliniştită. Se temea să nu descopere la el urme de supărare. I se duse în sfârşit o piatră de pe inimă, când el o privi iar zâmbind:

— Ştii ceva, Pollyanna, omul cât trăieşte învaţă. Hai să semnăm un acord; eu nu-ţi mai cumpăr niciodată pălărie, În schimb nici tu să nu-mi mai cumperi cravate.

Pollyanna îl privi îngrijorată.

— Jimmy, dacă te gândeşti cumva la aceea cu pătrăţele, negustorul mi-a zis...

— Negustorii sunt nişte mincinoşi, o întrerupse Jimmy.

— Şi vânzătoarele cu tenul ca de floare se gândesc să facă vânzare, dar nu le pasă dacă târguiala se potriveşte aceleia pentru care e destinată.

Jimmy se plecă spre ea şi o sărută. Ştii ce, hai să vorbim de altceva!

***

Pregătirile Pollyannei pentru primul Crăciun în casa ei erau modeste. De-ar fi fost de două ori mai mare leafa lui Jimmy şi tot nu s-ar fi îndurat să cheltuiască pe fleacuri, câtă vreme pe cealaltă parte a lumii, unde bântuia războiul, erau copii care îndurau lipsuri.

Pollyanna i-a propus lui Jimmy să renunţe de astă dată amândoi la daruri. Spre marea ei mirare, Jimmy se împotrivi însă cu îndârjire.

— Nu, Pollyanna, nu sunt de acord cu una ca asta, şi te rog să nici nu mai pomeneşti de aşa ceva. E primul Crăciun la noi acasă, şi dacă crezi că am de gând să las să treacă sărbătorile fără să-ţi dăruiesc ceva, să ştii că te înşeli.

— Dar nu-mi trebuie nimic, Jimmy, de asta îţi spun. Ia gândeşte-te, câte daruri de nuntă am primit! Gândeşte-te la toate lucruşoarele noi şi frumoase care sunt ale noastre, ale tale şi ale mele. Şi apoi, ceea ce am dobândit în anul acesta ar putea satisface pe femeia cea mai pretenţioasă, zise Pollyanna privindu-1 într-un fel care îi măgulea vanitatea bărbătească.

Jimmy înţelese numaidecât ce voia să spună. I s-ar putea imputa şi lui câte ceva, dar de priceput, pricepea foarte repede. Voia însă să guste plăcerea de a auzi aevea cuvintele de laudă, aşa că se prefăcu mirat.

— Despre ce anume vorbeşti?

— Doamne, ce naiv eşti! De tine, bineînţeles.

— A, atâta tot?
— Tot!
Răspunsul acesta monosilabic era cu atât mai plin de înţeles. Pollyanna îşi privi verigheta ce licărea auriu la inelarul mâinii stângi, apoi o lipi de obraz.
— Ce frumos început! E drept că nu-i încă anul; cealaltă jumătate a lui va fi oare tot aşa de frumoasă ca cea dintâi?
Jimmy îi ocoli privirea. O clipă, Poilyannci îi păru că o umbră întunecase faţa lui Jimmy, dar gândul acesta era aşa de nelalocul lui, încât îl goni repede. Jimmy, ocolind privirea Pollyannei, repetă şi el întrebarea pe care o rostise Pollyanna cu privire la cealaltă jumătate a anului.
— Primul Crăciun la noi acasă, şi o să-1 prăznuim cum se cuvine; am să-ţi cumpăr darul cel mai frumos pe care ţi-1 pot oferi, şi mă aştept ca şi tu să faci la fel.
Pollyanna se întreba dacă în acest program de sărbători e inclus şi un pom de Crăciun. Se simţi uşurată dar şi deziluzionată când, în urma câtorva întrebări pe care le puse cu dibăcie, reuşi să afle că pomul nu era necesar. Pentru ea, pomul era încununarea autentică a sărbătorilor, fie el mic, fie mare încât să umple camera, până la tavan. Un pom verde, prietenos şi minunat sub gătelile lui de sărbătoare. De-ar fi avut şase ani în loc să fie o femeie tânără, măritată de curând, şi tot nu şi-ar fi dorit cu mai multă aprindere un pom de Crăciun.
— Cu atât mai bine, astfel fac economie, îşi spunea Pollyanna străduindu-se să descopere în decepţia ei latura practică. E drept că pomul nu e scump, dar ornamentele costă, şi, când n-ai mulţi bani de cheltuit, e o prostie să-i dai pe nişte lucruşoare fără folos, care se şi strică repede.
Atâta doar şi problema era clară: nu vor cumpăra pom; totuşi, de câte ori Pollyanna se gândea la sărbătorile Crăciunului, simţea că-i lipseşte ceva.
Într-o seară, cam cu o săptămână înainte de Crăciun, Pollyanna şi Jimmy se întorceau acasă, după ce aşteptaseră

un ceas la oficiul poştal să le vină rândul, ca să trimită felicitări rudelor şi prietenilor cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Trecând prin faţa unei prăvălii, văzură lumea îngrămădită în faţa vitrinelor împodobite de sărbători. S-au oprit şi ei să vadă ce a putut ţine în loc atâta omenire: pe un fel de platformă înălţată, se aflau în vitrină ciorapi, un moş Crăciun, şi mai la o parte, un pom de Crăciun. Mulţimea era compusă din oameni în vastă, copii mai puţin, iar pe toate feţele se citea aceeaşi dorinţă a bucuriei. Pollyannei i se strânse inima.

— Ia te uită colo, un bătrân, îi şopti ea lui Jimmy. Nu cred să fi avut vreodată pom, şi cât de mult îi mai place săracul!

Jimmy îl privi cu simpatie.

— Cine ştie, poate o fi avut şi el odată unul în copilărie, şi acum îşi aduce aminte de tot ce a pierdut, de mamă şi de celelalte. E greu...

O voce subţirică îl făcu să-şi îndrepte atenţia în altă parte.

— Pomul ăsta e un brad adevărat, Micky, spunea glasul unui băieţaş, şi înainte creştea în pământ, nu-i aşa mamă?

— Sigur, răspunse o voce care o făcu pe Pollyanna să se întoarcă.

— Ia te uită, Lizzie!

După glas, ai fi zis că Pollyanna a zărit un prieten de demult. O femeie în haine sărăcăcioase, în spatele copiilor, ridică ochii mirată. O privi pe Pollyanna o clipă, apoi faţa amărâtă păru că se netezeşte.

— A, dumneavoastră eraţi?

— Soţul meu, ***Lizzie,*** spuse Pollyanna veselă pe când Jimmy saluta. Copiii sunt ai dumitale?

— Da, ai mei.

Femeia potrivi mai bine şepcuţa pe cârlionţii celui mai mic dintre băieţi, şi în ochii obosiţi trecu o lumină ca o rază printre norii grei.

— Ce drăguţ e! Nu ştiam că ai băieţi, Lizzie! Cred că ei aşteaptă cu nerăbdare Crăciunul!
— Cred că au să rămână numai cu atât, răspunse mama lor abătută. E destul în ziua de azi dacă le poţi asigura hrana şi îmbrăcămintea; de unde să mai fie şi pentru jucării?
Şovăi o clipă, apoi, îndemnată de bunăvoinţa pe care i-o arăta Pollyanna, continuă:
— Bărbatul m-a lăsat când avea cel mic doi ani. Ne îmbolnăviserăm toţi trei. Se vede că i se urâse omului. Nu l-am mai văzut de-atunci, şi am rămas să trag singură tot greul.
— Şi nu te bucuri că eşti în stare să-i creşti dumneata singură? Întrebă Pollyanna. Sunt atâtea femei care oricât s-ar strădui, nu sunt în stare să-şi câştige existenţa pentru ele singure, ca să nu mai vorbim şi de cea a copiilor.
Vălul de tristeţe de pe obrazul femeii păru că se luminează o clipă.
— Aşa e. Nu prea am de ce să mă bucur, dar ar fi şi mai rău dacă n-aş fi zdravănă să pot munci şi să-mi văd de copii.
Între timp, copiii vorbeau. Deodată se auzi vocea celui mai mare, autoritară:
— Nu, nu vreau asta. Eu vreau săniuţa.
— Eu vreau ursul, strigă cel mai mic.
— Te sperii de el.
— Nu, nu mă speriu. Ăsta nu mă mănâncă.
— Şşşt! se răsti la ei mama lor, nu ţipaţi aşa!
Un zâmbet îi lumină faţa care părea acum împăcată şi rămase astfel până ce se depărta Pollyanna. Când ajunseră mai departe, Jimmy întrebă:
— Cum îi zice prietenei tale?
— Lizzie, aşa o ştiu. Vine în fiecare săptămână la Judit să-i ajute la scuturat, explică Pollyanna.
— Ştii, răspunse Jimmy zâmbind, judecind după bucuria

ta, gândeam că e vreo prietenă din copilărie.

Părea abătută astă seară, şi nu-i de mirare, să ai doi copii şi să nu le poţi oferi nimic de sărbători.

— Ah! făcu ea deodată, oprindu-se. Jimmy o privi bucuros.

— Ai uitat ceva?

— Jimmy, mi-a venit o idee: facem pom şi invităm copiii. Abia aştept să am şi eu pom, şi în felul acesta am găsit cel mai bun prilej să-mi fac plăcerea.

— Eşti o egoistă, spuse Jimmy glumind. Spui că vrei să faci o plăcere copiilor, când colo tot la tine te gândeşti.

Pollyanna râse bucuroasă.

— Ar fi fost o prostie să cheltuim atâţia bani ca să facem pom pentru nişte oameni în toată firea, căsătoriţi, deşi eu n-aş fi renunţat la idee. Aşa, o să-1 avem. Nu-i aşa că-ţi pare bine şi ţie? întrebă ea cu o sfială abia simţită în glas.

— Sigur, dar ştii, pofteşte-i pentru după amiază, ca să fim liberi seara.

— Dar pentru seara i-am invitat pe Russel cu Judit. A rămas fără ajutor în casă, şi pentru ea bucătăria e o adevărată corvoadă. Să prepari un praznic de Crăciun numai pentru două persoane e nebunie curată, şi m-am gândit că...

— Mă predau, făcu Jimmy ridicând sus mâinile, nu trage!

— Dar nu eşti supărat, Jimmy, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt supărat, cu condiţia să nu se pornească pe ceartă; zic şi eu ca regele Solomon: ***"Mai bine un prânz cu verdeţuri în pace, decât o masă îmbelşugată cu ceartă”.*** Prefer fasole cu zeamă şi bună dispoziţie, în locul unei mese copioase în tovărăşia unor inşi care se ceartă.

— De când cu păţania cu roşiile şi bulionul, se înţeleg mai bine, spuse Pollyanna ca să-1 îmbuneze.

— Da, aşa mi se pare şi mie, răspunse Jimmy pe gânduri.

Dacă, înainte să te căsătoreşti, n-ai învăţat să te stăpâneşti, e mai greu să înveţi lucrul acesta, după aceea. Să dea Dumnezeu să reuşească, totuşi.

Pollyanna schimbă vorba.

— Lizzie vine mâine să facă curăţenie. Am s-o invit cu copiii de moş Ajun. Dacă este de acord, cumpărăm pom.

Înţelegerea cu mama copiilor se făcu repede. E drept că femeia fusese invitată la o doamnă care avea musafiri de moş Ajun. Trebuia să fie acolo la ora patru, şi avea să rămână până la miezul nopţii, dar asta nu avea să încurce cu nimic socotelile Pollyannei.

— Aduc băieţii la trei şi jumătate, spuse Lizzie, şi când vă săturaţi de ei, îi duceţi doar până jos, în stradă, fără să-i conduceţi acasă. Nimeresc ei drumul singuri. Petrică e cuminte şi cel mic îl ascultă, aşa că n-am grijă de ei când sunt împreună.

Jimmy şi Pollyanna întrebuinţară deci o parte din fonduri pentru pom. Era mic, ce-i drept, dar nici locul n-ar fi permis unul mai mare. Pe de altă parte, Pollyanna nu voia să cheltuiască prea mult pentru împodobitul pomului. Târguiră deci numai strictul necesar, iar Pollyanna împleti ea însăşi lanţuri de hârtie colorată. Lucră cu sârguinţă câteva seri de-a rândul, şi Jimmy o ajuta pe cât se pricepea şi el. Cumpărară şi câteva mărunţişuri, iar Judit contribui şi ea cu două pachete arătoase. Pollyanna se bizuia însă mai mult pe pomul ei, căci era "primul lor pom de Crăciun, de care se vor bucura foarte mult".

În ziua de douăzeci şi patru decembrie la ora trei după amiaza, locuinţa Pollyannei era plină de lume, deşi musafirii de vază încă nu sosiseră. Pomişorul, aşezat în mijlocul încăperii, strălucea din toate podoabele lui, iar sub crengile de jos se adăposteau daruri frumos înfăşurate în foiţă şi legate cu panglici roşii. Judit şi Russel veniseră şi ei să se bucure de bucuria copiilor. Gladys Moore adusese Pollyannei o jachetă de lână împletită de ea, care abia ar fi

încăput pe un copil de trei ani. Îi plăcea aşa de mult ceea ce-i povestise Pollyanna cu privire la serbarea pomului, încât rămase şi ea.

Stăpâna casei nu-şi găsea astâmpăr; se învârtea mereu în jurul pomului, îndreptând o lumânare ce sta strâmb sau ridicând câte un glob ce atârna prea jos.

— Au cam întârziat, făcu ea uitându-se la ceas.

— Fii fără grijă, răspunse Jimmy ca s-o liniştească. Fii sigură că n-or să lipsească.

— Asta ştiu eu, dar Lizzie trebuie să plece de aici la ora patru şi credeam..., zise ea oprindu-se deodată. Ce-i zarva asta?

Toată lumea trăgea cu urechea. Din vestibul părea că vine o larmă ciudată. Pollyanna fugi la uşă, pe care o deschise în lături. Ce spectacol! O femeie tânără cu obrajii încinşi, cu buzele strânse, stăpânea cu greu un băieţaş pe care îl ţinea cu amândouă mâinile lângă ea; celălalt plângea înfundat, cu ochii închişi. Din când în când se opreau amândoi din plâns să-şi tragă răsuflarea, apoi gemetele se porneau din nou.

— Vai, Lizzie, strigă Pollyanna speriată, recunoscându-i, ce-i asta? îi doare ceva?

Înainte de a răspunde, Lizzie îi scutură pe amândoi băieţii, apoi intră târându-i după ea, deşi rezistenţa lor îi stingherea mişcările.

— Vă rog, coniţă, să-i iertaţi pentru purtarea lor, spuse Lizzie gâfâind. Până acum i-am bătut de două ori, şi dacă n-or să se poarte bine, am să le trag o bătaie să o ţină minte; asta o să le dau eu de Crăciun.

— Dar de ce toate astea?

— Le e frică, răbufni Lizzie supărată. N-am mai văzut aşa copii; numai cu mine vor; cred că niciodată n-or să se obişnuiască să stea cu altcineva. Ai să taci odată? se repezi ea la mezin, scuturându-1.

— Te rog, Lizzie, nu-i lua aşa, o rugă Pollyanna. Nu e

vina lor; le e frică, aşa cum spuneai şi dumneata. Ai să vezi că se vor linişti şi ei îndată. Lasă-i să se obişnuiască la noi, cu casa noastră.

— Aşa mi-au făcut şi vara trecută, zise Lizzie supărată. Era vorba să-i trimit la ţară pentru cincisprezece zile într-o tabără, dar ce credeţi că au făcut când i-am dus la gară. Au ţipat atât de mult că nu mi-a rămas altceva de făcut decât să-i iau acasă. Ai să taci odată? se repezi ea de astă dată la cel mai mare dintre băieţi, scuturându-1 de parcă ar fi vrut să-şi verse dintr-o dată tot necazul adunat vara trecută.

Pollyanna se uită la ceas.

— Mi se pare că s-a făcut timpul să pleci, îi atrase ea atenţia. Ai să vezi că băieţii se vor linişti îndată.

Dar nu-i era uşor să plece, fiindcă băieţii se agăţară de ea cu disperare. În sfârşit izbuti să se desprindă din mâinile lor, ajunse în vestibul şi ieşi trântind uşa. Băieţii se aruncară asupra uşii grele de stejar încercând s-o deschidă ca să-şi urmeze mama, dar, văzând că toate sforţările lor sunt în zadar, se lăsară păgubaşi.

Plânsetele reîncepură, dar băieţii se lăsară duşi de mână în salonaş. Vădit lucru, supunerea lor se datora faptului că mama, singura prietenă, plecase.

— Ia să vedeţi voi pomul, încerca Pollyanna să-i încânte. Şi mai e şi un moş Crăciun mititel.

Băieţii stăteau în faţa pomului, dar toată frumuseţea lui îi lăsa reci; lacrimile le întunecau vederea.

— Mai întâi, luaţi câte o bomboană, urmă Pollyanna cu blândeţe, fără urmă de supărare. Jimmy, adu te rog bomboanele din sufragerie.

Jimmy se grăbi să le aducă, dar bomboanele înşiruite frumos pe o tăviţă cu alb şi albastru au avut aceeaşi soartă ca şi pomul; nu prezentau interes.

— Acum să-mi spuneţi ce vă place mai mult, o acadea roşie şi albă, sau un elefant roşu de zahăr? îi întrebă Pollyanna fără să se dea bătută.

Amândoi băieţii păreau că nu aveau de gând să ajute la soluţionarea acestei probleme. Plângeau mereu, şi când Pollyanna puse în mâna celui mai mare o acadea crezând astfel că îl va face să deschidă ochii, băieţaşul deschise mâna, şi acadeaua căzu şi se sfărâmă pe jos.

Gladys nu se mai putea stăpâni.

— Ăştia sunt copiii cei mai răi de pe lume! După toată munca dumitale ca să le faci pom, atât ştiu, să urle de parcă i-ai omorî.

— Poate să încerci cu jucăriile, îi şopti Judit. I-am luat un ursuleţ celui mai mic, ştii că mi-ai spus…

— Bună idee.

Pollyanna scotoci printre pachetele de sub pat, rupse hârtia care înfăşură ursuleţul, dar toate strădaniile erau în zadar. Băieţaşul ţinea ochii închişi cu încăpăţânare şi nu voia cu niciun chip să-i deschidă. Când Pollyanna îl mângâie uşurel pe obraz cu căpşorul de catifea al ursuleţului, copilul se aruncă în braţele frăţiorului mai mare, cuprins de groază. Pollyanna stătea în faţa lor, cu ursuleţul în mână, descurajată, privind la copiii cărora voise să le facă un Crăciun mai frumos.

Gladys îşi spunea tocmai părerea despre asemenea purtare, când Pollyanna, în sfârşit înţelegând ce mai rămânea de făcut ca să salveze situaţia, se adresă copiilor:

— Ia ascultaţi, băieţi. Ce aţi zice voi dacă pomul de Crăciun ar veni la voi acasă?

Bineînţeles, nu primi niciun răspuns. Ar fi fost prea mult. Dar Pollyannei i se păru că hohotele de plâns s-au mai domolit şi deduse de aici că auziseră, că ascultau. îşi repetă deci propunerea cu amănunte.

— Vreţi acasă, copii? Mergem şi noi, luăm şi pomul şi celelalte lucruri, îl punem unde o să spuneţi voi şi pe urmă îl puteţi vedea cât veţi voi.

Plânsetele conteniră în sfârşit. Băieţaşul cel mai mare deschise ochii umflaţi de plâns şi îşi privi frăţiorul. Celălalt

făcu la fel. După cele două feţe schimonosite de plâns se cunoştea că erau încă prea amărâţi ca să zâmbească, dar se vedea că ideea Pollyannei le plăcea.

— Asta-i tot ce putem face, spuse Pollyanna hotărâtă; strângem podoabele în cutii, punem pachetele în coşul meu de piaţă şi tu Jimmy iei pomul, aşa cum ai făcut când l-am cumpărat.

S-au pus cu toţii la treabă. În scurt timp, pomişorul fusese dezbrăcat, toate ornamentele împachetate, gata să fie transportate. Nemişcaţi, cei doi copii păreau doi osândiţi la moarte, cărora, pe neaşteptate, li se anunţă graţierea.

Pollyanna crezuse că ea şi Jimmy aveau să ducă pomul şi pe cei doi copii, iar musafirii vor rămâne acasă să petreacă aşa cum vor crede, în continuare. Văzu însă că aceştia voiau să ia parte şi ei la mica expediţie. Când părăsiră cu toţii casa, formau parcă o mică procesiune.

Pollyanna se ocupa de cei doi băieţaşi care părea că se tem mai puţin de ea decât de toţi ceilalţi, poate fiindcă ea fusese cu ideea de a-i duce acasă. Jimmy ducea pomul, Russel, coşul cu pachete, Judit, bomboanele, şi Gladys, cutiile cu ornamentele pomului, împachetate în grabă. Deşi era ajunul Crăciunului, nu trecură neluaţi în seamă. Câţiva oameni îi priveau din ferestre, iar trecătorii râdeau de ei.

În oraşele mari, bogaţii şi sărăcimea locuiesc aproape unii de alţii. Era scurt drumul dintre cartierul elegant unde locuia Pollyanna cu soţul ei şi acela unde se duceau cu copiii. Trecură pe străzi care le păreau a fi din altă ţară, străzi unde se înghesuia lumea, unde nu vedeai o faţă cunoscută, unde răsunau crâmpeie de vorbă în limbi ciudate, străine, încât te puteai crede în turnul Babei. Feţele copiilor se luminau pe măsură ce-şi regăseau mediul obişnuit, iar când ajunseră acasă, erau de-a dreptul voioşi urcând scările.

Locuiau într-o singură încăpere care era şi dormitor şi

sufragerie şi bucătărie. Se găsi totuşi un loc şi pentru pom, Şi îl gătiră tot aşa de frumos ca prima oară. Lipseau doar globurile de sticlă de care Pollyanna fusese mai mândră. Cutia în care fuseseră îi scăpase lui Gladys pe când urcau scările, şi se spărseseră toate. Deşi mutat în alt mediu, pomul nu-şi pierduse nimic din splendoarea lui.

Băieţii, deşi liniştiţi că erau iarăşi acasă la ei şi interesaţi de tot ce se petrecea în jurul lor, se mai aflau încă sub impresia pericolului prin care trecuseră şi se temeau să-şî manifeste bucuria pe deplin. Când toată lumea plecă, Pollyanna, înainte de a trage uşa după ea, se întoarse în prag, şi apucând braţul bărbatului ei, îi spuse:

— Vezi, Jimmy, acum totul e în regulă.

Băieţii se târau pe jos, pe lângă pom; cel mare apucase o acadea şi o sugea cu plăcere vădită, cel mic strângea ursuleţul cum ai strânge în braţe un copil, iar feţişoara serioasă îi zâmbea cu bunăvoinţă. Se destinse şi obrazul Pollyannei când îşi văzu intenţiile realizate.

— Acum au să petreacă cu adevărat! suspină ea. Să-i ţină Dumnezeu în paza Lui!

Gladys care o luase înainte, se întoarse, şi dispreţuitoare zise:

— Să sperăm. Dar eu i-aş fi ţinut până n-ar mai fi ţipat, că doar nu puteau să ţipe la nesfârşit.

Pollyanna scutură din cap.

— Nu, Gladys, te înşeli. Dacă vrei să faci o plăcere cuiva, fă-o astfel încât să se poată bucura de ea. Gândeşte-te la celălalt, nu la tine însuţi.

— Da, ai dreptate, dar e o decepţie să vezi petrecerea sfârşindu-se astfel, spuse Judit cu simpatie.

— Mie nu mi se pare aşa, răspunse veselă Pollyanna.

Ajunseseră cu toţii în stradă, şi Pollyanna îi impresiona ***prin mulţumirea întipărită pe faţa ei***.

— Întotdeauna mi-a fost milă de oamenii care trăiesc într-un astfel de mediu, spunea ea. Am văzut totuşi acum

că un cămin părintesc nu poate fi nici prea strimt, nici săcărăcios. În loc să fiu decepţionată, mă bucur că nişte copii care îndură destule lipsuri simt ca noi că acasă e mai bine decât oriunde.

E foarte frumos că iei lucrurile astfel, o necăji Jimmy, dar parcă îţi căutai motiv să faci pom; motivul îl mai avem, dar pomul nu.

Ceva mai departe au găsit un om care vindea la preţ redus câţiva brazi ce-i mai rămăseseră. Cu toate împotrivirile Pollyannei, Jimmy insistă să cumpere un pomişor. N-avea cu ce-1 împodobi, căci de astă dată Pollyanna se împotrivi cu tot dinadinsul oricărei alte cheltuieli. Se mulţumi să-1 împodobească cu lumânările ce-i mai rămăseseră şi-i spuse de câteva ori lui Jimmy că brăduleţul, împrăştiindu-şi parfumul, dăduse Crăciunului farmecul obişnuit.

***

De obicei Jimmy pleca de la birou sâmbătă la ora unu, mânca ceva la repezeală într-un restaurant, apoi se întorcea acasă unde o găsea pe Pollyanna aşteptându-1, gata de plecare pentru o mică excursie. Niciodată nu li s-a întâm-plat să invidieze bogătaşii care sunt în mare proporţie într-o metropolă ca aceea unde locuiau ei.

Această sărbătoare le părea de fiecare dată încântătoare. Se întorceau obosiţi, plini de entuziasm şi atât de flămânzi, încât Pollyanna nu era în stare să prepare o masă ca lumea. De aceea ea obişnuia sa improvizeze pentru aceste zile o masă care se putea pregăti într-un sfert de ceas.

Pentru sâmbăta aceea nu făcuseră vreun plan anume. Jimmy, numărând banii din pungă, era fericit că aşa se întâmplă şi nu altfel. Luni avea să-şi primească leafa, dar deocamdată rămăsese în buzunar cu mai nimic. Această constatare, deprimantă pentru un pesimist, pe Jimmy doar

îl amuza. Lipsa de bani nu putea influenţa plăcerile aşteptate, căci amândurora le plăcea să umble, aveau picioare zdravene şi nu se lipseau de plăcerile pe care oamenii tineri şi le pot oferi fără o cheltuială prea mare.

Jimmy se hotărî deci, din pricina împrejurărilor, să nu intre într-un restaurant, ci să se întoarcă de-a dreptul acasă şi să-i ceară Pollyannei să-i dea ceva de mâncare. Luă metrolul şi după un drum rapid pe sub pământ, prin galerii reci, pline de zgomot şi de curenţi, ieşi iar la lumină, vesel şi cu inima uşoară, cum se cuvine unui tânăr lipsit de bani.

Buna lui dispoziţie se întunecă însă puţin, când nu o găsi acasă pe Pollyanna. Crezu la început că se ascunsese undeva ca să-1 necăjească. După ce o căută însă zadarnic timp de vreo două minute, îşi făcu socoteala că trebuie să fie la Judit. S-a dus deci alături la vecini, a sunat de câteva ori, dar fără succes. În sfârşit, chinurile foamei l-au făcut să-şi caute singur ceva de mâncare, şi succesul căutărilor a fost deplin. În frigider găsi o farfurie cu pasăre rece, şi fără a mai şovăi, Jimmy hotărî că poate să o înceapă. Dacă ar fi stat puţin să se gândească, şi-ar fi amintit că de la Crăciun nu mai avuseseră pasăre pe masă şi că, prin urmare, bucăţile din farfurie nu puteau fi rămăşiţe. Dar foamea îi întunecase, se vede, raţionamentul.

Îşi pregăti deci un sandviş cu piept de pasăre, apoi, plăcându-i, îşi mai făcu unul mar mărişor. Îşi turnă, de asemenea, un pahar cu lapte dintr-o sticlă pe care o găsi tot în frigider. De obicei, lumea pretinde că laptele bun se găseşte numai la ţară, dar de astă dată Jimmy ar fi putut provoca pe oricine de la oricare fermă ţărănească cu un lapte mai bun decât acela pe care tocmai îl băuse.

Jimmy punea lucrurile la loc şi ştergea masa, când apăru şi Pollyanna. O auzi că-1 strigă voioasă – pălăria şi pardesiul din vestibul îi anunţau prezenţa – şi a înţeles îndată că ceva s-a întâmplat. Se grăbi spre ea s-o sărute şi

să afle mai repede ceva veşti. Mâncase bine, aşa că era bine dispus, iar faţa radioasă a Pollyannei îi sporea mai mult buna dispoziţie.

— Jimmy, ghici pe cine avem azi la masă.

— Matilda Fisher? Pollyanna râse cu poftă.

— Nu Jimmy, fii serios.

— Nu cumva pe unchiul John?

— Nu, dar eşti pe aproape.

— Atunci, pe tanti Polly?

— Eşti aşa de naiv, Jimmy. Tot eu trebuie să-ţi spun: Jamie cu Sadie.

— Chiar aşa?

Jimmy se bucura tot atât de mult ca şi Pollyanna. Îşi amintea vag de tot că a fost cândva foarte gelos pe bietul infirm, pentru că Pollyanna îl admira. Aceasta era o amintire ştearsă a unei întâmplări din copilăria lui, care acum părea aşa de îndepărtată.

— Ştii ce bine îmi pare? răspunse el sincer. Afară de unchiul John nu e nimeni altul pe care l-aş primi cu atâta plăcere. O să stea multă vreme?

— Nu ştiu. Sadie a venit să ne invite să luăm mâine masa cu ei la hotel. Am acceptat şi i-am spus că astă seară ei sunt musafirii noştri. Sadie mi-a spus că aveau să dejuneze azi cu unul din editorii lui, aşa că nu am să pregătesc o masă prea îmbelşugată, ci m-am gândit să improvizez mai bine o masă rece.

— E perfect, spuse Jimmy.

Deodată, fără motiv, îl cuprinse o teamă.

— Ascultă, urmă Pollyanna, fără să ştie de schimbarea neaşteptată care se petrecuse în mintea lui Jimmy, ia spune-mi ce părere ai de planul meu. Ei doi sunt deprinşi cu bunătăţi alese, aşa că m-am gândit să servesc mai întâi supă de roşii, cu frişca deasupra, apoi – şi număra pe degete felurile – stridii proaspete cu salată de pasăre, plăcinte calde, o prăjitură cu frişca şi cafea. Ce zici, este

bine aşa?

— Minunat, făcu Jimmy cu o voce stinsă. Salată de pasăre ai zis?

— Da. Ştii, n-am putut frige la repezeală puiul, aşa că am luat de jos de la prăvălie câteva bucăţi de pasăre şi salata o fac eu.

Deodată ridică ochii la Jimmy şi încetă să mai vorbească. Soţul ei făcu o mutră atât de nenorocită că se dădu un pas înapoi şi izbucni speriată: Pentru Dumnezeu, Jimmy, ce ai?

— Ştii, drăguţa mea, mă tem că... Jimmy şovăia să-i spună. Ţi-am încurcat puţin socotelile. Pasărea era în frigider?

Pollyanna îl privi mirată.

— Da, era pentru salată. Sper că n-ai mâncat-o?

— Ba da! Nu mâncasem şi credeam că ţi-a rămas.

— Cum ţi-a dat prin gând una ca asta? De când n-am mai avut noi pasăre?

Întrebarea era logică, dar îl supără.

— Mă rog, admit că a fost o prostie din partea mea, mărturisi Jimmy, dar nu m-am gândit.

Pollyanna se întoarse spre el disperată şi continuă cu gândul la frişca pe care o pregătise ea.

— Dar frişca ai văzut-o. A trebuit s-o bat eu.

Pe faţa nedumerită a soţului ei se citea că tot nu înţelegea.

— Un fel de lapte gros, continuă ea, şi foarte scump pe care a trebuit să-1 bat eu.

— Aşa? mormăi Jimmy ruşinat. Şi mie mi-a plăcut foarte mult.

În clipa aceea se vedea bine că Pollyanna se stăpânea cu greu, dar izbuti. Când vorbi din nou, numai tristeţea din glas îi mai trăda lupta.

— Îmi pare rău, Jimmy, dar trebuie să te rog să-mi împrumuţi ceva bani. Deşi ne descurcăm cam greu, dar fiindcă suntem invitaţi la masă mâine, şi poimâine iei leafa,

mi-am permis să cheltuiesc azi aproape tot ce mai aveam. Cred că aş avea nevoie de vreo doi dolari.

Jimmy se strâmbă. Nu era în stare să prindă latura comică a lucrurilor, aşa că deocamdată stătea ruşinat. Nevestei lui îi trebuiau bani serioşi pentru cumpărături şi el abia mai avea câţiva gologani în buzunar. Înţelegea că Pollyanna avea dreptate să fie supărată, însă simţea că dacă l-ar fi certat, nu se mai putea stăpâni nici el. Cea mai mică lipsă de măsură sau bunăvoinţă ar fi putut să provoace un conflict serios din cauza lui.

Din fericire, Pollyannei nu-i lipseau nici măsura nici blândeţea. Ceva din expresia feţei lui Jimmy îi potoli supărarea.

— Ce e Jimmy? îl întrebă ea îngrijorată. Te simţi rău? Jimmy scoase din buzunar câţiva bani şi-i puse pe masă.

— Iată toată averea mea, ţi-o dăruiesc, îi răspune el cu un râs nefiresc.

Pollyanna îl privi fără să scoată un cuvânt, iar el adăugă ruşinat:

— Am venit acasă să mănânc ceva, fiindcă aproape nu mai aveam bani. Dacă aş fi ştiut că avem musafiri, aş fi trecut pe la bancă şi aş fi ridicat atâţia bani încât să ne ajungă. Acum e prea târziu. Mi-era foame şi, ca un nesocotit, am golit frigiderul.

Jimmy îşi pleda cauza ca un răufăcător în faţa judecătorului; Pollyanna înţelese comicul situaţiei, şi trecându-i prima supărare, spre uimirea lui Jimmy şi poate şi a ei însăşi, izbucni într-un râs nervos.

— Ai mai pomenit vreodată o situaţie mai caraghioasă ca asta? Acum ce ne facem?

Jimmy oftă, apoi răspunse strâmbându-se încruntat:

— Asta-i problema. N-ai putea împrumuta ceva de laJudit?

— Aş face asta numaidecât, dacă nu mi-ar datora ea câţiva dolari. Cerându-i, aş da impresia că-i amintesc de

datorie.

— E drept. Va să zică nu se poate. N-ai putea lua pe datorie?

Pollyanna roşi.

— Nu ştiu. Am plătit întotdeauna, pentru că nu prea cumpăr de pe aici. Ar fi neplăcut să cer să mi se dea pe datorie, fiindcă m-ar putea refuza.

— Mai bine nici să nu încerci. Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut, decât să merg şi să duc ceva la Muntele de Pietate.

— Ce vrei să faci, Jimmy? întrebă Pollyanna speriată.

— Să mă duc la o casă de împrumut, să întreb cât mi-ar putea da pe ceasornicul meu.

— Să dai ceasul tău?

Vocea Pollyannei exprima groază.

— E singurul mijloc de a ne procura bani în clipa aceasta şi nu e nimic ruşinos în asta.

— O fi, zise Pollyanna cu îndoială, dar mie nu-mi place. Şi nu mă pot împăca cu gândul că dai zălog tocmai ceasul de la unchiul John.

— Dar rămâne acolo numai până iau leafa adică, mai puţin decât ar sta la ceasornicar ca să-i schimbe acul. Sau vrei să duc linguriţele?

— Darurile de nuntă? spuse Pollyanna tresărind, îngrozită la gândul acesta. Nu, nicidecum!

Zbârnâitul soneriei îi întrerupse.

— Poştaşul! făcu Pollyanna indiferentă.

Jimmy coborî la cutia cu scrisori. Când se întoarse o găsi pe Pollyanna cu toate modestele ei bijuterii înşirate pe masă.

— O scrisoare din Beldingsville, o lămuri Jimmy întinzându-i scrisoarea. De ce ai scos astea?

— Jimmy, vezi ce poţi lua pe lucrurile astea.

— Pentru nimic în lume! Eu te-am băgat în încurcătură cu lăcomia mea…

— Lăcomia ta? Sărăcuţul...

Jimmy nu voi să ţină seamă de întrerupere şi continuă:

— Eu am să te scot la liman. Până luni seara n-are să i se întâmple nimic ceasului meu. De altfel e lucrul cel mai simplu pe care îl putem face.

Îi trecu braţul pe după mijloc şi adăugă:

— Nu fi tristă, altfel am să mă simt şi mai vinovat. Pollyanna făcu un efort şi surise, apoi se îmbrăţişară ca şi cum s-ar fi despărţit pentru multă vreme. În timp ce Jimmy trăgea uşa după el, Pollyanna îşi aduse aminte de scrisoarea pe care i-o dăduse Jimmy, spunând că poartă ştampila "Beldingsville". Aruncă o privire pe adresă şi recunoscu scrisul lui Nancy. De obicei o scrisoare de la Nancy stârnea mare bucurie, dar în după amiaza aceea Pollyanna nu se bucură de sosirea ei, pentru că nu era dispusă s-o citească. Pollyanna se duse să închidă scrisoarea într-unul din sertarele măsuţei de scris, când deodată îi apăru înainte faţa bucălată şi blajină a lui Nancy, şi îşi aduse aminte de prietenia, de duioşia pe care i-o arătase demult, pe vremea când tanti Polly îşi ascundea sentimentele adevărate ca pe ceva ruşinos. Ochii Pollyannei i se umplură de lacrimi şi deschise plicul.

Peste câteva clipe, Jimmy care se îndrepta repede spre Muntele de Pietate, auzi paşi grăbiţi în urma lui. Nu întoarse capul fiindcă nu-i trecea prin minte că ar putea fi cineva pe care să-1 cunoască. Deodată, cineva îl apucă de braţ. Se întoarse dintr-o dată, supărat, şi o văzu pe Pollyanna cu capul gol, gâfâind, dar radioasă. Fiindcă nu putea vorbi încă, îi arătă o bancnotă mototolită de cinci dolari pe care o ţinea în mână.

— Cinci dolari, bâigui Jimmy, unde i-ai găsit?

Trecură câteva clipe până Pollyanna fu în stare să răspundă.

— Scrisoarea lui Nancy..., vrea o centură. Aşa-i că am avut noroc?

— Aşa e, dar tot nu înţeleg ce e cu centura.

Gâfâind întruna, Pollyanna reuşi, în sfârşit, să-i explice că Nancy văzuse o reclamă într-un ziar de la ei şi că i-a trimis-o prin poştă împreună cu banii, ca să-i cumpere o centură.

— Trebuie să-i scriu... să nu mai trimită bani... în scrisoare simplă, spuse Pollyanna trăgându-şi răsuflarea, dar ce bine că de astă dată i-a trimis aşa!

Pe la ora cinci sosiră Sadie şi Jamie cu maşina. Sadie arăta minunat, dar Jamie era obosit, palid şi părea foarte nervos.

— A lucrat aşa de mult la cartea cea nouă, se făli Sadie. Ştii, Pollyanna, e cea mai bună din cărţile lui!

— Nu ştiu dacă va fi sau nu cea mai bună, spuse autorul cam necăjit, căci uneori mi se pare cam naivă.

Sadie protestă indignată, şi Pollyanna era şi ea de partea ei.

— N-am citit cartea, dar sunt sigură că n-ai putea scrie ceva care să nu fie minunat în toate privinţele.

Laudele ei erau sincere, căci ţinea cu adevărat la Jamie. Se temea totuşi că atunci când îl compara cu Jimmy, faţa ei trăda o satisfacţie plină de îngâmfare. Jamie avea talent, dar avea şi o fire greu de suportat. Era fericită că Jimmy nu semăna cu el.

Masa era pusă cu gust. Supa de roşii fuse foarte apreciată, iar Jimmy era tot atât de mândru de nevasta lui, cât era şi ea de soţul ei. Când apărură pe masă stridiile, plăcintele calde şi salata de pasăre, Sadie îi aruncă o privire întrebătoare lui Jamie.

— Ce zici, dragul meu, crezi că vei putea mânca chiar din toate?

— Nu cred că voi putea rezista să nu mănânc din toate aceste bunătăţi.

— Ce-ar fi să te mulţumeşti numai cu stridii şi să renunţi la salată, propuse Sadie. Sunt sigură că Pollyanna n-ar

refuza să-ţi dea o felie de pâine în locul plăcintei care ţi-ar face rău.

— Nu cred să-i cadă greu plăcintele, Sadie, se împotrivi Pollyanna. Sunt mult mai bune decât pâinea şi aşa de uşoare!

Dar Sadie scutură din cap şi spuse că pentru Jamie ar fi mai bine să nu mănânce plăcintele calde.

— Vezi, pentru că stă mereu la maşina de scris, o lămurea ea, trebuie să fie mai prudent decât unul care ar face mai multă mişcare.

— Cu alte cuvinte, spuse Jamie calm, un infirm trebuie să aibă grijă de digestie.

Felul lui de a fi nu era vrednic de un tânăr scriitor cu reputaţie, deşi toţi se străduiau să-1 îmbărbăteze şi să-1 înveselească. Bine că desertul se compunea tot din feluri pe care le putea gusta, numai cafeaua îi era interzisă de Sadie.

— Jamie e aşa de nervos! I-ajunge cafeaua de dimineaţă. Dacă ar mai bea încă una n-ar mai dormi toată noaptea.

Sadie şi Jamie au plecat devreme, pentru că pe Jamie îl obosise călătoria şi întrevederea cu editorul. Rămaşi singuri, Pollyanna şi Jimmy s-au pus pe lucru ca să spele vasele adunate în chiuvetă. După ce a şters ultima farfurioară şi a aşezat-o peste teancul celor de pe masă, Jimmy se întoarse deodată spre Pollyanna, o strânse în braţe şi o întrebă:

— M-ai iertat fiindcă am mâncat frişca?

— Da, Jimmy, spuse Pollyanna veselă, îmi pare bine că ai mâncat-o, fiindcă, la urma urmei, faptul acesta n-a avut urmări tragice.

***

Într-o dimineaţă cu soare din săptămâna care a urmat vizitei lui Jamie, Gladys Moore sosi la Pollyanna foarte amărâtă; se trânti într-un fotoliu şi oftă din adâncul inimii

ei de câteva ori, sperând că astfel va atrage mai repede atenţia asupra ei.

— Ce lume nesuferită! rosti ea cu convingere.

Gladys nu era o companie plăcută, chiar şi când era bine dispusă. Era violentă şi impulsivă când exprima unele păreri cu care nu era de acord. Gladys bine dispusă, în comparaţie cu Gladys prost dispusă, era ca o zi de primăvară, fie ea şi ploioasă, faţă de o zi de iarnă viforoasă şi întunecată.

Totuşi Pollyanna o iubea, poate fiindcă şi Gladys o iubea cu adevărat. De aceea îi răspunse cu drăgălăşenie la cele câteva cuvinte îmbufnate.

— Cine te supără, drăguţă?

— Totul şi toţi.

Pollyanna zâmbi.

— Nu mi se pare chiar aşa. În primul rând, iată, vremea e splendidă.

Gladys întoarse privirea spre fereastră, şi fu surprinsă când descoperi printre mulţimea coşurilor, un petec de cer albastru.

— Da, vremea e frumoasă, recunoscu şi ea, parcă în silă.

— Aşa se întâmplă cu multe lucruri. Dacă te-ai chinui să le numeri, ai vedea că sunt mai multe frumoase decât urâte. Nu-i aşa?

Gladys părea a se îndoi.

— Tata a venit şi ne ceartă întruna...

Pollyanna nu o lăsă să termine.

— A venit tatăl tău? Trebuie să-ţi pară bine! Gladys se îndreptă în scaun fără să-i răspundă. După câtva timp spuse posomorită:

— Îmi pare bine să-1 văd, dar nu pricepe o mulţime de lucruri. Se supără şi se ceartă din orice. Pe urmă, băieţii. Născocesc mereu alte prostii.

— Ce vrei, sunt copii sănătoşi, vioi şi ar trebui să te bucuri. Cuminţenia la băieţi pe mine mai curând m-ar

speria.

Era un lucru vădit că Gladys prezenta cu o oarecare gradaţie tânguirile ei. Ajungând la punctul culminant, vorbi atât de repezit încât fu nevoită să se oprească, sleită de puteri. Ea povesti Pollyannei că, acum două zile, o persoană care până atunci fusese în strânse relaţii cu mama ei, dăduse un bal la care ea nu fusese invitată. După felul cum povestea Gladys, Pollyanna recunoscu ecoul resentimentelor doamnei Moore. Unele cuvinte înţepătoare (de asta era sigură), erau întocmai cele rostite de ea când povestea despre jignirea care-i fusese adusă.

— Vezi tu, toate femeile sunt geloase pe ea. Arată aşa de tânără şi e atât de curtată că le e teamă s-o invite. Mama nu ţine de fel la invitaţiile lor; o plictisesc grozav. În seara aceea s-ar fi putut duce în altă parte, unde era invitată, dar ea a vrut să fie liberă ca să se poată duce la balul acela.

Pollyanna se ferea să exprime o apreciere la care Gladys părea că se aşteaptă. Spuse doar:

— Cred că te-ai bucurat că în seara aceea ai fi putut fi împreună cu mama ta.

Gladys se întoarse spre ea ca s-o poată vedea mai bine.

— Spune-mi te rog, întotdeauna faci aşa?

— Ce fac?

— Întotdeauna cauţi ***un motiv să fii mulţumită?*** Am impresia că atunci când îţi povestesc ceva foarte urât şi foarte rău, nu uiţi niciodată să mă întrebi dacă n-ar exista ceva care să mă poată face fericită.

Pollyanna şovăi o clipă, apoi îşi spuse că venise momentul s-o înveţe şi pe Gladys ***jocul mulţumirii***. În copilărie vorbise tuturor despre jocul ei, ca de un lucru firesc, dar nevinovăţia copilărească îi pierise. Uneori se gândea cu spaimă la ceea ce-şi permisese să spună unor persoane în vârstă şi la uimitoarea indulgenţă cu care acestea o ascultaseră, fiindcă nu-şi dăduse seama că până şi cele mai înăcrite fiinţe nu se puteau supăra de

confidenţele unui copil şi să le ia drept pretenţii de a le face morală.

Acum, pentru că Glady îi pusese întrebarea, era drept să-i şi răspundă. Mai mult decât oricare altul, fetiţa asta avea nevoie să înveţe ***jocul mulţumirii.*** Pollyanna îi răspunse calm:

— **Când eram copil, tata m-a învăţat să caut totdeauna în tot ce mi se întâmplă, partea plăcută a lucrurilor, ceea ce m-ar putea mulţumi. Am făcut din lucrul acesta un joc.**

— Un joc? întrebă Gladys care asculta cu luare aminte. Nu-mi închipui ce fel de joc ar putea fi.

Cel mai bun din lume, o încredinţa Pollyanna cu convingere. Uite cum a început. Tata era pastor misionar într-o bisericuţă misionară şi la fiecare Crăciun primeam un butoi cu fel de fel de lucruri.

Tăcu pentru un moment, văzând faţa atentă a lui Gladys care era întoarsă spre ea:

— Nu cred că ştii ce e acela un butoi pentru misionari.

Gladys mărturisi că într-adevăr nu ştia, şi adăugă:

— Eu credeam că tot ce se trimite misiunii e pentru păgâni.

— Nu întotdeauna. Unele biserici trimit pastorilor nevoiaşi un butoi sau o ladă, o dată sau de două ori pe an. Se pun înăuntru fel de fel de lucruri, nu noi, dar în stare bună: haine care au rămas mici, şi alte lucruri asemănătoare.

— Phiii! se supără Gladys, eu n-aş acepta să mi se trimită haine uzate; înseamnă să tratezi pastorii ca pe nişte cerşetori.

Pollyanna zâmbi, dar încercă să-i arate că nu greşea.

— Eram foarte agitată când sosea butoiul, urmă ea. De fiecare dată speram că voi găsi în el un lucru minunat.

Odată mi-am dorit cu atâta ardoare o păpuşă, încât mi se părea că n-aş putea trăi fără ea. Tata scrise bisericii care

urma să ne trimită butoiul. Cred că mă auzise rugându-mă şi pentru păpuşă, aşa că atunci când a fost întrebat ce lucruri anume ne sunt de trebuinţă, trecu pe listă şi o păpuşă. Când sosi butoiul, singurul lucru pe care l-am găsit pentru un copil, erau o pereche de cârje.

Gladys sări de pe scaun.

— Asta-i cea mai grozavă infamie de care am auzit vreodată. Cârje! De indignare, ochii ei scăpărau fulgere. Se linişti în cele din urmă şi privind-o pe Pollyanna zise:

Bietul copil!

— Ajunci am născocit noi jocul, urmă Pollyanna surâzând la exclamaţia lui Gladys. Fireşte, n-aveam nevoie de cârje, dar tata mi-a spus că trebuie să fiu mulţumită că n-am nevoie de ele. **De atunci, oricât de grea** ar **fi** o **situaţie, găsesc că se poate afla în ea şi un motiv de mulţumire.** Tocmai acesta e jocul, şi cu cât e mai greu, cu atât mai mare e plăcerea de a-1 juca.

Gladys rămase pe gânduri, apoi spuse:

— Şi asta e totul?

— Da.

— N-ai încercat niciodată. Nu e altul în lume care să aducă satisfacţii.

— Ascultă, spuse Gladys plecându-se spre Pollyanna ca să dea mai multă greutate cuvintelor, te deosebeşti atât de mult de toţi ceilalţi oameni, încât îmi vine să cred că ai fi în stare să găseşti o plăcere chiar şi în faptul de a participa la propria ta înmormântare.

Pollyanna începu să râdă.

— Dacă ar fi aşa, atunci să ştii că nu-1 joc degeaba.

— Oh! exclamă Gladys, apoi se opri câteva clipe. Ce părere ai, întrebă în cele din urmă, aş ajunge să-ţi semăn dacă aş juca şi eu jocul acesta?

— Cred că sunt o fire veselă, cum zice lumea, dar firea omului poate fi îngrijită şi îmbunătăţită întocmai ca o grădină. Am trecut prin multe ceasuri grele: mama mea a

murit când eram mică, iar tata a murit când aveam unsprezece ani. Atunci m-am dus să stau la o mătuşă pe care nu o cunoşteam şi care nu era obişnuită cu copiii. Mai târziu am suferit un accident de pe urma căruia n-am putut umbla doi ani de zile. Am suferit mult atunci. Nu cred că numai cu firea mea veselă aş fi putut învinge totul. De n-ar fi fost ***jocul mulţumirii,*** cred că aş fi devenit una din persoanele acelea plictisitoare, care se plâng întotdeauna, şi-şi fac viaţa o povară pentru ele şi pentru cei din jur.

Gladys apucă mâna Pollyannei şi şi-o puse pe obraz.

— Dacă aş crede că jocul acesta m-ar putea face să-ţi semăn (sforţarea de a-şi ascunde emoţia îi înăsprea vocea), aş începe îndată. Nu prea văd cum m-aş putea socoti fericită când fraţii mei sunt aşa de răi, când bucătăreasa devine obraznică sau când tata se poartă rău cu mama. Totuşi, toate aceste neplăceri nu se potrivesc cu suferinţele prin care ai trecut tu. Oftă din adâncul inimii apoi continuă: la urma urmei, n-am ce pierde dacă încerc. Să văd, ajung şi eu la acelaşi rezultat ca tine?

Pollyanna abia avu timp s-o îndemne să încerce, când sosi şi Judit, vădit descurajată. O salută cu răceală pe Gladys pe care n-o prea simpatiza, apoi îşi deschise inima către Pollyanna.

— Ştii că iar am încercat să fac prăjiturile acelea şi au ieşit mai prost ca oricând. Nu-mi mai rămâne altceva nimic de făcut decât să renunţ la bucătărie. Cât de mult aş vrea să-1 pot convinge pe Russel să nu mai facem menaj şi să mâncăm la o pensiune. Nu ştiu de ce nu vrea, că de altfel e destul de pretenţios în privinţa mâncării şi nu înţeleg de ce aş rămâne roabă bucătăriei când nici nu-mi place şi nici pe el nu-1 pot mulţumi.

— O! exclamă Gladys râzând după ce ascultase cu luare aminte la tânguirile acestea, mi se pare că eşti mai rea ca mine. Apoi întorcându-se spre Pollyanna zise: De ce nu o înveţi jocul tău?

Pollyanna roşi, dar nu răspunse. Supărarea Juditei se prefăcu încetul cu încetul în curiozitate.

— Ce vrea să spună cu "jocul tău"?

Gladys nu-i lăsă Pollyannei timp să răspundă:

— Îţi dai seama şi tu că Pollyanna nu e ca noi?

— Aşa ea. Cred că ai dreptate.

— Nu face întruna mofturi, nu-i aşa? Nu spune că totul e greu şi că e mai nenorocită decât toată lumea. Ştii de ce? Din pricina unui joc pe care 1-a jucat de când era mică.

Judit se întoarse spre Pollyanna, aşteptându-se la o împotrivire din partea ei, dar aceasta se mulţumi să zâmbească doar. Gladys i se adresă atunci stăruitoare:

— Povesteşte, povesteşte-i odată întâmplarea aceea cu cârjele.

— Cârje?! zise Judit trântindu-se pe scaun. Despre ce e vorba, Pollyanna? Ce legătură e între cârje şi jocul acela?

Pentru a doua oară în interval de o jumătate de oră, Pollyanna povesti istoria unei decepţii copilăreşti, prefăcută dintr-o genială intuiţie a tatălui ei într-o minunată prismă care avea să îmbrace de aici înainte toate culorile curcubeului, clipe grele pe care avea să le întâmpine în viaţă. Judit asculta cu luare aminte, dar se vedea limpede că era încredinţată că supărările ei se deosebeau de acelea ale altora. Când Pollyanna sfârşi, Judit şovăi puţin, înainte de a-şi spune părerea:

— Metoda asta poate să reuşească în anumite cazuri, dar nu prea văd...

Gladys nu se mai putea stăpâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea, nu cumva crezi că, deoarece nu ţi-au reuşit prăjiturile, eşti într-o situaţie mai rea decât a Pollyannei când i-au murit părinţii, şi a fost bolnavă încât n-a putut să umble doi ani?

Era întocmai ceea ce gândea Judit, dar nu-i plăcea să i se spună lucrul acesta aşa, direct. Răspunse pe un ton tăios:

— Nu, nicidecum.

— ***Mi se pare****,* urmă Gladys, ***că dacă ea a reuşit să joace jocul mulţumirii, putem să încercăm şi noi****.* Eu o duc mai prost decât dumneata. Dacă ai avea ca mine, trei ştrengari de fraţi de îngrijit, ai avea de ce să te plângi. Ai un soţ, e drept, dar acela e bărbat, nu se poate compara cu nişte puşlamale ca Gregor şi Malcom. De altfel, adăugă după o clipă de gândire, cred că nu voi avea un soţ câtă vreme nu voi fi scăpat de fraţii noştri.

Judit nu se putu opri să râdă de această primă încercare a lui Gladys de a juca ***jocul mulţumirii****.* Dar fata, vrând să impresioneze auditoriul cu supărările pe care le avea de îndurat, ca soră mai mare a trei fraţi, urmă:

— Altă dată Norman era mai cuminte decât ceilalţi: se lăsa bătut fără să riposteze cu picioarele, dar acum s-a făcut şi el tot aşa de rău ca ceilalţi. Zilele astea a furat ciocolată dintr-o cutie care fusese trimisă mamei. Ştiam că el făcuse isprava aceasta, dar nu voia să recunoască. La urmă, i-am spus că pot afla cine a făcut treaba asta, întrebându-L pe Dumnezeu.

Judit râse de ideea aceasta, iar Pollyanna nu părea mulţumită. Hotărî în sinea ei ca la prima ocazie să stea mai mult de vorbă cu Gladys în privinţa unei astfel de metode de educaţie. Gladys, nebănuind nemulţumirea ascunsă a prietenei sale, urmă:

— Peste o oră vine la mine, mă priveşte cu un aer ciudat şi mă-ntreabă: "L-ai întrebat pe Dumnezeu cine a luat ciocolata?" I-am spus că încă nu avusesem timp. Ce credeţi că-mi răspunde: "Ei bine, nici nu mai încerca. L-am întrebat eu şi mi-a răspuns că a uitat numele copilului".

La o asemenea replică nu se putea să nu râdă. Gladys aşteptă să se potolească râsul, apoi întrebă:

— Mă rog, la ce mulţumire mă pot aştepta de la un copil ca acesta?

— Să fii mulţumită că nu e un copil prost, răspunse Judit

râzând. Trebuie să fie foarte deştept ca să-1 taie capul la asemenea lucruri.

— O, Norman nu e prost, confirmă şi Gladys mulţumită, de altfel nici ceilalţi. Au o grămadă de defecte, dar sunt inteligenţi.

Apoi, întorcându-se spre pendula care într-un interval de linişte bătuse ora, zise:

— Nu cumva vrei să-mi spui că merge bine?

— E înainte cu două minute, l-am confruntat azi dimineaţă cu ceasornicul lui Jimmy.

— Dacă-i aşa, trebuie să plec. Nu pot lipsi când se întorc băieţii la prânz. Data trecută când am fost aici şi-au aruncat pâinea cu marmeladă. Bucătăreasa mi-a spus că dacă se mai întâmplă, îşi ia pălăria şi pleacă. Era marmeladă până şi pe tavan, de parcă ar fi strivit ţânţari. La drept vorbind, imediat ce sosesc ei nu mă mai pot duce niciunde; trebuie să plec imediat.

— Pe cât mi se pare, aruncă Judit ca s-o necăjească, nu e aşa de uşor să joci jocul Pollyannei.

— Aşa e, cred că mi-ar trebui puţină deprindere ca să ajung să-1 joc bine. Totuşi îmi pare bine că trebuie să plec, altfel s-ar sătura lumea de prezenţa mea.

Deşi glumea, Gladys luase jocul în serios. Fetiţei, nedeprinsă cu lumea, Pollyanna îi apărea ca o întruchipare a tuturor virtuţilor. Admiraţia pe care o simţea faţă de mama ei era oarbă şi neraţională, dar când era vorba de ceilalţi, avea o judecată sănătoasă, dar aspră.

Un simţământ înalt, închis în sufletul ei, înţelegea firea nobilă a Pollyannei. Era sub influenţa ei, aşa cum un grăunte ascuns în pământ suferă puterea soarelui de primăvară.

Până şi Judit se stăpânise cu greu, ca să nu rostească cumva cuvintele de batjocură ce-i veneau pe buze când îşi amintea de cârjele din butoiul misiunii. Ca mai toţi oamenii nervoşi, Judit privea supărările ei personale printr-o lentilă

care măreşte; găsea însă mai uşor cuvinte de îmbărbătare pentru supărările celorlalţi. ***Pentru prima oară înţelesese că voioşia nedesminţită a Pollyannei nu izvora din-tr-o viaţă mai plăcută decât a celorlalţi, ci din obişnuinţa ei de a căuta partea frumoasă în toate lucrurile, chiar şi în lucrurile neplăcute.***

— Draga de ea! se gândea Judit care cu o oră înainte plânsese cu lacrimi amare din pricina prăjiturii nereuşite.

Apoi începu să cânte, pe când curăţa cu cuţitul coca arsă de pe fundul tăvii. La urma urmei, bine că nu trebuie să mâncăm prăjitura asta!"

* * *

Într-o minunată dimineaţă însorită de ianuarie, masa Pollyannei părea pusă pentru un prânz de gală, iar nu pentru un simplu dejun. Pe locul lui Jimmy, stive de cărţi legate în piele, frumoase la înfăţişare, dădeau impresia că sunt deosebit de interesante.

Îmbrăcându-se, Jimmy cânta în gura mare. în bucătărie, Pollyanna se plimba de colo, colo, luând un lucru, punându-1 jos numaidecât, aşteptând cu nerăbdare ca Jimmy să intre în sufragerie. Nu se mai gândea la mâncare, ci numai la cărţi.

"A", îşi spunea ea cu sufletul la gură, "să dea bunul Dumnezeu să-i placă! Sper să nu prefere altceva. În sfârşit, iată-1!"

Luă slănina pentru dejun şi o puse în frigider crezând că o pune în cuptor. N-avea habar ce făcea, fiindcă auzise uşa camerei de la baie închizându-se zgomotos şi pe Jimmy că intră fiuierând în sufragerie. În pragul uşii se opri şi încetă să mai fluiere. Urmă o clipă de tăcere, timp în care Pollyanna rămase nemişcată, abia răsuflând. Atunci se auzi deodată o izbucnire deosebită:

— Sfinte Dumnezeule! Ce-i asta, Pollyanna?

Pollyanna fugi spre el.

— O, Jimmy, strigă ea aruncându-se de gâtul lui, îţi plac? Ai fi preferat altceva?

Jimmy o strânse în braţe.

— Îmi plac foarte mult. Dar ce-ai făcut? Ai prădat o librărie?

Pollyanna nu respinse acuzaţia.

— Mi se pare că nici nu te-ai uitat la ele. Ţi-am luat operele lui Dickens. Jimmy, te-ar interesa cumva vreun alt autor?

— Nicidecum. De n-ar fi scris decât istoria lui David Coperfield şi pe aceea a lui Oliver Twist, cei doi copii ai nimănui, Dickens şi-ar fi putut lungi lista scrierilor cu povestea vieţii mele. Vezi că sunt în măsură să-1 apreciez mai bine decât oricare altul.

Pollyanna înăbuşi un suspin lipindu-se de pieptul lui Jimmy.

— Jimmy dragă, îmi pare rău că ţi-am amintit de asta, chiar acum de ziua ta.

— Asta nu trebuie să te tulbure, draga mea, trebuie să-mi amintesc de copilul sărman care am fost, pentru ca să mă pot bucura din toată toată inima de fericirea mea de azi.

Tot strângând-o în braţe, Jimmy schimbă subiectul despre aceste triste amintiri.

— Ia te uită ce cheltuială! Sunt sigur că ai cheltuit pe cărţi banii tăi de buzunar pe o lună.

— Nu cheltuiesc banii degeaba, se împotrivi ea cu aprindere, n-am plătit totul o dată.

— Aha, acum înţeleg. Doi dolari acum, pe urmă doi dolari pe lună, probabil pentru tot restul vieţii. Îţi închipui că în astfel de condiţii se poate cumpăra ieftin. Nu te mai osteni cu dejunul, Pollyanna, în loc să mănânc fructe, am să citesc cum a scăpat Oliver Twist de soarta vitregă ce-1 aştepta şi în loc de budincă de gris, mă voi documenta cu privire la viaţa lui David...

— Jimmy, încetează cu fleacurile. Ca desert avem struguri; îi aduc imediat.

Masa fu exact ceea ce trebuia să fie: clipa de fericire deplină şi de veselie. Jimmy se plânse că stivele de cărţi îl împiedicau să-şi vadă nevasta, aşa că le aşeză de o parte şi de alta a mesei ca s-o poată privi după pofta inimii lui. Fu şi un moment de agitaţie, din pricina misterioasei dispariţii a tigăii cu slănină. O căutară amândoi. Pollyanna pretindea că asta era suficient să te facă să crezi în vrăjitorie. Într-un sfârşit, după căutări înverşunate, o găsiră în frigider. Pollyanna se supără fiindcă Jimmy o învinui că ar fi pus-o chiar ea în locul acela. Abia după o discuţie lungă şi aprinsă, ea reflectă adânc şi recunoscu că fiind atât de emoţionată, încât nu mai ştia ce să facă, pusese slănina în frigider, în loc să o pună în cuptor. În această atmosferă de deplină veselie şi dragoste, începu aniversarea naşterii lui Jimmy.

Pollyanna îşi făgăduise că din această aniversare avea să facă o sărbătoare a familiei, căci copilăria lui Jimmy era pentru ea mereu o amintire dureroasă. Avea neîncetat în minte imaginea vie a lui Jimmy, aşa cum îl zărise prima oară: un biet orfan părăsit, şezând la marginea drumului, pistruiat, murdar, dar purtând de pe atunci în el calităţile care aveau să-1 înfăţişeze pe Jimmy cel de azi, pe care ea îl iubea din tot sufletul. Îşi exprimase şi atunci dorinţa de a munci ca să-şi câştige existenţa. Pollyanna îşi amintea de braţul slăbuţ pe care Jimmy îl întinsese ca să-i vadă puterea muşchilor şi ochii i se umplură de lacrimi.

E drept că Jimmy a fost binecuvântat. Mulţumită intervenţiei ei, îşi găsise un cămin în casa lui John Pendleton. Putuse studia şi călători şi ştiuse să se facă iubit de tutorele lui. Totuşi, ceea ce Jimmy dorise mai presus de toate, fără să-şi poată realiza visul, era o adevărată familie şi dragostea unei mame. Pollyanna înţelegea că menirea ei este să umple acest gol; trebuia să

fie întotdeauna atât soţie cât şi mamă.

Oricât de departe şi-ar fi urmărit amintirile, nu ţinea minte ca ziua naşterii lui Jimmy să fi fost sărbătorită vreodată şi, de aceea, Pollyanna hotărâse că prima aniversare după căsătoria lor trebuia să fie însemnată şi sărbătorită. Dorea ca surpriza să fie deplină, aşa că făcu toate pregătirile în ascuns, ca să nu trezească bănuieli bărbatului ei. Un coleg de şcoală de-al lui Jimmy şi soţia acestuia, fuseră invitaţi, şi ei primiră cu plăcere. Apoi, o tânără pereche, pe care o cunoscuseră la biserică, completa numărul persoanelor care fuseseră invitate. Trebui să scoată scaune până şi din dormitor, ca să aibă pe ce să aşeze musafirii.

Abia plecase Jimmy, şi Pollyanna se şi puse pe lucru. Judit, care veni ceva mai târziu ca să ajute, fu surprinsă de faţa ei radioasă.

— Nu ştiu cum poţi fi atât de veselă, Pollyanna, când ai atâta treabă.

— Veselă? repetă Pollyanna. De ce n-aş fi veselă? E ziua cea mai frumoasă din viaţa mea.

— Nu văd ce mare bucurie poate fi să munceşti de dimineaţa până seara.

— Ai dreptate, dar să fac ceva pentru Jimmy nu înseamnă că muncesc şi chiar de-ar fi cu adevărat muncă grea, tot n-aş avea de ce să mă plâng.

Judit o privea trecând de la o treabă la alta, uşoară şi voioasă. Pe când o urmărea, înţelese din ce în ce mai limpede că oboseala şi supărarea nu depind de lucrul pe care-1 faci, şi nici de felul lui, ci numai de inima cu care-1 faci. Pollyanna putea să muncească până la extenuare, putea să se încarce cu sarcini mult mai grele decât posibilităţile ei fizice, însă niciodată ea nu devenea roaba muncii sale.

Judit lucra alături de ea, deşi Pollyanna se împotrivea, rugând-o mereu să nu se obosească, spre a putea fi

odihnită seara. La ora unu, cele două prietene mâncară pe fugă ceva, apoi Judit aranja festiv masa, treabă la care ea se lăuda că se pricepe. Şi într-adevăr aşa era. După ce isprăvi, Pollyanna o trimise acasă până la ora şase şi jumătate.

— Eşti un înger şi m-ai ajutat de minune, dar dacă stai încă un minut să ştii că mă încurci grozav.

Judit plecă râzând, mirată că nu simţea nicio oboseală deşi muncise toată ziua.

"Se vede că e cu mult mai plăcut să faci treabă cu încă cineva, îşi spunea ea, sau poate că felul de a vedea al Pollyannei face minuni."

Îşi amintea de un cântec pe care-1 cânta la şcoală, fără să-i înţeleagă sensul adânc:

"Cu sufletul voios vei merge ziua toată,

Cu sufletu-ntristat oftezi, te-opreşti la poartă".

Jimmy se întoarse acasă mai devreme cu trei sferturi de oră decât de obicei. Când auzi cheia în broască, Pollyanna se repezi să-1 întâmpine. Purta un şorţ cu mâneci ca să nu se vadă rochia ei cea mai frumoasă.

— Jimmy, spuse ea mai mult speriată decât bucuroasă, cum se face că ai venit aşa devreme?

— Cum asta? Un om n-are voie să-şi serbeze aniversarea? întrebă Jimmy.

— Vezi bine că are voie, dar... dar să rămâi în salon şi să nu bagi în seamă mirosurile din bucătărie. Ţi-am pregătit o surpriză.

Ferestrele salonului erau deschise pentru că vremea era frumoasă şi temperatura destul de ridicată. Portarul, lipsit de judecată, dăduse drumul la calorifer, aşa că atmosfera apartamentului ar fi devenit înăbuşitoare dacă ferestrele n-ar fi fost deschise. Pe când Pollyanna vorbea cu Jimmy, uşa sufrageriei se deshise fără zgomot în spatele ei, apoi, împinsă de curent se închise pocnind. Totuşi, clipa cât se întredeschise fu de-ajuns ca Jimmy să vadă mica lor masă

rotundă mărită la o dimensiune neobişnuită, şi pe ea mai multe tacâmuri. Jimmy strânse buzele de teamă să nu rostească vreo observaţie nelalocul ei. Când îndrăzni în sfârşit să vorbească, întrebă pe un ton smerit:

— Îmi dai voie, doamnă, să citesc "Dombey şi fiul"?

Pollyanna îi mângâie părul cu un gest de mamă.

— Îmbracă-te mai întâi. Pentru o masă de sărbătoare vreau să te văd bine îmbrăcat şi cu pantofii lustruiţi.

Jimmy se prefăcu că se împotriveşte pentru a salva aparenţele, apoi spuse:

— Sunt de acord să-mi schimb costumul, dar e curat despotism să-mi pretinzi să-mi lustruiesc şi pantofii, picioarele le ţin sub masă.

Pollyanna era de neînduplecat.

— Chiar dacă nu-i văd, vreau să-i ştiu curaţi.

Jimmy se supuse, iar Pollyanna se întoarse la treburile ei. La ora şase şi douăzeci şi cinci, se auzi soneria. Jimmy se duse să deschidă. Fusese mai dinainte stabilit ca musafirii să se adune la Judit, apoi să vină cu toţii la Pollyanna. Iar ea nici nu băgă de seamă uimirea simulată a lui Jimmy la vederea musafirilor, când veni în fugă să-i primească şi se bucură că surpriza îi reuşise.

— Era gata, gata să-mi strice planurile întorcându-se mai devreme acasă, le spuse ea îmbrăţişându-1 pe Jimmy. Eram îngrozită când l-am auzit. A trebuit să-i spun să nu deschidă uşa sufrageriei fiindcă i-am pregătit o mare surpriză.

— Şi dac-o deschidea, tot nu băga nimic de seamă, spuse râzând o blondă frumuşică, soţia colegului de şcoală al lui Jimmy, doamna Bacon; bărbaţii nu prea observă ce e în jurul lor. Eu i-am pregătit darul de Crăciun sub ochii lui şi Bob tot n-a băgat de seamă nimic.

— I-ascultă Bacon, mi se pare că cucoanele fac observaţii nu tocmai măgulitoare asupra inteligenţei noastre. Ai de gând să rabzi una ca asta?

— Sunt de părere, răspunse acesta cu seninătate, că pentru a duce o viaţă plăcută, singura posibilitate e să nu bagi de seamă totul. Dacă asta se cheamă prostie, folosiţi-vă de ea cum puteţi mai bine.

Pollyanna nu era dintre acele gospodine tinere ale căror cunoştinţe recent dobândite se spulberă la cea dintâi probă. Îşi învăţase lecţia prea bine pentru a o uita. Masa fuse minunată, musafirii aveau toţi poftă de mâncare, iar în jurul mesei domnea buna dispoziţie şi o veselie care deosebea această sărbătoare modestă de banchetele de la restaurant, cu mese multe şi oameni numeroşi care nu reuşesc să mănânce tot ce li se serveşte.

— E prima seară plăcută pe care o petrec de când sunt la New York, spuse micuţa doamnă Bacon. Ceilalţi aprobară.

Pollyanna aştepta cu nerăbdare să afle părerea lui Jimmy. Deşi foarte primitoare, ar fi dorit să-şi vadă musafirii plecaţi mai degrabă. De aceea se întoarse spre Jimmy, de îndată ce închise uşa în urma lor.

— Ţi-a plăcut masa, Jimmy?

— A fost minunată.

— E prima oară când îţi sărbătoreşti aniversarea, nu-i aşa?

— Prima oară, dar de-ar fi şi ultima, tot ar răscumpăra toate clipele grele din viaţa mea.

— Jimmy, se împotrivi Pollyanna cu ochii în lacrimi, de ce spui că putea fi ultima?

— Când mă vei cunoaşte mai bine s-ar putea să-ţi dai seama că nu sunt vrednic de atâta osteneală.

Pollyanna, redobândindu-şi pe dată voioşia, râse de această prostie şi-i răspunse că trebuia să se deprindă să-şi serbeze, de aici încolo, aniversarea, în fiecare an, atât cât va trăi.

— Fireşte, de acum înainte n-o să mai fie surpriză, fiindcă ştii.

Deodată, amintindu-şi de frişca ce mai rămăsese, se repezi în bucătărie s-o pună în frigider. Pe când ieşea din cameră, Jimmy scoase oftând două bilete verzi:

— Fotoliul de orchestră, rândul 5, suspină Jimmy. Erau de la spectacolul pe care de atâta vreme amânăm să-1 vedem, motivând mereu că nu ne putem permite cheltuiala aceasta. Surprizele sunt plăcute, dar nu atunci când ele coincid.

* * *

Dacă firea ar fi împins-o pe Pollyanna pe altă cale decât pe aceea a iubirii aproapelui, sforţările lui Gladys de a juca ***jocul mulţumirii*** ar fi putut s-o înveselească. Lupta unei fetiţe needucate de a rămâne la înălţimea ţelului propus era însă atât de patetică, încât atunci chiar când sforţările ei deveneau comice, Pollyanna se simţea înduioşată, mai mult decât înveselită.

Într-o zi Gladys îi comunică la telefon plecarea bucătăresei, pe care o scosese din fire una din şotiile lui Gregor. Femeia plecase tocmai cu o oră înainte de dejun, aşa că fetiţa se străduia s-o înlocuiască. Fireşte că încercările ei nu fuseseră încununate de succes. Urmase întocmai sfaturile din cartea de bucate, totuşi mâncarea i se păruse stranie. Cartofii erau fierţi numai pe o parte, ceea ce era de neînţeles fiindcă îi lăsase destulă vreme pe foc. În schimb, conopida era aşa de fiartă încât tatăl ei crezuse că e supă. Friptura era uscată şi de culoare cenuşie, în loc să fie bine rumenită. Ca să facă totul cât mai bine, Gladys încercase să prepare pentru desert o budincă, dar în cele din urmă nu avu curajul s-o servească la masă.

— Dar, ştii, tot am găsit un motiv să fiu mulţumită, strigă Gladys în receptor, ca şi când ridicând vocea s-ar fi făcut auzită mai bine de Pollyanna. I-am spus apoi bucătăresei părerea mea. Iat-o: "îmi faci supărarea cea mai urâtă

despre care am auzit eu vreodată, dar mă puteam aştepta la una ca asta din partea unei femei de rând ca dumneata!" Era atât de înfuriată încât credeam că plezneşte.

Prezenţa bucătăresei în casa lui, a domnului Moore, continua să fie privită drept pedeapsă.

— Tata nu-i de fel înţelegător, i s-a plâns Gladys odată Pollyannei. închipuie-ţi că-i pretinde mamei să ne mutăm cu toţii într-un orăşel lipsit de confort, ei care au nevoie de societate ca să poată trăi, aşa cum alţi oameni au nevoie de hrană. Mama trăieşte numai pentru societate, dar tata nu o poate înţelege; face mereu planuri absurde şi când mama râde de el, se supără.

Ghicind din tăcerea Pollyannei că o dezaprobă, crezu că aceasta poate fi din cauză că nu ţine seamă de regulile jocului, aşa că se grăbi să adauge:

— Totuşi mă bucur uneori că e aici. Zilele trecute îl trimisesem pe Gregor să cumpere o cutie de conserve de carne. Restul pe care 1-a primit 1-a cheltuit pe migdale. Când s-a întors acasă pretindea că a plătit un dolar pe cutie, dar gura îi mirosea a migdale prăjite, aşa că am înţeles de îndată ce se întâmplase. Tata a sosit tocmai pe când îl certam, 1-a luat în baie şi i-a tras o bătaie zdravănă. "Da doamnă, îmi pare bine că puşlamaua asta şi-a primit o dată pedeapsa bine meritată."

Până atunci Pollyanna venise în casa soţilor Moore numai spre a-i întoarce vizitele lui Gladys. Doamnei Moore nu-i plăcea de ea şi se simţea prost în casa lor, deşi nu se prea întâlneau. Totuşi, în dorinţa de a veni în ajutor tinerei fete în singurătatea ei, îşi luă inima în dinţi şi îi făcu de câteva ori lui Gladys nişte vizite scurte. în cursul uneia din ele făcu cunoştinţă şi cu domnul Moore.

Tatăl lui Gladys părea a fi mult mai bătrân decât soţia lui. Era foarte înalt, dizgraţios, pleşuv. Pollyannei i-ar fi făcut impresia unui om obişnuit, de n-ar fi avut expresia tragică de om înfrânt, în priviri. Nu mai văzuse pe nimeni

altcineva să pară aşa de descurajat. Când o pofti să intre o privi bănuitor şi Pollyanna înţelese că acesta era felul lui obişnuit. Abia după ce o privi mai bine, se schimbă puţin.

Pollyanna se aşeză s-o aştepte pe Gladys care întârziase cu îmbrăcatul. Trecuse de ora patru şi domnul Moore se oferi să-i ţină de urât.

— Îmi pare rău că Gladys se face aşteptată, domnişoară... Scuză-mă, din păcate nu-mi amintesc numele dumitale.

— Doamna Pendleton, răspunse Pollyanna zâmbind. Ţin foarte mult la fiica dumitale, domnule Moore.

Domnul Moore se lăsă pe un scaun, întinse o pereche de picioare din cale afară de lungi şi lăsă braţele să-i cadă. Avea aerul unei jucării mecanice cu resorturile rupte.

— Da, Gladys e fată bună, inteligentă, confirmă el; de altfel, toţi copiii mei sunt destul de inteligenţi. Ar avea însă nevoie cu toţii de cineva care să-i crească, să-i supravegheze şi să-i înveţe cum să se poarte. Aşa, cresc ca nişte sălbatici.

Pollyanna era cu totul de părerea lui, aşa că se feri să spună vreun cuvânt, dar în ochii ei se citea atâta simpatie şi înţelegere, încât domnul Moore, îmbărbătat de atâta interes, continuă:

— Or fi gândind şi-or fi spunând mulţi că sunt un om fericit; am câştigat mulţi bani, e drept, dar ca să fiu bogat în oraşul acesta, ar trebui să am douătrei milioane, pe când...

Se opri oftând din adâncul inimii. Apoi îşi pironi iarăşi privirea asupra Pollyannei.

— Dacă ne-am întoarce în orăşelul unde m-am născut, n-aş mai avea nevoie să muncesc. Aş face afaceri doar ca să nu mă plictisesc. Mi-aş putea clădi casa cea mai frumoasă din tot oraşul, cu terasă, cu încăperi multe, poate chiar şi cu un turnuleţ. Aş putea avea grădină, curte de păsări, maşini, chiar şi una mare de tot cu care să-mi duc familia

în excursii. Asta aş mai zice şi eu trai. Să stau în oraşul ăsta cu nevastă-mea care face pe cucoana şi cu băieţii care se poartă ca nişte sălbatici, nu cred că asta e o viaţă vrednică de trăit.

Să ridice moralul domnului Moore, chiar cu preţul oricărei sforţări, îi părea Pollyannei cu neputinţă, la fel de imposibil ca şi cum ar fi trebuit să oprească soarele în loc. Neştiind ce să mai spună, se porni să o laude pe Gladys, calităţile ei care îi plăcuseră de prima dată de când o văzuse. Domnul Moore o asculta cu o faţă tristă, dând din cap la fiecare observaţie a ei.

— Da, Gladys e o femeie cu adevărat, adică trebuie să fie. E nevoie ca cineva să le fie băieţilor mamă, fiindcă dacă nevastă-mea nu e la teatru, e la un joc de cărţi sau la o masă, sau la un bal. Gladys ar trebui să fie încă la şcoală, ştiu asta. Ce folos că am noroc în afaceri dacă fetiţa mea creşte fără să poată urma o şcoală şi băieţii...

Intrarea ca o bombă a lui Gladys îl întrerupse. Se aruncă de gâtul Polyannei şi o sărută ca şi cum n-ar fi văzut-o de trei ani, deşi trecuseră numai trei zile de la ultima lor întrevedere.

— Cât de drăguţ din partea dumitale că ai venit să mă vezi, se bucură Gladys. Dar de ce nu m-ai anunţat? M-aş fi grăbit cu îmbrăcatul.

Erau multe scaune în cameră, dar Gladys se aşeză pe braţul fotoliului de trestie pe care-1 ocupa Pollyanna, ca să fie mai aproape de aceea pe care o iubea.

Pollyanna simţi mirarea în privirile pe care domnul Moore le aţintea asupra lor şi înţelese că ar fi dat mult ca o parte din afecţiunea pe care fiica lui o revărsa asupra unei străine, să-i revină şi lui. Se sculă şi plecă; îşi dădea seama probabil că prezenţa lui o stingherea pe Gladys. Ochii Pollyannei se umplură de lacrimi.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Gladys autoritară aplecându-se să-şi privească prietena mai de aproape. Azi

mi se pare că nu joci ***jocul mulţumirii***. Parcă eşti supărată.

Pollyanna se sili să zâmbească.

— Ţi se pare, drăguţă, îl joc, răspunse ea şi-mi pare bine că am făcut cunoştinţă cu tatăl tău; e un om simpatic. Să fii bună cu el, Gladys, şi atentă.

— Bună şi atentă! izbucni Gladys nedumerită. Dar tata n-are nevoie de nimic; nu e ca mama. Ca să se simtă în largul lui are nevoie de ziar şi de pipă, iar băieţii să nu-1 supere cu certurile lor. N-are nevoie de nimeni ca să nu se plictisească; îi place să fie singur.

Se auzi uşa de la intrare închizându-se; plecase domnul Moore. Gladys îşi privea prietena zâmbindu-i cu înţeles, parcă ar fi vrut să-i spună: "Vezi că am dreptate?"

Îndată după închiderea uşii, ca un ecou, urmă alt zgomot întovărăşit de ţipete.

— Nu, nu te speria, se grăbi Gladys văzând faţa speriată a Pollyannei. Nu-i nimica; se pare că băieţii se joacă de-a piraţii sau de-a tâlharii, sau ceva asemănător şi s-or fi trântit unul pe altul.

— Mi se pare totuşi că plânge cineva.

— Se prea poate, se bat atâta încât e de mirare că nu-şi rup oasele.

În clipa aceea, Norman se năpusti.

— Malcom a căzut din avion, vesti el cu importanţa aducătorului de veşti proaste.

— Din avion! Doamne! Ce poate fi şi asta?

— Se urcase în vârful patului şi cu râşniţa de cafea făcea zgomotul motorului; deodată a căzut şi s-a lovit la genunchi.

Ţipetele disperate ale lui Malcom, care nu mai conteneau, adevereau spusele lui Norman. Scoţându-i ciorapul, descoperiră genunchiul lovit şi însângerat. Pollyannei îi scăpă o exclamaţie de milă, dar Gladys, introducându-şi mâna în ciorap, îl cercetă şi rămase vădit

mulţumită.

— Ascultă Malcom, îi spuse cu o duioşie cam nelalocul ei, să ştii că nu ţi-ai rupt ciorapul. Nu că-ţi pare bine?

Malcom, aşteptându-se să stârnească mila sorei sale, se porni iar pe urlete, de data asta mai mult de necaz decât de durere.

— Nu, strigă el, nu-mi pare bine. Aş fi vrut să-i fac o gaură cât mai mare, aş fi vrut să-1 rup în aşa hal ca să nu-1 mai pot pune!

Gladys îl mângâia uşor; ar fi vrut să-1 liniştească.

— În orice caz, spuse ea, sunt sigură că-ţi pare bine că nu ţi-ai rupt piciorul. Adăugă apoi cu vocea scăzută, către Pollyanna: Vreau să-i învăţ şi pe ***ei jocul mulţumirii.***

Pollyanna vedea că nu era momentul potrivit ca să-1 înveţe pe Malcom jocul; propuse deci să vadă mai întâi genunchiul lovit. îl spălară şi-1 legară aşa de bine, încât Malcom se potoli.

— Am avut atâtea până acum, îi spuse el Pollyannei când ea îl lăudă pentru curajul lui, am avut şi pojar, şi tuse măgărească, apoi mi-am scos doi dinţi, acum am căzut; cred că data viitoare am să-mi fac o rană.

După ce isprăviră cu îngrijirile acordate micului Malcom, Pollyanna spuse că trebuie să plece. Izbuti cu greu, căci Gladys, care era deprinsă să privească punctualitatea drept ceva cu totul lipsit de importanţă, dorea s-o oprească cu sila. Pollyanna se scuză însă că trebuie să pregătească masa pentru soţul ei.

— Ce s-ar întâmpla dacă o dată masa n-ar fi gata la ora obişnuită? N-ar fi nicio nenorocire, spuse Gladys ţinând-o de braţ. Tot el e mai avantajat, fiindcă te vede zilnic pe când eu...

Dar Pollyanna nu se lăsă convinsă. Gladys, văzând că nu foloseşte la nimic insistenţa ei, îi dădu drumul făgăduindu-i că va veni în curând la ea.

— Acum, pentru că e tata să mai vadă de băieţi, aş putea

veni la tine de dimineaţă.

— Bine zici, drăguţa mea, răspunse Pollyanna gândindu-se că, dacă ar petrece o zi întreagă împreună, ar putea să îndrepte pe nesimţite ideile greşite ale lui Gladys despre ***jocul mulţumirii*** Vino cât mai curând, stărui ea.

Gladys îi răspunse bucuroasă:

— Să ştii că vin.

Dar nu-şi putu ţine făgăduinţa. Peste două zile, imediat după dejun, sună telefonul la Pollyanna. Ea răspunse voioasă:

— Alo, alo!

Iar o voce cunoscută îi vorbi:

— Doamna Pendleton este acolo?

— Da, eu sunt.

— Dumneata eşti cumva prietena domnişoarei Gladys Moore?

Pollyanna tresări.

— De ce? Da, eu sunt. Cine vorbeşte, domnul Moore?

— Da, chiar el, tatăl ei.

Se opri ca şi când i-ar fi fost greu să continue, apoi se grăbi:

— A avut un accident.

— Un accident? Vai, domnule Moore...

— E la spitalul Randoll, cu mama ei; Gladys e rănită mai grav. Vrea să te vadă.

— Vin numaidecât.

— Vino cât se poate de repede, te rog. îi e rău...

— În zece minute sunt gata.

Pollyanna auzi la celălalt capăt al firului un suspin sfâşietor. În mare grabă ajunse la spital şi găsi salonul cu patul în care micuţa Galdys era în agonie.

Cu greu îi venea să creadă că chipul acela mic, alb, înfăşurat în bandaje, culcat pe un pat de spital, ar fi cu adevărat Gladys, fetiţa pe care o cunoştea ea. Era aşa de puţintică, încât ai fi zis că-i un copil mic, iar faţa era

schimbată şi îmbătrânită.

Venirea Pollyannei nu-i făcu nicio impresie. Pleoapele grele nu se ridicară, buzele palide nu se deschiseră pentru un zâmbet.

— Îşi revine câteva clipe, spune un cuvânt, şoptea tatăl ei lângă urechea Pollyannei, apoi cade iar într-un fel de agonie. Aş vrea să te vadă când îşi revine, însemni mult pentru ea.

Pollyanna îi promise că va aştepta acel moment.

— Cum s-a întâmplat nenorocirea? întrebă ea cu vocea scăzută pe când se aşeză alături de bietul om atât de greu încercat; faţa lui i se zbârcise de atâta chin.

— Asta e cel mai dureros. Aseară a fost chemată s-o aducă acasă pe maică-sa. Eu mă culcasem, n-am auzit telefonul. Nu sunt văzut cu ochi buni de societatea nevestei mele, şi dacă o aştept se supără pe mine. Certurile nu folosesc la nimic, asta ştiu, aşa că mă culcasem. Lui Gladys i-au spus să vină la restaurantul unde se duseseră după spectacol; mâncaseră acolo, au dansat şi au băut. Nu era prima oară când o chemau pe Gladys, aşa cred; făcea cu maică-sa ce voia, când era...

Pollyanna întinse mâna cu un gest rugător. Nu voia să mai audă. Dar domnul Moore nu băgase de seamă. El continuă:

— Nevastă-mea nu era chiar beată, dar băuse cam mult. Făcea gălăgie, spunea prostii şi nu voia să se întoarcă acasă. De aceea au chemat-o pe Gladys. Nu auzisem telefonul şi nici pe Gladys n-am auzit-o plecând. Mi s-a spus că trecuse de ora unu.

Se întoarse pe scaun fără a slăbi din ochi chipul nemişcat de pe pat.

— Când au pornit, erau cinci inşi în maşină. Gladys reuşise s-o convingă pe maică-sa să vină acasă. Bărbaţii băuseră toţi, chiar şi cel de la volan şi, pe traseu, s-au ciocnit de un taxi. Toţi sunt răniţi. Nevastă-mea e internată

pe cealaltă parte a holului. Cioburile au rănit-o la faţă, dar starea lui Gladys e mai gravă.

Tăcu. Rămase la locul lui, mut, cu picioarele lui lungi întinse. Părea mult prea înalt pentru scaunul lui, iar degetele i se mişcau nervoase. Lângă el, Pollyanna tăcea; inima i se strânsese de durere, încât suferea şi fizic.

Infirmiera intra şi ieşea indiferentă. Din cealaltă parte a coridorului se auzi un ţipăt ascuţit. Pollyannei i se păru că recunoaşte vocea doamnei Moore, dar nimic nu tresărea pe faţa bărbatului de lângă dânsa.

Abia când medicul şi infirmiera intrară în cameră, trupul lui Gladys, întins pe pat se mişcă. Deschise ochii, iar mâna bandajată schiţă o mişcare. Tatăl se întoarse cu privirea înspăimântată spre Pollyanna.

— Du-te lângă ea, să te vadă, se rugă el. Vorbeşte mereu de tine, şi când îşi revine puţin, numele tău îl are pe buze.

Pollyanna se apropie de pat. Tremura ca varga, dar se căznea să zâmbească. Ochii mari se pironiră asupra ei, însă fără a o vedea. Simţea că-i îngheaţă sângele. Apoi ochii se însufleţiră, iar buzele se întredeschiseră. Pollyannei îi păru că aude: "îmi pare bine..."

Se aplecă asupră-i cu duioşie.

— Nu vorbi acum, drăguţa mea, am să vin în fiecare zi să te văd, şi când ai să te simţi mai bine ai să-mi spui totul.

Dar Gladys, adunându-şi puterile printr-o sforţare supremă, rosti limpede:

— Îmi ***pare bine*** că nu i s-a întâmplat mamei ceea ce mi s-a întâmplat mie.

Stăpânindu-şi plânsul, Pollyanna încercă să răspundă, dar infirmiera o cuprinse cu un braţ şi o luă la o parte. Îl văzu pe domnul Moore că se scoală; pironise ochii pe pat iar lacrimile îi şiroiau pe faţă. Privindu-1, Pollyanna înţelese.

Gladys Moore, un copil cu multe imperfecţiuni şi confuzii, care a înţeles nevoia imperioasă a schimbării sale

sufleteşti, ***muri, jucând jocul mulţumirii,*** până la ultima ei suflare.

***

În decursul săptămânilor ce urmară morţii lui Gladys, Pollyanna avu de luptat contra unei depresiuni nervoase. Calităţile existente în stare latentă în fetiţa aceasta o izbiseră de la început. Ar fi putut deveni o femeie respectată şi bună, aşa cum nădăjduise şi Pollyanna, în ciuda piedicilor care-i stăteau în cale.

Pe când îşi vedea de treabă, Pollyanna se gândea mereu, cu inima strânsă, la destinul tragic al fetiţei. Adeseori, amintindu-şi un oarecare cuvânt al ei, o podideau lacrimile. Se străduia să-i ascundă lui Jimmy starea ei sufletească, dar asta o făcea să pară mai puţin comunicativă, aproape absentă.

Într-o duminică după amiază, o zi ploioasă şi urâtă, Pollyannei i se păru că se trezeşte din toropeala în care stătuse câteva săptămâni şi într-o clipă îi reveni buna dispoziţie. Toată dimineaţa plouase torenţial. Fiindcă era răcită nu se duseseră la biserică; petrecuseră acasă o zi liniştită, bucurându-se de confortul unui cămin plăcut şi cald.

În cursul după amiezii, Pollyanna, încheind o scrisoare lungă către Sadye, puse jos condeiul şi-1 privi pe Jimmy care stătea întins într-un fotoliu, în celălalt capăt al camerei, cufundat în lectura uneia din cărţile pe care le primise de la Pollyanna de ziua lui. Stătuse nemişcat mai bine de o oră. Pollyanna tresări văzându-1, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut în ziua aceea.

— Domnule Jimmy Pendleton, strigă ea mustrător, nu te-ai ras azi dimineaţă.

Jimmy îşi trecu degetul arătător pe bărbie, apoi spuse distrat:

— Am să mă rad mâine.

Pollyanna îl studia mereu, cu o privire cercetătoare.

— Dar ieri te-ai ras, Jimmy?

— Nu, mă gândeam să mă rad azi dimineaţă, dar la ce bun? Tot nu mă vede nimeni.

Dacă toată atenţia lui Jimmy n-ar fi fost concentrată în acel moment asupra lecturii, ar fi băgat de seamă expresia neobişnuită pe care o luase faţa Pollyannei; aşa însă nu află nimic despre atitudinea ei din momentul când auzi că e "nimeni". Continua deci să citească cu tot atâta atenţie ca înainte, pe când Pollyanna, de pe scaunul ei, îl privea cu interesul pe care un om de ştiinţă l-ar arăta faţă de o particularitate necunoscută a unei gâze bine cunoscute.

Pollyanna era încredinţată că Jimmy e un bărbat frumos, şi, deşi în momentul acela această părere nu putea fi zdruncinată de cele ce vedea, îşi spunea totuşi, că un străin care l-ar zări acum pentru prima oară ar putea fi de altă părere. Neras de două zile, Jimmy îşi pierduse din distincţia lui: era fără vestă, fapt în sine lipsit de importanţă dacă n-ar fi fost cămaşa mototolită. În sfârşit, papucii desăvârşeau neglijenţa îmbrăcăminţii sale.

Totuşi, nu aceasta era cauza supărării Pollyannei, ci vorba lui aşa de firească: "tot nu mă vede nimeni". Se gândea că nu trecuse încă anul de când Jimmy se îmbrăca cu cea mai mare grijă numai fiindcă s-ar fi putut întâmpla s-o întâlnească pe ea.

Pollyanna nu era nici descurajată, nici nu suferea de o sensibilitate bolnăvicioasă, iar exagerarea nu intra în obiceiurile ei. Pe zi ce trecea, creştea în siguranţa că Jimmy o iubeşte şi ştia bine că un cuvânt al ei, de aprobare sau de dezaprobare, cântărea pentru el mai greu decât părerea lumii întregi. Totuşi, răspunsul lui, oricât ar fi fost de nevinovat, mărturisea o atitudine cu care ea nu era de acord. Pollyanna era destul de inteligentă ca să priceapă că relaţiile dintre oameni pot dobândi o calitate superioară în urma respectării anumitor forme. Era încredinţată că

multe neînţelegeri dintre soţi ar putea fi evitate, dacă amândoi ar consimţi să facă, pentru a-şi plăcea unul altuia, atâtea sforţări câte fac pentru a plăcea unor străini.

Pollyanna nu-i mai făcu altă observaţie lui Jimmy; femeia, nevoită să facă de câteva ori aceeaşi observaţie spre a fi auzită, nu face cinste sexului ei, de asta era sigură. Se gândea însă la lucrul acesta şi, când veni ora culcării, avea planul făcut.

Pollyanna nu era dintre fiinţele care se agită pentru un fleac; asta o spusese şi Judit de câteva ori cu o invidie pe care n-o ascundea.

— Dacă am pus masa, spunea ea, trebuie să mă pieptăn din nou, să mă aranjez, cu alte cuvinte, să-mi fac toaleta ca să arăt mai ca lumea. Dumneata nu ştiu cum faci, dar poţi să roboteşti toată ziua, ba chiar să şi spoieşti bucătăria, că arăţi tot aşa de bine ca în clipa când te apuci de treabă.

Deşi Judit exagera puţin, aşa cum făcea de obicei, când Pollyanna se privi în oglindă pe la vreo patru şi jumătate, trebui să recunoască cum că avea o înfăţişare destul de aspectuoasă, deşi muncise destul.

Când se făcu timpul să se îmbrace pentru cină, îşi desfăcu părul, apoi fără ajutorul pieptenelui îl răsuci într-un coc strâns pe care-1 prinse la spate cu câteva ace. Scoase rochia frumuşică pe care o purta şi puse alta în schimb, pe care o căută mult ca s-o găsească; era o rochie de stofă bleumarin. O purtase câţiva ani înainte de a se mărita, aşa că nu era de mirare că era roasă în coate. O păstrase cu gândul s-o dreagă şi s-o trimită comitetului care expedia haine sinistraţilor de război din Europa. De câte ori nu se mustrase ea însăşi că tot amâna lucrul acesta; de data asta însă avea să se bucure ea însăşi că procedase astfel.

"Tocmai ce-mi trebuie, îşi spuse, ea privindu-se în oglindă. Doamne ce urâtă sunt!"

Se strâmbă la chipul din oglindă, ceea ce o urâţea şi mai

mult. Nu-i mai rămânea decât să schimbe pantofii cu o pereche de papuci – nu cu cei de mătase roz păstraţi pentru zile mari – ci cu papucii vechi. Apoi se duse în bucătărie să pregătească cina.

Jimmy se întoarse acasă mai târziu cu trei sferturi de oră decât de obicei. Pollyanna îl primi la uşă, ca întotdeauna. Jimmy o sărută, agăţă pardesiul în cuier, apoi întorcându-se o privi mirat. Ca să fie mai sigură de rezultat, Pollyanna îşi prinsese înainte un şorţ, legându-1 cu mânecile în jurul mijlocului.

— Nu te simţi bine? o întrebă Jimmy.

— Dacă nu mă simt bine? Ba da, n-am nimic. De ce întrebi?

— O, aşa doar, mi se părea că eşti altfel, nu ştiu cum…

— Credeam că nu-i nevoie să mai pun şorţ cu mânecă peste rochia asta, spuse Pollyanna; e o zdreanţă.

— Da, răspunse Jimmy îngândurat, aşa e.

O urmă la bucătărie, apoi îi spuse pe un ton cam răstit, cum nu obişnuia:

— Îmi place să cred că asta nu e în niciun caz o pieptănătură nouă!

Pollyanna nu se întoarse îndată ca să-i răspundă din cauză că era ocupată să supravehgeze mâncarea. Aşteptă puţin până ce să poată întoarce către el o faţă calmă, ca de obicei, apoi spuse:

— Nu, nu e la modă, dar nu m-am mai pieptănat. Cum e afară? S-a încălzit vremea?

Masa fuse mai puţin însufleţită ca de obicei. Pollyanna povestea destule, dar Jimmy nu prea-i răspundea la fel, deşi altă dată era vorbăreţ de felul lui. După ce strânse masa, Pollyanna se duse în salon şi se aşeză fără să-şi scoată şorţul. Jimmy îi spuse răstit:

— Sper că n-ai de gând să rămâi toată seara aşa?

— De şorţ vorbeai? Sigur că nu. Îl scot.

— Scoate-1 numaidecât, te rog din suflet. Mă duc eu să-

1 pun bine, să nu te mai scoli tu.

— Mulţumesc.

Pollyanna scoase şorţul şi îl întinse soţului ei fără să-1 privească. Jimmy, cam tulburat, îl luă, apoi, în loc să-1 atârne în cui după cum spusese, îl puse în coşul cu rufe de spălat.

Pollyanna era cufundată în citirea ziarului. Jimmy nu era în stare să-şi adune gândurile. Răsfoi două-trei cărţi şi reviste, se mută de pe un scaun pe altul fără să poată găsi vreunul pe placul lui. Într-un sfârşit o întrerupse pe Pollyanna din citit.

— Ştii, l-am văzut azi pe Bob Bacon, la masă. Nevastă-sa e plecată la părinţii ei. E singur şi îi e urât.

— Ar trebui să-1 pofteşti la masă într-una din zilele acestea.

— Mi-a spus că o să vină pe la noi; se prea poate să vină chiar astă seară.

— Astă seară?!

Şi Pollyanna sări de pe scaun aşa de speriată, încât se miră şi bărbatul ei.

— Ce e? întrebă Jimmy.

— Nu cumva crezi că vreau să mă vadă Bob în halul ăsta?

Jimmy nu răspunse. Pollyanna fugi şi în curând se auzi apa în baie, apoi un du-te vino în dormitor, sertare deschise şi închise, şi scârţâitul unui dulap. Jimmy îşi pierdu răbdarea şi se duse să vadă ce se întâmplă.

O rochie albastră, proaspătă era întinsă pe pat, o pereche de pantofi de mătase cu catarame, pregătiţi dinaintea patului ca să înlocuiască papucii; Pollyanna se pieptăna în faţa oglinzii ocupată să-şi aşeze cât mai bine părul, aşa că nici nu luă în seamă intrarea lui Jimmy în cameră.

— Ştii, nu sunt chiar sigur că vine astă seară.

— Da? Păcat că nu ai stabilit cu dânsul o zi.

— Dacă ştiam că venirea lui e atât de importantă, aş fi făcut-o, cu siguranţă. Ar fi grozav dacă toată munca asta ar fi în zadar, spuse Jimmy pe un ton care voia să fie răutăcios.

— Da, într-adevăr.

— Poate că te vei consola dacă cumva nu vine Bob, când îţi voi spune că îmi place să te văd cu rochia asta.

Pollyanna întoarse spre el o privire plină de candoare.

— Nu cumva aştepţi să pun rochia asta şi când nu e nimeni?

— Vrei să spui că eu sunt "nimeni"?

Râsul lui Jimmy suna fals. Pollyanna nu se mai putea stăpâni şi izbucni în râs. Privirea lui Jimmy, încărcată cu mustrare, o făcea să râdă tot mai mult. Când fuse iarăşi în stare să vorbească, îi spuse:

— Tu ai început.

— Am început? Ce? întrebă Jimmy morocănos.

— Să-mi spui că sunt "nimeni".

— Să-ţi spun eu? Despre ce anume vorbeşti?

— Ai uitat? Ieri te-am rugat să te razi, şi mi-ai răspuns că tot nu te vede nimeni.

— Doamne, Doamne! făcu Jimmy, se prea poate să fi spus!

O privi pe Pollyanna cu luare aminte, apoi faţa i se lumină şi se porni şi el pe râs.

— Ia te uită, şireata! Mi se pare că pe toate le-ai făcut numai ca să mă faci să-nţeleg că "ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face".

Pe faţa Pollyannei se putea citi dorinţa de a se mărturisi, totuşi, sub masca mai ghicea şi altceva. Zâmbetul dispăru deodată şi lacrimile îi umplură ochii.

— Nu pot să admit că nu contez de fel, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Nu contezi? Cât mă priveşte pe mine, tu singură formezi majoritatea.

— Ştiu că asta e adevărat când e vorba de lucruri serioase, dar asta nu-i suficient. Vreau să fie aşa şi în cele mărunte.

— Şi bărbaţii sunt la fel, Pollyanna. Drept să-ţi spun, îmi pare rău că te găteşti pentru Bob şi că ţi-e tot una cum eşti îmbrăcată când suntem singuri. Apoi adăugă cu un zâmbet silit: Asta a fost o lecţie, dragă, şi mi-e ruşine că am meritat-o.

Tânărul Bacon nu veni în seara aceea, dar Pollyanna rămase cu rochia albastră şi cu pantofii frumoşi. Admiraţia din ochii lui Jimmy îi era răsplata, dar el n-ar fi ştiut să spună ce anume îi plăcea mai mult, Pollyanna sau Pollyanna cu rochie cu tot.

* * *

Ce nenorocire! Sunt fiinţa cea mai nenorocită. Aş vrea să ştiu de ce toate îmi ies anapoda.

Judit avea de ce să fie supărată. De dimineaţă se arătase că ziua va fi cu ghinion. Mai întâi pusese chiflele pentru dejun la cuptor să se frăgezească şi le scoase negre şi lucioase, bune de reclamă pentru negreală de maşină de gătit. Apoi, era ziua când primea scrisoarea de la mama ei şi de data asta nu primise nimic. În imaginaţia ei inventa fel de fel de nenorociri care ar fi putut explica întârzierea aceasta. Îi vorbise lui Russel despre o rochie de primăvară pe care o văzuse în fereastra unui magazin de mâna întâi, la jumătate de preţ. Deşi nicio femeie nu purta încă rochie de primăvară, Russel în loc să-i spună: "Nu văd de ce ai avea nevoie de o rochie nouă" – răspuns lipsit de bun simţ, de care adeseori se fac vinovaţi soţii tineri, el îi răspunse că trebuie să se grăbească să şi-o cumpere şi, cu o seară după aceea, îi aduse banii.

Când însă, în ziua aceea, ziua tuturor nenorocirilor, Judit se grăbise să şi-o cumpere, rochia care-i plăcuse era vândută, iar celelalte care i-ar fi plăcut costau încă de două

ori pe atât. După câteva alergături zadarnice, se înapoiase acasă supărată. În cutia de scrisori găsi cartea de vizită a uneia din puţinele persoane care veneau s-o vadă de când se mutase în oraş. Când se văzu acasă, se trânti pe scaun demoralizată şi pentru a se autocompătimi. Dar amintindu-şi jocul Pollyannei conteni cu plângerile.

De câteva ori încercase să-1 joace, din momentul în care, într-o după amiază memorabilă, Gladys Moore o îmboldise să încerce şi ea. Deşi nu reuşise întotdeauna perfect, nu renunţase cu desăvârşire să aplice jocul în practică.

Îi trecu prin gând că tocmai avea prilejul să încerce şi să-şi dea seama dacă într-adevăr corespunde aşteptărilor.

Nu e uşor să-ţi refuzi plăcerea de a bodogăni. Mulţi îşi sacrifică lucruri mai preţioase. Judit, ca toată lumea, cu greu se hotărî să se lipsească de această plăcere.

Câteva clipe şovăi între plăcerea de a se cufunda în micile ei nenorociri şi aceea de a încerca jocul Pollyannei. Apoi se hotărî.

"E ora patru, mai sunt vreo şase ore până la culcare şi orice s-ar întâmpla, chiar de-ar lua foc casa, am să mă străduisec să caut partea frumoasă a lucrurilor."

Era surprinzătoare schimbarea care se produsese de pe urma acestei hotărâri. Judit şi-a dat seama îndată. Se întoarse spre fereastră şi i se păru că soarele trecuse printr-un nor gros; iar strălucirea lui neobişnuită de-acum îşi avea izvorul în pacea din sufletul ei schimbat.

"Mai am o oră până să mă pregătesc pentru masă, îşi spuse ea veselă. Ce bine că mi-a mai rămas ceva de ieri pentru desert. Am să mă odihnesc puţin, iar când vine Russel am să fiu bine dispusă."

Se întinse pe fotoliu cu un ziar ilustrat ca să se mai distreze. Publicaţia cuprindea povestiri vesele de un umor sănătos şi fără pretenţii. Judit râdea cu voie bună, până ce trebui să lase lectura ca să pregătească masa. Era din ce

în ce mai dispusă să joace jocul.

Russel se întoarse la ora cinci, obosit şi încruntat.

— Iar s-a stricat blestematul acela de ascensor, spuse el furios. Parcă e un făcut, se strică de obicei atunci când sunt eu mai obosit. L-aş pune pe proprietar să urce şi să coboare scara până ce ar muri de oboseală, ca să repare odată ascensorul.

— Pari obosit, îi spuse Judit cu blândeţe, îmi pare bine că nu ieşim astă seară.

O urmă de mirare trecu pe faţa lui Russel; nu se aştepta la un astfel de răspuns. Nu se plângea pentru prima oară de funcţionarea ascensorului, iar răspunsurile lui Judit se potriveau de obicei mai mult sau mai puţin cu plângerile lui: "Da, îţi dai seama de asta când eşti nevoit să urci tu scara. Dacă ai şti de câte ori trebuie să le urc eu şi adeseori cu un coş de piaţă greu, ai înţelege că nu suferi numai tu".

Cam acesta era răspunsul la care se aştepta Russel. Avea deci de ce să se mire. Era ca un om care credea că mai are de coborât o treaptă, dar află că este deja la capătul ei.

Hotărât lucru, Russel era prost dispus. Se aşeză la masă spunând îmbufnat:

— M-am dus azi la un restaurant nou să iau ceva. E cel mai prost dintre toate. Unii dintre ospătari ar trebui pedepsiţi pentru grozăviile pe care le servesc. Cred că până şi eu aş găti mai bine.

— Ei bine, ***mă bucur*** că mâncarea de la restaurant n-a fost aşa de bună, poate că n-ai să fii nemulţumit de ceea ce îţi servesc eu, spuse Judit glumind. Ştiu că mi se întâmplă să stric mâncarea, dar nu întotdeauna.

Judit era încântată de mirarea lui Russel la auzul unor cuvinte aşa de amabile, deşi nu era înzestrată cu agerimea Pollyannei. Să pretinzi că toate femeile sunt deopotrivă de inteligente e o prostie egală cu aceea de a pretinde că toţi

bărbaţii sunt oameni cuminţi. În timpul mesei, Judit înţelese că proasta dispoziţie a lui Russel trebuia să aibă o cauză oarecare. Sau era bolnav, sau era supărat; ea trebuia să descurce lucrurile.

— Eşti bolnav, Russel?

Dacă era aşa, întrebarea l-ar fi mişcat. Puţini sunt oamenii care să rămână indiferenţi când le arăţi un oarecare interes întrebându-i de sănătate. Tentaţia de a vorbi despre durerile proprii apare astfel justificată şi nu trebuie să te mai împotriveşti. Văzând că Russel se încruntă puţin la această întrebare, Judit înţelese că altceva îl apasă.

— Nu, nicidecum. Nu vezi că mănânc? Dacă aş fi bolnav n-aş mânca.

— Atunci ce te supără?

Şovăielile lui Russel erau de scurtă durată; ştia că-i va spune totul. Ca mai toată lumea, ardea de nerăbdare să-şi împărtăşească supărările unei fiinţe care-1 va asculta cu bunăvoinţă. Nu era tocmai sigur de felul cum Judit avea să ia lucrurile, dar simţea atât de mult nevoia să-şi descarce sufletul încât nu mai stătu la îndoială. Îi povesti totul, fără să se oprească. Împrumutase treizeci de dolari unui coleg, cu condiţia să-i restituie în ziua dintâi a lunii. Ziua venise, dar datornicul nu numai că nu-i adusese, dar se mai şi supărase că-i amintea de datorie.

— N-am mai văzut aşa nepăsare, spuse Russel scos din fire. Mă crede un zgripţuroi, fiindcă vreau să-mi dea banii înapoi, cu atât mai mult că-mi făgăduise că mi-i aduce la întâi. Şi problema e că nu ştiu cum voi face faţă cheltuielilor noastre.

Pe când Russel vorbea, Judit simţise de câteva ori nevoia să-1 cicălească. Nu odată îi stătuse pe limbă să întrebe: "De ce i-ai împrumutat? Doar nu ai bani de prisos". Îi venea să-i spună: "Să ştii că nu mai vezi înapoi niciun ban din cei treizeci de dolari de la hoţomanul acela. Păcat că

nu i-am cheltuit noi în petreceri. Mai bine i-am fi aruncat afară pe fereastră decât să-i dai unui astfel de om". Dar fiindcă niciuna din observaţiile acestea nu-i părea a se potrivi cu hotărârile ce le luase cu câteva ceasuri înainte, ascultă în tăcere, aşteptând să-i vină o idee bună. Deodată strigă:

— O, Russel!

— Ce-i?

— Ştii că aseară mi-ai dat bani pentru rochie? Ei, azi când m-am dus să mi-o iau, era vândută şi nu mi-am luat alta. Ai cu ce să-ţi acoperi cheltuielile. Ce bine că s-a găsit altul să cumpere rochia înaintea mea!

Russel puse jos furculiţa şi-şi privi nevasta într-un fel cu totul neobişnuit. Se sculă deodată, trecu lângă ea şi o îmbrăţişa. O soţie tânără nu se supără niciodată de astfel de întrerupere. Judit se învoi bucuroasă să mănânce carnea rece.

— Judit, spuse Russel cu sfială, am impresia că te judecam greşit. Mi-era teamă să-ţi vorbesc de lucrurile astea, gândeam că ai să-mi spui că trebuie să fi fost nebun să-i dau bani lui Marsh.

Judit îşi aminti cuvintele usturătoare pe care le avusese pe buze, dar reuşise să le oprească, iar bucuria ei era deplină. Îl mângâie pe Russel, care, aplecându-se, o sărută.

— Primesc, spuse el, fiindcă acum n-am încotro. Dar luna viitoare, fie că-mi plăteşte, fie că nu-mi plăteşte, îţi cumperi rochie de primăvară.

Sfârşiră masa fără să le pese de oră, iar ceasurile până la culcare le petrecură învăţând a se cunoaşte unul pe celălalt. Erau amândoi tineri ai timpului lor. Concepţia lor despre viaţă era să se distreze cât mai mult pe afară, să rămână cât mai mult departe de casă şi să se întoarcă acasă frânţi de oboseală. Astfel nici nu mai aveau putere să stea de vorbă mai serios.

În seara aceea însă, dându-şi seama că soţia lui îi e cu adevărat tovarăşă, iar nu copil cu toane care trebuie ferit de orice grijă sau supărare, Russel îşi deschise sufletul aşa cum nu o făcuse încă niciodată. Puseră astfel temelia unei înţelegeri prieteneşti, chezăşie sigură împotriva pasiunii nestatornice şi cea mai bună pavăză a vieţii conjugale.

Judit adormi cu inima uşoară. îşi făgăduise ***să fie mulţumită orice s-ar întâmpla,*** şi un timp anume reuşi pe deplin. ***Jocul*** se dovedise a fi bun. Cel din urmă gând al ei, înainte de a aţipi, se îndreptă cu recunoştinţă către vecina ei. Se întoarse spre peretele îndărătul căruia Pollyanna de bună seamă dormea la ora aceea şi şopti:

— Vise plăcute, Pollyanna, draga mea!

* * *

Pollyanna petrecuse una din zilele cele mai frumoase, dar şi cele mai lungi din viaţă. De câte ori privea la ceas părea că i se oprise şi apropiindu-se se mira de fiecare dată că-i aude tictacul regulat. Numără clipele până la întoarcerea lui Jimmy; avea să-i spună un secret mare de tot. La drept vorbind, gândea că nici nu va fi nevoie să-i spună, că o sa-i poată citi în ochi vestea cea mare şi luminoasă.

Unul din giuvaerurile cele mai de preţ ale Pollyannei era o fotografie a lui Jimmy, făcută la scurtă vreme după ce îl adoptase John Pendleton. Omuleţul se înfipsese în faţa aparatului aşa cum o făcuse şi în viaţă. Obrăjorul pistruiat avea o expresie foarte hotărâtă, iar zâmbetul de copil avea o nuanţă amară. Luată în sine, fotografia lăsa mult de dorit, dar Pollyannei îi plăcea, fiindcă îi amintea întocmai de băieţaş aşa cum îl văzuse ea prima oară. Luă de pe măsuţă fotografia în ramă de argint, o privi cu luare aminte, străduindu-se să şi-1 închipuie pe Jimmy cu câţiva ani înainte cu un pufuleţ mătăsos în locul părului

întunecat, cu un zâmbet dulce care îi descoperea gingiile fără dinţi şi cu picioruşe grăsuţe care se mişcă mereu dar nu ştiu încă să umble. Ar fi dat mai tot ce avea pentru o fotografie a lui Jimmy, copil mic.

— Am să-i zic James, comunică Pollyanna fotografiei ce părea că o priveşte dezaprobator.

Pollyanna n-avea de gând să-i schimbe numele bărbatului ei. Jimmy rămânea Jimmy. Îl cunoştea pe James Pendleton un tânăr vrednic de toată stima pe care îl şi admira, dar se îndoia că l-ar putea iubi vreodată atât cât pe Jimmy. Nu vorbea deci despre Jimmy când spusese că avea de gând să-i zică cuiva James.

Stătea cu fotografia în mână, şi cu inima plină de o bucurie aşa de covârşitoare, de pură, încât parcă o sfinţea. Nu s-ar fi mirat dacă un înger ar fi venit s-o binecuvânteze. Dar nu era nevoie de înger; niciodată nu simţise ***prezenţa lui Dumnezeu*** aşa de intens ca în clipa aceasta când îi încredinţa răspunderea unei vieţi, ca o binecuvântare peste firea şi înţelegerea omenească.

O bătaie în uşă o trezi din visare. Pollyanna îşi spuse că asemenea lui Moise coborând de pe Sinai, trebuie să-şi ascundă faţa care strălucea de o bucurie lăuntrică. Se temea ca lumina feţei să n-o trădeze, căci Jimmy trebuia să fie cel dintâi care să afle. Deşi se străduia să şteargă urmele bucuriei sale, nu reuşi pe deplin, căci Judit, care intră, o privi, apoi clipind din ochi, ca orbită de soare, îi spuse:

— Pollyanna dragă, cât eşti de frumoasă azi! S-ar zice că eşti o grădină cu flori de primăvară.

— Nu mă măguli Judit, ar fi de-ajuns să mă compari cu o narcisă sau cu un brebenel, nu sunt chiar o grădină întreagă.

Judit îşi petrecu braţul pe după mijlocul prietenei sale şi o cuprinse drăgăstos.

— Pollyanna, ştii că mi se pare că într-o bună zi am să

fiu şi eu în stare să joc jocul tău?

— Mă bucur, răspunse Pollyanna.

— L-am nesocotit multă vreme. Dar acum, în sfârşit, am început.

Şi Judit se apucă să povestească hotărârea ei din ajun şi ce urmase după aceea. Pollyanna plutind într-o lume unde grijile şi supărările nu mai există, asculta, zâmbea şi izbutea chiar să dea răspunsuri la locul lor, deşi i se părea că ea însăşi era foarte departe. Vizita Juditei se prelungea, iar Pollyannei îi părea mai lungă decât era în realitate, căci se temea că va dura până la întoarcerea lui Jimmy. Judit îi era dragă, dar teama aceasta o stânjenea.

Sunt anumite unghere în grădina lăuntrică a omului unde nu încap decât două fiinţe. Sunt armonii în viaţă făcute doar pentru două voci; o a treia, fie ea cât de dulce, ar crea distonantă.

Pollyanna răsuflă uşurată când Judit îşi luă rămas bun. Pe când ieşea pe scară, Pollyanna auzi vocea lui Jimmy care îi da prieteneşte bună ziua. Rămase în uşa deschisă. I se părea că, fără să-şi dea seama, clipa aceasta o aşteptase ea toată viaţa ei.

Jimmy intră în vestibul şi fără cuvinte o cuprinse. Pollyanna simţi numaidecât ceva neobişnuit în strânsoarea lui; o îmbrăţişa ca şi cum ar fi regăsit-o după o lungă despărţire sau ar sta să se despartă acum. O clipă i se păru că ceea ce imaginaţia ei îi zugrăvise cu puţin înainte, se întruchipase aievea şi că zărind-o, Jimmy ghicise tot ce avea să-i spună. Dar când îl auzi că oftează din adâncul inimii, presimţiri întunecate o cuprinseră. Se dădu un pas înapoi, îl privi drept în faţă, apoi un fior o străbătu prin tot trupul.

— Jimmy, dragul meu, te supără ceva, nu-i aşa? Ce e? El şovăi. Pentru ca răspunsul să n-o sperie, în cele din urmă spuse:

— La drept vorbind, nu e nimic.

— Cum, n-ai nimic să-mi spui?

— Ba da, dragă, am să-ţi spun ceva.

Şovăi din nou, apoi făcu un gest de nerăbdare:

— Sunt un prost că-ţi bat capul cu nimicuri în clipa când mă întorc acasă. O să vorbim noi mai târziu, după ce vom mânca bine.

Acum nu mai era nevoie ca Pollyanna să-şi ascundă strălucirea feţei. Toată ziua plutise în nori şi acum trebuia să se întoarcă pe pământ. Se duse la bucătărie, pregăti cina, se îmbărbăta ca să primească tot ce viitorul avea să-i aducă, pentru că strălucirea acelei zile apusese odată cu soarele.

În timpul mesei schimbară câteva cuvinte. Jimmy se silea să glumească povestind mici întâmplări din cursul zilei, râse mai mult decât trebuia şi luă de două ori din fiecare fel deşi se vedea bine că nici nu ştie ce mănâncă. Zăboviră mai mult cu strânsul vaselor de la masă. Pollyanna se temea de clipa când Jimmy îi va spune secretul; ceva o îndemna să mai amâne. Ascultătoare faţă de instictul adânc omenesc de a amâna inevitabilul, îşi găsea o sumedenie de treburi mărunte. Când în cele din urmă o urmă în salon şi o luă de mână, înţelese că venise momentul.

— Aşază-te aici lângă mine, dragostea mea, şi ajută-mă. Nu-mi vine uşor să-ţi vorbesc.

— Jimmy, spuse Pollyanna cu buzele albe, în ciuda cuvintelor curajoase pe care le rostea, Jimmy, orice ar fi, e bine aşa cum e. Răspunsul acesta nu-i uşura deloc sarcina lui Jimmy. Întoarse capul, iar Pollyanna zări doi ochi înlăcrimaţi. Jimmy lăsă să treacă puţin timp ca să se simtă iarăşi stăpân pe voce.

— Pollyanna, intră şi America în război. Nu, nu mai încape îndoială. Nu e de-ajuns că au fost rupte relaţiile cu Germania. Trebuie să colaborăm şi noi la lupta pentru salvarea civililzaţiei, şi avem şi noi partea noastră de

contribuţie.

Mâna Pollyannei tresări în mâna lui. El o strânse mai tare şi amândoi rămaseră nemişcaţi un timp.

— Vine o zi, draga mea, când bărbatul înţelege că propria lui viaţă, că fericirea lui nu sunt totul; e prins într-o mişcare generală care îl duce dincolo de afecţiunile lui, de năzuinţele lui omeneşti. Nu uit cât îţi datorez eu ţie. Inima mi se strânge la gândul că te voi părăsi şi că vei avea de suferit, dar n-am dreptul să mă ascund în spatele unor consideraţii egoiste. Ţara noastră a aşteptat prea mult. Trebuie să îndreptăm întârzierea noastră punând la dispoziţie oameni şi bani, fără tocmeală. Trebuie să ne facem datoria.

Vorbind se întoarse de la ea ca şi cum n-o putea privi, pentru că inima îi era zdrobită. Tăcu în cele din urmă, o privi şi, întâlnind privirea ei caldă şi curajoasă, izbucni în plâns. Căzu în genunchi lângă ea, îşi ascunse faţa pe genunchii ei, iar umerii îi erau scuturaţi de hohote de plâns. Pollyanna se plecă asupra lui, îi netezi părul şoptindu-i cuvinte blânde, drăgăstoase. Ochii ei n-aveau o lacrimă.

Pollyanna aşteptă câteva clipe înainte de a pune întrebarea care pentru ea avea atâta greutate. Vocea ei era atât de liniştită, încât nimeni n-ar fi bănuit teama cu care aştepta răspunsul.

— Când crezi că te vor chema, Jimmy?

— Nu aştept. Las slujba şi mă deplasez la Plattsburg să fiu gata de plecare cât mai curând.

Sub mângâierile soţiei lui se mai liniştise. Scoase batista, îşi şterse ochii ruşinat, apoi o privi cu un zâmbet deznădăjduit.

— Nu credeam că pot fi aşa de copilăros, spuse scuzându-se.

Zâmbetul Pollyannei lăsa să se vadă că nu prea punea preţ pe cele ce-i spusese. Continua să-i netezească părul

cu acelaşi calm, îi luă mâna, sărută încheietura pe care se zăreau venele albastre şi fuse cuprins de o adâncă evlavie ca atâţia bărbaţi în faţa unei fiinţe slabe în care se arată totuşi o aşa mare putere. Când se aşeză din nou Iângă ea, vru să-i dovedească şi să-şi dovedească lui însuşi că era din nou stăpân pe sine. începu deci să vorbească despre problemele practice care se cereau rezolvate imediat.

— Nu ştiu ce vrei să faci, Pollyanna. Dacă vrei, te poţi întoarce la tanti Polly, bineînţeles. Dar şi aici are să se găsească de lucru pentru toată lumea. Poate ţi-ar fi mai uşor să rămâi aici şi să-ţi cauţi vreo slujbă.

Pleoapele Pollyannei se lăsară ca o cortină deasupra scenei luminate.

— Cred că am să plec la tanti Polly, răspunse ea pe un ton liniştit.

— Bine, tu hotărăşti, draga mea, spuse Jimmy cu o uşoară şovăială care-i trăda mirarea. Peste o clipă continuă: Cât priveşte nevoile tale băneşti, nu duc nicio grijă. Mă pot bizui pe unchiul John, ca şi cum mi-ar fi tată adevărat. Vezi, acesta e încă unul din raţionamentele care-mi arată că trebuie să fiu printre primii la datorie. Atâţia au neveste şi copii de îngrijit. Aceştia oricât ar vrea, nu au dreptul să plece.

Pollyanna înţelegea totul.

— Îmi pare bine Jimmy că eşti liber să-ţi faci datoria aşa cum crezi tu, spuse ea.

— Înţelegi Pollyanna, nu-i aşa? înţelegi că nu vreau să plec pentru că nu te iubesc.

Teama de sentimentalism, obsesie a generaţiei sale, îl stingherea până şi atunci când voia să-şi deschidă sufletul în ceasul suprem. Urmă şovăind puţin:

— Un poet din vremea reginei Elisabeta, sau cam pe atunci, a spus-o pentru aceia dintre noi care nu sunt în stare să se exprime. îţi aminteşti?

"Nu te-aş putea iubi atât, iubita mea,

De n-aş iubi onoarea mai mult decâtpe tine".

Ca un adevărat copil al secolului adăugă cu o uşoară ironie:

— Să nu râzi de mine, te rog, că am ajuns să citez versuri.

Cortina se ridică, şi ochii pe care-i acoperise se întoarseră spre Jimmy, strălucitori, plini de dragoste şi de mândrie.

— Jimmy, te iubesc, că eşti aşa cum eşti. Nu cred că aş putea răbda să fii altfel.

Până la culcare, făcură planuri şi se sfătuiră cum ar face mai bine: să trimită mobila la Beldingsville sau s-o vândă, să rămână Pollyanna în casă până la expirarea contractului, sau să renunţe la el...

Jimmy, ca să-şi răscumpere momentul de slăbiciune de adineauri, era foarte calm şi natural, acum. Nici Pollyanna nu se lăsa mai prejos. Cine i-ar fi auzit vorbind n-ar fi crezut că despărţirea lor avea să ţină mai mult de-cât un voiaj de afaceri. Deşi vorbiră de atâtea lucruri însemnate sau banale, Pollyanna nu-i destăinui, totuşi, taina cea mare.

* * *

Poliyanna avea treabă cu împachetatul şi mutatul.

Dintre toate priveliştile triste, cu excepţia dezastrului lăsat de foc, cea mai dezolantă e locuinţa din care se mută cineva. Tablourile care luminau parcă pereţii s-au dus, lăsând în urma lor câte o pată mai întunecată. S-au dus şi vasele de flori, ramele cu fotografii, figurinele şi toate fleacurile pe care nu le vezi şi nu le ţii minte, toate fleacurile care alcătuiesc laolaltă un interior. Covoarele făcute sul stăteau într-un ungher. Fotoliile care altădată parcă-ţi întindeau braţele să te îmbie la trândăveală şi discuţii şi-au schimbat locul şi, dacă dai de vreunul, e încărcat cu fel de fel de lucruri ce aşteaptă să mai fie

îndesate într-un cufăr plin cu vârf. Confortul şi ordinea mai sunt doar amintiri din vremuri îndepărtate. Pacea dulce a căminului e un poem învăţat pe de rost, uitat cu desăvârşire.

Pollyanna rămase în locuinţa lor până la expirarea contractului, fiindcă i se părea că oraşul New York e mai aproape de Plattsburg. Stătea cu chirie cu încă două femei tinere care lucrau în industria de război dar care ştiuseră să-şi păstreze destulă libertate ca să se ocupe cu ardoare de câţiva ofiţeri tineri despre care vorbeau întruna. Pollyanna dormea pe o canapea de salon, atunci când era în stare să doarmă. Nu era noapte să nu stea trează câteva ore gândindu-se la Jimmy şi la secretul pe care nu voise să i-1 spună deocamdată.

Pollyannei îi era acum de mare folos deprinderea ei cu răbdarea. Trebuia să se gândească mereu la o viaţă nouă care începea şi la copilul pe care-1 aştepta. Se îngrijea mult de sănătatea ei. În fiecare zi se plimba o oră, două, mânca regulat, deşi mâncarea i se părea fără gust. Noaptea, când stătea trează, se ferea să plângă şi nu se lăsa doborâtă de gânduri negre. Mai mult chiar, se fălea în sinea ei cu loialitatea şi curajul soţului ei şi mulţumea lui Dumnezeu că-i dăduse putere să nu-i spună nimic din ceea ce l-ar fi putut împiedica să-şi facă datoria de cetăţean.

După ce se informaseră de tariful transporturilor, renunţaseră la ideea să-şi trimită mobila la Beldingsville. Privind lucrurile din punct de vedere practic, aveau dreptate. Perspectiva unei monopolizări a energiei naţiunii în vederea producerii materialului de război avusese ca urmare o scumpire nemaipomenită a tuturor fabricatelor.

Datorită hărniciei Pollyannei, mobila părea nouă, aşa că putea fi apreciată mult mai bine decât nişte lucruri de ocazie. Din păcate, Pollyannei îi venea greu să privească lucrurile numai din punct de vedere financiar. Lucruşoarele, pe care ea şi cu Jimmy le cumpăraseră ca să-

şi facă un cămin, nu puteau avea nimic în comun cu banii. Aproape uită că trebuia să fie fermă, când, pe neaşteptate, se ivi un cumpărător interesat să cumpere vesela.

Deodată, îi trecu, pe dinaintea ochilor, imaginea unei servitoare care, cuprinsă de o emoţie puternică, scăpă din mâini ligheanul cu vase, ceştile fragile risipindu-se în cioburi pe duşumea. Trăi simţământul unei mame care ar fi dat pe mâini străine un copilaş iubit şi răsfăţat, iar de-acum poate avea să rămână neîngrijit...

Puţine lucruri din cele pe care le aveau, în afară de darurile de nuntă şi cărţi, trebuiau să fie trimise la Beldingsville. Pollyannei îi părea bine că nu se găsise nimeni să ofere pentru cărţi un astfel de preţ, încât să-i vină greu să-1 refuze. În oraşul acesta cu oameni grăbiţi nimeni n-avea timp să citească. Pollyanna înfăşură cu evlavie versurile doamnei Browning într-un ziar şi le puse într-o ladă care mai cuprindea alte comori de felul acesta. În clipa aceea se auzi soneria.

Pollyanna primise atâţia oameni care voiau să cumpere scaune de sufragerie sau o masă de toaletă din lemn de nuc, încât nu-i dădu prin gând că s-ar putea să vină cineva cu alt scop.

La uşă nu era Judit. Ea urma cursurile înfiinţate de Crucea Roşie pentru pansamente chirurgicale şi se înapoia abia pe la cinci. Pollyanna îşi scoase repede boneţica, îşi netezi părul cu mâna şi se duse să deschidă fără să mai ţină seamă de felul cum era îmbrăcată. Aşteptă apoi cu răbdare ca domnul înalt şi slab din vestibul să-i spună ce doreşte. Deodată îşi aduse aminte şi scoase un strigăt:

— Domnul Moore! Intră, te rog.

Domnul Moore intră şi aruncă o privire plină de înţeles asupra dezordinei dimprejur.

— Mi se pare că vă mutaţi şi dumneavoastră.

— Da. Jimmy se înrolează. Acum e la Plattsburg. Îndată ce se va îmbarca, voi pleca şi eu la mătuşa mea.

Pe când vorbea, Pollyanna se căznea să găsească un scaun pentru musafir. Luă de pe fotoliu un teanc cu haine strânse cu grijă, îl trase spre domnul Moore, pe când ea se aşeză pe o ladă cu cuverturi între care erau puse tablouri. Tatăl lui Gladys se aşeză în felul lui pe care Pollyanna îl ştia: cu picioarele întinse înainte.

— Parcă pluteşte ceva în atmosferă, spuse el, ne mutăm şi noi.

— Adevărat? Unde vă mutaţi?

— Ţii minte că ţi-am vorbit despre orăşelul în care am crescut? Acolo ne mutăm.

Faţa Pollyannei se însenină.

— Adevărat? îmi închipui că vă bucuraţi.

— Da, îmi pare bine. E un loc mai potrivit pentru educarea băieţilor decât în oraşul acesta. Cât va dura războiul n-am să-mi fac casă, dar nu e greu să găsim una potrivită pentru noi şi apoi acolo viaţa e mult mai liniştită. Am să mai lucrez până ce s-o sfârşi războiul. Acum nu e momentul să trăim din ce am agonisit, cred însă că am să găsesc uşor vreo ocupaţie potrivită.

Pollyanna se întreba cum se împacă doamna Moore cu această schimbare. Îşi amintea indignarea lui Gâadys când vorbea despre o mutare care ar fi silit-o pe mama ei să renunţe la viaţa de societate pentru care era făcută. Deodată îşi aduse aminte că încă nu întrebase de doamna Moore şi se grăbi s-o facă.

— Sper că soţia dumitale şi-a revenit cu totul după accident.

Domnul Moore schimbă poziţia picioarelor, apoi răspunse:

— Da, soţia mea s-a restabilit, numai că…

Se opri şi o privi rugător de parcă voia s-o cheme în ajutor.

— N-o să mai fie niciodată aşa cum a fost, adăugă el în grabă.

— N-o să mai fie cum a fost?

— A fost rănită la obraz, ştii? Am chemat chirurgii cei mai buni, dar a rămas cu semne. Ai să spui desigur că e îngrozitor. E nevasta mea şi în ochii mei va fi întotdeauna frumuşică, oricum ar fi. Nu se mai întâlneşte cu societatea cu care-şi petrecea tot timpul; zice că ar râde de ea. Eu nu ştiu, dar aşa spune ea.

Inima Pollyannei era plină de milă; citea printre rânduri toate amănuntele. Femeia aceasta desfigurată, care se ascundea de cei pe care-i socotise prieteni, ar fi putut inspira milă şi unor oameni mai puţin simţitori decât era Pollyanna. Se gândi cât de mult ar fi suferit Gladys dacă ar fi văzut-o şi ochii i se umplură de lacrimi.

Domnul Moore băgă de seamă tulburarea ei, se apropie de ea şi-i spuse:

— Am să-ţi vorbesc fără înconjur fiindcă eşti o fiinţă în care poţi avea încredere, asta ar vedea-o şi un orb. De altfel, cunoşti destul de bine viaţa noastră, aşa că nu mă tem să-ţi spun că accidentul acela nenorocit ne-a apropiat pe toţi.

— Îmi pare bine, domnule Moore.

Rămase pe scaun privind ţintă peretele gol din faţa lui, căutând cuvintele potrivite care să exprime gândul.

— Dacă ar fi cu putinţă să fac să dispară semnele de pe obrazul nevestei mele, fireşte că aş face-o chiar de-ar fi să-mi sacrific mâna dreaptă. Oricare altul în locul meu ar face-o. Mi se pare totuşi că nenorocirea asta a risipit neînţelegerile dintre noi. Azi îşi dă seama că pentru mine e totuna, cum arată în urma accidentului şi asta pentru ea este o mare mângâiere. E nevasta mea şi sentimentele mele nu au nimic de-a face cu exteriorul ei.

— Pollyanna citea iarăşi printre rânduri şi ghicea că pentru femeia aceea, smulsă dintr-o dată din viaţa ei de petreceri şi de curtezani, era o imensă consolare să aibă alături un suflet cinstit care nu se sinchisea de sluţirea pe

care o suferise.

— Nu-i place să fie văzută, urmă el, nu-i place să iasă fără mine; ieşim mai mult când se întunecă şi atunci îşi pune o voaletă deasă. La început purta gânduri de sinucidere, dar a înţeles ce durere mi-ar pricinui şi nu mai vorbeşte de asta.

Pollyanna îşi trecu mâna uşurel peste braţul lui, ca o mângâiere, în timp ce domnul Moore scotea batista să-şi şteargă ochii. Înţelese că de la el moştenise Gladys sufletul cinstit şi puterea de a iubi.

— Îndată ce o să fim instalaţi, spuse domnul Moore, străduindu-se să pară mai vesel, cumpăr o maşină; cred că are să-i pară bine. Nevastă-mea spune că pentru ea nu mai poate fi fericire pe lume, dar n-o cred. Vezi, coniţă Pollyanna, rănile de pe obraz s-au vindecat, au rămas doar semnele, dar rana din suflet nu se vindecă; pe fetiţă n-o poate scoate din gând.

— Aşa e, aprobă şi Pollyanna.

Niciodată n-avusese o părere prea bună despre doamna Moore, dar dacă ar fi fost acum în stare să se gândească fără remuşcare la Gladys, ar fi pierdut cu totul stima ei.

— Recunoaşte şi dânsa, lămurea domnul Moore, că dacă ar fi fost altfel de mamă, Gladys trăia şi azi, de aceea se ocupă cu atenţie acum de băieţi. Îi mai rămâne mult de învăţat; şi mie la fel, încheie el cu sfială. Abia acum începem să ne dăm seama că a fi părinte înseamnă mai mult decât să te îngrijeşti de hrana şi îmbrăcămintea copiilor.

Scoase ceasul din buzunar, îl privi o clipă fără să-şi dea seama ce vede, apoi îl puse la loc.

— Băieţii îmi vorbeau despre ceva ce învăţase Gladys de la tine. Ziceau că e un joc. Mi se pare că e vorba ***să găseşti un motiv de mulţumire în orice ţi se întâmplă.*** Le vorbise mult despre asta şi băieţii au reţinut mai mult decât îţi închipui. Cred că înţelegi ce vreau să

spun?

— Da, răspunse Pollyanna cu o privire radioasă, înţeleg.

— Ei bine, mi se pare că în marea durere care ne-a încercat e şi o parte bună: suntem azi mai uniţi decât am fost vreodată. Fireşte că se vor mai face adeseori greşeli, fiindcă nu putem şti întotdeauna cum să procedăm, dar nevastă-mea şi cu mine dorim din suflet ca totul să iasă bine şi cred că vom reuşi în cele din urmă.

Se uită din nou la ceas, dar de data asta văzu cât era ceasul şi se sculă să plece.

— Trebuie să plec. Când te muţi ai multe pe cap, dar voiam să te văd înainte de plecare. Ştii, nu mi se întâmplă adeseori să vorbesc atât cât azi, dar ştiu că erai prietenă cu Gladys şi apoi eşti o fiinţă căreia i te destăinuieşti uşor. Dumnezeu să te aibă în paza Lui, coniţă Pollyanna!

Îi strânse mâna tare, parcă să i-o zdrobească, şi plecă ştergându-şi ochii făţiş. In picioare, în mijlocul camerei răvăşite, Pollyanna plângea gândindu-se la Gladys.

— Fetiţa mea dragă, spuse ea cu glas tare, dac-ai şti tot ce se întâmplă – sunt sigură că un înger ţi-a spus – cât de mulţumită ar trebui să fii!

***

După ce goli apartamentul lor, Pollyanna locui timp de o săptămână la Judit. Făcea cea mai mare parte din treaba din casă, încât Judit spunea adesea că i se părea că e musafiră în casa ei. Totuşi, lucrau amândouă fără preget petrecându-şi cea mai mare parte din zi la Crucea Roşie, împletind seara, aţipind uneori de oboseală. Pollyanna ştia totuşi să-şi facă timp să-i scrie zilnic lui Jimmy. Îi scria scrisori foarte lungi, şi întotdeauna în aşa fel ca să-1 înveselească. Povestea cu ciorapii împletiţi de Judit, pe care nu era chip să-i adune pereche, o povestise într-un fel aşa de comic încât timp de o săptămână Jimmy râdea când o recitea. Totuşi, Pollyanna vedea multe lucruri care mai

degrabă l-ar fi făcut să plângă decât să râdă, dar despre acelea nu pomenea în scrisorile ei. Nu-i spuse nimic despre ceea ce l-ar fi interesat pe soţul ei mai mult decât orice pe lume.

În drum spre Beldingsville, Pollyanna se opri câteva zile la Plattsburg. I-au plăcut mult acele zile petrecute acolo. Munca pe care naţiunea o depunea aici o preţuiau chiar şi oamenii cu mai mult spirit critic decât ea, dar convingerea ei că un anumit teterist, James Pendleton, e figura cea mai impunătoare, cea mai nobilă din toată tabăra n-ar fi fost împărtăşită de toată lumea.

Jimmy nu prea avea timp pentru ea, dar Pollyannei îi făcea plăcere să urmărească de departe exerciţiile soldaţilor în uniformă kaki, printre care îl ştia şi pe el. Când înceta serviciul şi exerciţiile, Jimmy se grăbea să părăsească tabăra, ducându-se acolo unde ştia că se pot întâlni şi sta de vorbă în tihnă, deşi rareori vorbeau despre ceea ce le era mai aproape de suflet; de obicei vorbeau despre lucruri indiferente pe care toată lumea le-ar fi putut auzi.

Pollyannei, cele mai fericite clipe îi păreau acelea când tăceau mână-n mână, cocoţaţi pe vreo piatră în care apa săpase dâre adânci sau aşezaţi la o margine de pădure. Nu avea ochi pentru frumuseţile firii în ceasurile acelea, dar mai târziu îşi dădu seama că priveliştile pe care credea că nu le privise cu luare aminte i se întipătiseră adânc în minte. Era de-ajuns să închidă ochii ca să-i răsară limpede înainte stâncile, apele învolburate, cascadele cu stropii care se ridică în aer strălucind în bătaia soarelui în toate culorile curcubeului.

Trecuse ceva mai mult de un an de când aşteptase împreună cu Jimmy trenul întârziat care avea să-i ducă spre o viaţă nouă, şi Pollyanna se întorcea singură la Beldingsville. Gara nu se schimbase mult din ziua când o fetiţă cu sufletul însetat de dragoste şi cosiţe bălai venise

la tanti Polly. Dar viaţa ei se schimbase. Când se gândea la copila singuratică, fără prieteni, părăsită, care se străduise totuşi să joace ***jocul mulţumirii****,* îşi dădu seama cât de bogată era acum.

De data asta n-o mai aştepta Timotei cu trăsura, ci o maşină minunată care făcea să pară gara mai mică şi mai sărăcăcioasă ca oricând. Pe peron aştepta un grup. Pollyanna îi strigă pe rând, înveselită: Tanti Polly! Draga de ea. Oh, şi unchiul John! Şi tanti Ruth! Şi Sadye cu Jamie! Ce bine îmi pare!

Se adunaseră toţi în jurul ei ca albinele în jurul reginei; nu ştia pe cine să îmbrăţişeze mai întâi, fiecare voia să fie primul.

— Cum se face că sunteţi aici? întrebă Pollyanna îndreptându-se spre maşina care o aştepta.

— De obicei petrecem aici o parte din vară, răspunse domnul Pendleton. Anul acesta, ar fi fost atâtea de făcut, încât ar fi trebuit să amânăm plecarea noastră. Dar mătuşa ta are nevoie de odihnă şi am decis că şi lui Jamie i-ar prinde bine o schimbare de aer.

Întorcându-se, Pollyanna întâlni privirea nedumerită a tânărului. Tocmai era să-1 întrebe cum o duce cu sănătatea, dar privirea aceea o pătrunse, determinând-o să renunţe, să evite întrebarea care i s-ar fi părut indiscretă.

— Da de unde, răspunse ea veselă, niciunul din voi n-are nevoie de odihnă, nici de schimbare de aer. V-aţi adunat cu toţii, fiindcă ştiţi că-mi face plăcere să vă văd şi de aceea vă iubesc şi mai mult.

Într-adevăr, viaţa avea să fie nespus de plăcută pentru Pollyanna, cât se poate de plăcută. De data asta, tanti Polly era ca o adevarata fortareafa. Nu degeaba era ea din neamul Harrington; unul dintre stramosji ei participase la bătălia de la Bennington, Şi de atunci descendenţii familiei luaseră parte la toate razboaiele marii. Putea sa se tinguie tanti Polly sau să se arate descurajata in faţa micilor

neplaceri de toate zilele, dar acum, cind ţara era iarăş în razboi, era calma şi tare ca o stincă de granit.

— Jimmy a facut intocmai ceea ce aşteptam eu de la el, spuse tanti Polly, indata ce ramasera singure. Nu e un Harrington, dar reprezinta neamul nostru. Alţii vor fi aşteptind sa se traga la sorti, dar nu ai noştri.

Niciodată tanti Polly nu paruse mai zdravana decit acum. Lucra la Crucea Rosie cu o rivna ce ar fi făcut cinste şi unei femei mult mai tinere. Pentru ea numai ţara mai exista; nu-şi putea cheltui mila şi atenţia pentru suferinţele şi decepţiilei individuate. Cum sa se ocupe de viata sau moartea unui ins, cind insaşi soarta ţarii era in joc. Pollyanna işi amintea de vremurile cind tanti Polly crease pentru cei din jur o atmosferă de primavară caldă şi apăsătoare, obositoare din cale-afară; acum însă, ea era invingătoare ca vintul de toamnă.

Pollyanna, cu prima ocazie, caută sa afle ce se întimplă cu Jamie. Tanti Polly stringea buzele şi scutura din cap.

— Sunt foarte ingrijorată din cauza lui. Nici nu-i de mirare. După ce că nu e prea voinic, acum se zbuciumă, fiindcă nu se poate pune in slujba ţării, bietul baiat!

— Dar desigur ca poate, raspunse Pollyanna. Un om care are ca el darul scrisului poate fi de mare folos.

— Mi-e teamă, se impotrivi tanti Polly, ca scrisul nu-i poate inlocui acţiunea propriu-zisă. Cel puţin, adaugă ea cu trufie, dacă aş avea un fiu, asa aş dori să gindească.

Polyanna nici nu incerca sa o faca sa-şi schimbe parerea. fşi păstra entuziasmul ca să-1 impărtăşească lui Jamie; era sigură că şi el va simţi la fel. Cind veni a doua zi dimineaţă s-o poftească la cina in numele doamnei Pendleton, Jamie i se destăinui Pollyannei.

— Nu mai pot răbda, Pollyanna, nu mai pot. As, da bucuros cit mai am de trăit ca să fiu sănătos ca Jimmy, numai un an. Gindeşte-te la cele ce se petrec dincolo de ocean, pe cind eu stau aici legat de cirje ca un copil

răsfaţat. L-ai auzit pe unchiul John, spunea sj el ca o schimbare de aer mi-ar face bine; vorbe de felul asta mă fac să sufar. Jimmy poate să plece in Franţa, sa se bucure de toate privilegiile care i se oferă acolo; cit despre mine, eu trebuie să depind mereu de alţii. Dar nu-i nimic, schimbarea de aer nu poate să-mi faca decit bine.

Pollyana il privi mişcată de disperarea lui, dar nu îndrazni să-i arate toată compasiunea ei. Ii răspunse doar liniştită:

— Mi se pare ca uiţi cit de folositor ai putea sa fii prin scrisul tău.

— Scrisul meu! rise Jamie cu silă, ocupaţie buna, la adăpostul primejdiilor.

Ocupaţie necesară, raspunse Pollyanna cu vioiciune. Nu-ţi inchipui cumva că toţi locuitorii ţării sint cinstiţi şi loiali ca noi cei de aici?

Jamie o privi cu atenţie. Expresia feţei lui se schimbase. Pollyanna îşi dadu seama de aceasta şi continuă pătimaş

— Dacă ai scrie articole care să trezească pe inconştienţi şi să-i ciştige pentru cauza cea dreaptă, cred ca ţi-ai face cu prisosinţă datoria.

Atenţia cu care o asculta dovedea că Pollyanna reuşise să-1 mişte.

— Da. Poate că ar fi ceva de facut in direcţa asta, recunoscu Jamie in cele din urmă.

— Apoi, mai poţi scrie şi pentru soldaţii noştri ca să le ridici moralul cind vor fi in tabără, in Europa. Gindeşte-te, Jamie, că după exuberanţa începutului, zilele se vor scurge cu greu, plictisitor şi că ostaşii vor vedea numai primejdia înaintea lor; articolele pe care le vei scrie tu îi va încuraja şi le va menţine optimismul de care au atâta nevoie.

Vocea Pollyannei tremura, se frânse, dar îşi recăpătă imediat stăpânirea de sine.

— Va fi foarte greu pentru mulţi. Cu speranţa de a primi ordin să înaintezi şi aşteptând lupta corp la corp, cred că e

mai uşor să porţi războiul decât acum când soldatul se ascunde în tranşee şi se aşteaptă să fie ucis. Dacă ai fi în stare să scrii articole care să-i înflăcăreze, ai da ţării tot atât cât ceilalţi la un loc.

— Ia te uită! exclamă Jamie îndreptându-se spre jilţ, mi se pare că ai dreptate.

— Ai putea chiar să compui ceva pentru ei, urmă Pollyanna înflăcărându-se ea însăşi de entuziasmul care îl cuprinsese pe Jamie. Închipuieşte-ţi soldaţii în tabără, cântând ceva compus de tine, Jamie, uitând de temeri, de îndoieli, de necazuri, uitând totul afară de dorinţa de a salva ţara. Nu ţi-ar plăcea mult să fii autorul "Imnului Republican al Luptei" decât un general oarecare într-o garnizoană de provincie? Eu una aşa aş face.

Jamie îi cuprinse mâinile. Era de nerecunoscut; faţa îi era înflăcărată şi ochii plini de fulgere.

— Pollyanna, dacă aş izbuti să fac una ca asta, ar fi tot aşa de frumos ca lupta însăşi.

— Poţi să faci un lucru bun, întări Pollyanna. Eşti pe cale de a deveni un mare scriitor; atâţia aşteaptă cu nerăbdare lucrarea ta cea nouă! Scrie ceva care să trezească în inimile noastre vitejia şi dragostea de ţară. Nu vei mai avea atunci de ce să-i invidiezi pe ceilalţi.

— Aşa am să fac, strigă Jamie.

Ţinea încă mâinile Pollyannei şi le strângea cu putere.

Pollyanna îl privi, apoi scutură capul a mustrare.

— Tocmai acum trebuie ***să joci jocul*** învăţat.

Jamie se opri, o privi cu luare aminte şi-şi muşcă buzele.

— Iartă-mă, Pollyanna. Dacă cineva e mai în măsură să ştie lucrul acesta, apoi tu eşti aceea. Eram un egoist, mă izolam în supărările mele mărunte fără să fiu în stare să pricep că fiecare are durerile lui. Dacă eşti şi acum în stare să joci jocul, de bună seamă că şi eu trebuie să fiu în stare să-1 joc.

Era uimitor cât de uşor îşi reluă Pollyanna viaţa ei de

mai înainte. Avea aceleaşi îndatoriri ca pe vremea când i se zicea Pollyanna Whittier. Camera ei de la tanti Polly rămăsese aceeaşi; covoarele puţin mai roase, alămurile patului ceva mai puţin strălucitoare, dar tablourile din pereţi şi cusăturile erau aceleaşi. Sora lui Nancy îi luase acesteia locul la bucătărie, dar îi semăna aşa de bine, încât Pollyanna îi spunea mereu "Nancy", apoi se scuza; când toată lumea continua să-i spună "domnişoara Pollyanna", i se părea că e tot fetiţa neştiutoare de altădată. În tot orăşelul numai familia Fisher îi recunoştea dreptul de a i se zice "doamnă"; când o întâlneau îi spuneau foarte ceremonios "doamnă Pendleton", dar o părăseau îndată cu un aer de înaltă demnitate.

Pollyanna îi scria lui Jimmy:

"Uneori mi separe că viaţa noastră în doi, în anul din urmă, a fost doar un vis. Dimineaţa când mă trezesc, când privesc în jurul meu, îmi vine să mă întreb dacă nu e ora să plec la şcoală şi dacă ştiu lecţia. Nu ţi se pare stranie constatarea cât de mult ne putem schimba, pe când în jurul nostru rămân toate aşa cum au fost?"

Scrisorile Pollyannei se ocupau adeseori şi de tanti Polly. I se părea că abia acum începe s-o cunoască mai bine.

"N-ai mai văzut o fiinţă ca dânsa, îi scrise ea într-o scrisoare lui Jimmy. E în fruntea Crucii Roşii de aici şi trebuie să-ţi mărturisesc că e uimitor ceea ce poate realiza o femeie. O oarecare doamnă Neumann, venită după căsătoria noastră, e mâna dreaptă a lui tanti Polly. Chiar şi persoanele mai puţin pricepute decât mătuşa sunt active, încât văzându-le la lucru, prinzi curaj şi putere. Tanti Polly conduce totul ca un general, şi eu sunt mândră că mă număr printre

neamurile ei".

Deşi arăta tuturor o faţă voioasă ca şi cum n-ar fi avut griji, deşi muncea fără preget, Pollyanna nu trăia decât cu nădejdea într-un apropiat concediu al lui Jimmy. L-ar avea numai pentru ea timp de două săptămâni înainte de a ajunge la regiment şi de a fi trimis în cantonament. Se înţeleseră că va pleca împreună cu domnul şi doamna Pendleton, cu maşina la Plattsburg şi-1 vor aduce la Beldingsville, după ce-şi va încheia perioada de instrucţie.

Uneori clipele pe care le aşteptăm cu mai mare nerăbdare sunt tocmai acelea care ne pun speranţa la încercarea cea mai grea. Astfel i se întâmplă şi Pollyannei. Când plecară toţi trei la Plattsburg, inima Pollyannei cânta de fericirea revederii, dar Jimmy avea să-i comunice o veste care să-i înăbuşe bucuria. Fusese înaintat la gradul de locotenent (Pollyanna se mira că nu la acela de căpitan) şi ceruse să fie înscris pentru plecarea imediată. Armata avea nevoie de ingineri, aşa că fusese acceptat şi deci pleca în curând. Pollyanna îşi apăsa mâna pe inimă, ascultându-1. Războiul pune la încercare pe femei ca şi pe bărbaţi, dar niciun soldat mergând la luptă nu avusese atâta nevoie de îmbărbătare cât Pollyanna în clipa aceea. Totuşi, când Jimmy îndrăzni s-o privească, ea îi zâmbi.

— Te rog să reţii, Jimmy drag, că avem timp suficient. Gândeşte-te: ne stau în faţă două săptămâni. Câte zile şi câte ceasuri crezi că înseamnă asta?

Se mira întotdeauna că Jimmy era în stare să facă socoteli destul de complicate, fără creion. Îi răspunse pe dată că paisprezece zile fac trei sute treizeci şi şase de ore! îşi spunea mereu cifra în gând, fără să îndrăznească a se gândi cât de repede trece o oră. Simţi o părere de rău, ca în copilărie, când venea ora de culcare; Îi părea rău să piardă în inconştienţa somnului atâtea ceasuri pe care le-ar fi vrut trăite cu adevărat.

Trei sute treizeci şi şase de ore par un timp îndelungat, dar când fiecare zi ce trece răpeşte câte douăzeci şi patru de ore odată, timpul se scurge repede. Pe măsură ce treceau zilele, Pollyannei i se părea tot mai greu să-şi păstreze calmul. Era geloasă de fiecare clipă pe care Jimmy nu o petrecea lângă ea şi se supăra pe Jamie care-1 reţinea ca să-i citească vreun articol. De câte ori o privea, Jimmy zâmbea, dar zâmbetul nu-i oferea totul.

În ajunul plecării lui Jimmy, nu închise ochii toată noaptea. Se întinsese pe sofa, în timp ce amintirile o năpădeau şi n-o lăsau să aţipească. Din când în când auzea răsuflarea regulată a bărbatului ei; ea se ruga pentru el, mulţumindu-i lui Dumnezeu că o învrednicise să fie pentru totdeauna a lui, orice s-ar întâmplă. Dimineaţa, un locotenent din trupele expediţionare îşi pierdu cumpătul şi plânse; doar ochii Pollyannei erau fără lacrimi.

— Dragostea mea, nevestica mea iubită, iartă-mă că te întristez aşa de mult.

Pollyanna îşi ridică privirea, şi Jimmy duse cu sine, până la sfârşitul zilelor sale, imaginea unei feţe palide, luminată de un zâmbet supraomenesc.

— Jimmy, scumpul meu, vreau să-ţi spui mereu, să-ţi aminteşti că orice s-ar întâmplă de acum înainte, ceea ce mă bucură mai mult din tot e că am trăit împreună cu tine un an de zile.

În faţa casei se auzi maşina lui John Pendleton; le mai rămânea timp să se mai îmbrăţişeze o dată.

* * *

Cei ce stăruie asupra nevoii de a trăi prezentul, s-ar fi lovit la Pollyanna de o împotrivire de neînfrânt în lunile care urmară după plecarea lui Jimmy. Prezentul nu-i oferea mare lucru, iar la viitor nu se încumeta să se gândească. Zi de zi, pe când îşi urma cursul regulat al activităţii, se cufunda în trecut vorbindu-i lui Jimmy, plimbându-se cu el,

bucurându-se de privirea lui luminoasă, deschisă, ascultându-i râsul vesel. În schimb, orăşelul şi locuitorii lui îi păreau a fi departe, Îi vedea ca prin vis. Viaţa cea adevărată era în trecut, trecutul în care se găsea alături de Jimmy.

Primi la timp vestea că Jimmy sosise cu bine la destinaţie, apoi la intervale lungi, scrisorile foarte valoroase. Ea îi scria zilnic, aşa cum îi scrisese la Plattsburg şi întotdeauna scrisorile erau pline de veselie. Avea ce să-i scrie de vreme ce Jimmy cunoştea pe toată lumea, iar pe el veştile, desigur, că-1 distrau. Aşa că, Pollyanna era sigură că oricât de tragic ar fi fost mediul în care trăia Jimmy, nu se putea să nu râdă aflând că Nancy e încredinţată că va ajunge comandantul trupelor americane din Franţa. Nancy o asigurase: "Generalul Pershing arată foarte bine în fotografie, dar nu se compară cu domnu' Jimmy. Da de unde! Şi nu-i aşa că pe cal trebuie să-i şadă de minune?"

Cu timpul, Pollyanna îi încredinţă lui tanti Polly secretul ei şi dânsa fu nevoită să recunoască faptul că fusese nedreaptă cu nepoata ei. O privi pe Pollyanna cu admiraţie multă vreme, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor. Apoi o întrebă mişcată:

— Lui nu i-ai spus nimic?

— Nu, mă temeam... nu voiam să-1 stânjenesc în a merge să-şi facă datoria.

Tanti Polly se sculă şi se duse la fereastră, părea aşa de absorbită de cele ce-i vedeau ochii şi-i auzeau urechile, încât Pollyanna se întrebă neliniştită ce putea să fie. Când în sfârşit se întoarse spre dânsa, avea întipărită pe faţă o duioşie pe care nu o arăta decât rareori. În sfârşit, rupse tăcerea:

— Pollyanna, familia noastră poate fi mândră de fiicele ei. E drept că tatăl tău... Dar, totuşi, să nu vorbim de asta. Te tragi din neamul Harrington care numără o mulţime de

femei cu suflet călit în lupte. Aşa de plidă Molly Stark…

— O tanti Polly… şi eroina izbucni în plâns.

Să fie trecută în rândul femeilor tari care se fălesc cu Molly Stark fusese mai mult decât s-ar fi putut aştepta. O văzu pe tanti Polly că o priveşte speriată şi mustrătoare şi se strădui să-i explice cauza plânsului ei.

— Nu plâng de supărare, îmi pare bine – zise ea, suspinând mereu, îmi pare foarte bine că eşti mândră de mine, dar mă tem că mă crezi mult mai curajoasă decât sunt. Uneori tot ce pot face e să fiu mulţumită de câte ceva.

— Te cred, drăguţa mea, oftă tanti Polly.

Din ziua aceea, în purtarea lui tanti Polly faţă de nepoata ei, se vedea tot mai mult o duioşie plină de tandreţe.

Amândouă îşi petreceau o mare parte din timp la Crucea Roşie. Pollyannei îi era groază de pregătirea pansamentelor chirurgicale din pricina gândurilor pe care le trezeau într-însa, dar se străduia să uite la ce servesc şi, pe când degetele se mişcau necontenit, se lupta să-şi îndrume gândurile pe altă cale. În grupul cu care se întâlnea zilnic, mai erau şi alte soţii tinere. Cu şorţurile albe şi vălul pe cap, păreau ucenicele vreunui ordin religios. Erau printre ele şi mame cu feciorii pe front, femei în puterea vârstei, înzestrate cu eroism, neobosite la muncă şi care totodată se străduiau să ridice moralul celorlalte, insuflându-le curaj şi nădejde. Pe Pollyanna o susţinea gândul că nu e singură, ci doar una dintre milioanele de femei din toate neamurile care jertfesc totul pentru o cauză mai scumpă decât viaţa însăşi.

Zilele se depanau astfel, fără alte schimbări decât acelea ale timpului, ale zilelor scurtate, ale frigului crescând, ale transformării câmpiilor şi livezilor verzi în întinderi moarte. Apoi, totul se ascunse sub zăpadă. Pollyanna nu se temuse niciodată de ger, de data asta însă i s-a întâmplat

să tremure sub plapuma caldă, gândindu-se la Jimmy şi întrebându-se dacă are cu ce să se învelească.

Scrisorile lui erau mereu vesele, prea vesele, ca să fie convingătoare, de aceea când vântul bătea afară Pollyanna îşi înfunda faţa în pernă, rugându-se lui Dumnezeu ca soţul ei să nu sufere de frig.

Pentru ea a fost o adevărată uşurare când Crucea Roşie suspendă câtăva vreme prepararea pansamentelor, ca să se ocupe de pachetele soldaţilor ce plecau pe front. Fondurile fuseseră adunate de pe urma unei serbări organizate la primărie, urmată de alte câteva, mai puţin importante, în casa notabililor. Pollyannei îi plăcea noua îndeletnicire. În loc să fugă cu gândul la scopul lucrului ei, aşa cum făcuse cu prilejul pansamentelor, îi plăcea să-şi închipuie bucuria destinatarului. Deşi e greu să bagi aţa în ac când nu eşti priceput, soldaţii aveau să se bucure găsind în pachet lucruşoarele acestea atât de trebuincioase uneori.

— Dar ştii că pari mulţumită? îi spuse într-o zi Milly Snow pe când lucrau alături. Zâmbeşti ca şi cum... Ce faci ca să fii mereu aşa de mulţumită?

Pollyanna întrebă înveselită:

— Chiar zâmbeam? Mă gândeam la vremea când soţul meu se muncea să coasă un nasture. Era aşa de caraghios. Tocmai frământam pâine, ştii, şi nu voia să aştepte până ce isprăvesc...

Se opri din lucru, ca să râdă mai în voie. Milly Snow o privi cu admiraţie. Seara îi spuse mamei sale:

— Pollyanna e tot aşa cum era în copilărie. Istoria pomeneşte de cele şapte minuni ale lumii? Eu cred că Pollyanna e a opta.

Tanti Polly avu o idee bună cu privire la completarea pachetelor pentru soldaţi şi o comunică, într-o după amiază, într-o adunare deosebit de numeroasă a Crucii Roşii.

— Cred că ar fi bine să punem în fiecare pachet câte un mesaj, nu o scrisoare lungă, doar câteva cuvinte de îmbărbătare.

Doamna Neumann, din celălalt capăt al sălii, luă cuvântul. Era tot aşa de neobosită ca şi tanti Polly, prezentă întotdeauna, având grijă să-şi facă datoria pe deplin şi chiar mai mult decât datoria.

— E o idee minunată, doamnă Chilton, spuse dânsa şi dacă sunteţi de acord, aş fi bucuroasă să mă achit eu de această însărcinare.

Deşi cunoştea activitatea neobosită a colaboratoarei sale, doamna Chilton nu-şi putu ascunde mirarea la auzul acestei propuneri.

— Nu cumva vrei să spui că ai de gând să le scrii pe toate?

— Ba da, sigur, chiar eu le voi scrie.

— Bine, dar asta e o muncă grozavă. Intenţia mea era ca scrisorile să se deosebească unele de altele, astfel ca soldaţii dacă le-ar compara, să aibă impresia că le sunt adresate personal. S-or fi săturat, bieţii băieţi, de scrisorile oarecum standard, în care erau exprimate aproximativ aceleaşi sentimente, parcă scrise la indigo.

— Sunt de acord cu dumneata, se grăbi să spună şi doamna Neumann, şi-ţi promit că fiecare bilet va fi altfel.

— Iei asupra dumitale o treabă destul de anevoioasă, răspunse doamna Chilton aprobând, şi-ţi suntem toate foarte recunoscătoare. Deci, dacă nimeni nu se opune, lăsăm scrisorile în sarcina doamnei Neumann.

Nu se opuse nimeni. Pentru majoritatea femeilor prezente, condeiul era o unealtă greu de mânuit; erau mai deprinse cu mătura, cu lingura sau cu acul. Ar fi fost stângace, dacă ar fi trebuit să înşire câteva cuvinte calde pentru un soldat necunoscut care avea să treacă oceanul. Sala fremăta de entuziasm când auzi hotărârea preşedintei.

Peste câteva zile, doamna Neumann aduse scrisorile care trebuiau puse în pachete şi care păreau corespondenţă comercială aşezată în teancuri de câte douăsprezece scrisori. Doamna Chilton luă un teanc, dar fu surprinsă văzând că toate scrisorile sunt pecetluite cu ceară roşie.

— Ah, credeam că le laşi deschise, spuse ea.

— Da, într-adevăr, ar fi trebuit să le las, spuse doamna Neumann cam stingherită. Credeam, însă, că închizând plicurile voi da fiecărui soldat impresia că scrisoarea îi este adresată personal. O scrisoare deschisă pare mai degrabă o reclamă, nu vi se pare şi dumneavoastră aşa?

— Ne-ar fi făcut plăcere să auzim şi noi câteva.

Părerea de rău a doamnei Neumann creştea mereu.

— Nu ne-am înţeles din capul locului şi-mi pare rău, dar mi-ar veni peste mână să aud scrisorile mele citite în faţa unui auditoriu aşa de numeros. Fiţi sigure, doamnelor, că am făcut scrisorile cât se poate de personale şi că mi-am dat toată osteneala.

Tonul rugător cu care aceste cuvinte fuseră rostite făcu pe câteva doamne să-şi spună că doamna Chilton nu ştia să preţuiască abnegaţia unei ajutoare aşa de preţioase ca doamna Neumann.

"Polly Harrington crede întotdeauna că numai ea are dreptate, şopti o doamnă către vecina ei. Uite sărăcuţa, îi vine să plângă".

Simţind priviri dezaprobatoare îndreptate asupra ei, aceasta se grăbi să adauge:

— Fireşte, e un lucru fără importanţă, se grăbi sa adauge, cunoscând-o pe doamna Neumann, aşa cum o cunoaştem noi, putem fi încredinţate că scrisorile ei sunt tocmai aşa cum trebuie să fie, ca să înveselească şi să îmbărbăteze pe soldaţii noştri. Poate că are dreptate când spune că o scrisoare închisă face destinatarului impresia că a fost scrisă anume pentru el.

Pachetele fură făcute după amiază, şi fiecare din ele conţinea câte o scrisorică. Doamna Pendleton, care se înapoiase la Beldingsville pentru două săptămâni, se oferi s-o aducă pe doamna Chilton la poştă, împreună cu lada cu pachete.

— Mi-ar face plăcere să vii acasă cu mine să auzi imnul patriotic al lui Jamie. La New York a fost cântat toată săptămâna trecută. Acum or să-1 cânte în toate taberele. Compozitorul nu mai poate de bucurie.

— Mi-ar face plăcere şi mie să-1 ascult. S-o luăm şi pe Pollyanna.

Dar de data asta, Pollyanna nu primi invitaţia.

— Aş vrea să mă întorc acasă, tanti Polly, sunt cam obosită. Apoi vreau să-i scriu lui Jimmy.

— Te simţi bine, Pollyanna, nu-i aşa? întrebă tanti Polly privind-o cercetător. Părea că îi ascunde ceva.

— Bine de tot, numai cam obosită.

— Atunci lasă-mă să te duc acasă înainte de a trece pe la poştă, propuse doamna Pendleton. Mai avem timp, trenul pleacă abia la şase fără un sfert.

Pollyanna făcu semn că nu primeşte.

— Mulţumesc tanti Ruth, dar aş vrea să mai iau aer. Nu am obosit de prea multă mişcare, ci fiindcă am stat prea mult într-un loc. Sper că în curând voi auzi şi eu imnul lui Jamie. Transmite-i salutări şi felicită-1 din partea mea când îi scrii.

Maşina se depărta într-o direcţie, iar Pollyanna într-alta. Făcuse abia câţiva paşi şi-şi aminti că uitase blana de la gât. Se întoarse mustrându-se în sinea ei că era uitucă. Să te expui unei boli când atâţia medici sunt înrolaţi, iar ceilalţi supraîncărcaţi de muncă, i se părea o faptă nepatriotică.

Adunările Crucii Roşii se ţineau în capela bisericii părintelui Paul Ford, aceeaşi în care Pollyanna pledase cauza lui Jimmy Bean în faţa doamnelor de la Societatea de

Ajutorare.

Deşi Pollyanna se întorsese repede, toată lumea era plecată. Singur, bătrânul paracliser aduna cu mătura rămăşiţele activităţii de după amiază. Pollyanna se opri să-i spună de ce se întorsese. Bătrânul răspunse morocănos:

— Aşa sunt femeile, întotdeauna uită câte ceva. Noroc că au capul lipit de umeri, altminteri şi-ar uita şi capul.

— Ei, domnule Pott, se împotrivi Pollyanna veselă, nu mai fi aşa aspru cu noi.

Dar bătrânul îşi susţinea învinuirile:

— Uite, una a lăsat să-i pice o scrisoare. O recunoscu îndată, era din cele scrise şi sigilate de doamna Neumann. îi păru rău, mai întâi, că un pachet avea să plece fără scrisoare; un soldat va fi înşelat în aşteptările lui. Apoi îşi aminti faptul că tanti Polly voise să citească din scrisori şi acum avea prilejul.

Pe când privea plicul închis şi fără adresă, o poftă nebună o cuprinse să-1 deschidă. Se mira ea însăşi. Deşi îşi spiona aproapele, credea pe drept cuvânt că gestul e mai presus de o curiozitate nelalocul ei. Pe când mai lupta încă împotriva ispitei, începu să găsească o scuză.

"Nu e vorba de o scrisoare adresată unui ins anume. Poate s-o citească oricine vrea. Nu văd de ce n-aş citi-o şi eu".

Nu se mai împotrivi; rupse plicul. Citi totul, dintr-un capăt într-altul, apoi duse mâna la gură. Paracliserul care se învârtea pe acolo, se întoarse, deodată, auzind un sunet ciudat, înăbuşit.

— Ei, hei! Doar n-or fi cumva veşti proaste?

Pollyanna nu răspunse. Era prea ocupată de nemaipomenitele cuvinte pe care le avea sub ochi:

"Te felicit, biet nebun care te amesteci într-un război împotriva unui popor ce vă este superior. Peste şase luni vei fi prizonier sau un hoit care putrezeşte în pământul pe care vrei să-1 salvezi. Biet nebun, nu eşti în stare să te

salvezi pe tine însuţi, eşti dinainte condamnat".

Uitând cu totul de supărările lui, bătrânul Pott se grăbi să sară în ajutorul Pollyannei, când o văzu aşa de emoţionată.

— Era într-adevăr a dumitale? Sper că nu-s veşti rele.

Dar Pollyanna nu-1 auzea, nu da ascultare cuvintelor lui. Înţelese că trebuia să intervină îndată. Scrisorile acestea îngrozitoare nu trebuiau să plece. Trecu grăbită pe dinaintea bătrânului înmărmurit şi se pomeni afară. Tocmai trecea tânărul Jerry Reed cu o sanie trasă de un cal murg. Iarna lucra la băcanul Greyson pe care-1 ajuta să ducă acasă clienţilor marfa. Pollyanna sărise în mijlocul drumului şi-i făcu semn. Băiatul opri şi o privi mirat.

— Întoarce Jerry şi du-mă la poştă imediat.

— Nu se poate, îmi pare tare rău domnişoară Polly... doamnă Pendleton, scuzaţi. Am întârziat, trebuia să duc nişte pachete la doamna doctor Warren. Dacă mai întârziu pe drum, mă aşteaptă o săpuneală...

Pe când mai vorbea băiatul, Pollyanna se urcase lângă dânsul.

— Întoarce numaidecât, spuse ea, şi mergi repede, cât poţi de repede. Ia biciul.

Jerry căsca gura aşa de uimit încât era de-a dreptul caraghios. Ascultă totuşi porunca energică. Nu mai puse întrebări, nu se mai împotrivi, ci întoarse sania pe drumul pe care venise. Fiindcă Pollyanna îl îndemna mereu să meargă mai repede, văzu cum calul aleargă ca niciodată. Zurgălăii sunau şi lucrurile doamnei Warren jucau în ladă.

Pe stradă drumeţii se întorceau să vadă mai bine. Da, era într-adevăr Pollyanna Pendleton, cocoţată lângă băiatul de la băcănie. încotro se grăbeau oare?

La poştă, Pollyana făcu cunoştinţă cu împotrivirile administraţiei. Ea crezuse, auzind că lada adusă de doamna Chilton înainte cu un sfert de oră se afla acolo, că-şi atinsese scopul. Dar funcţionarul îi spuse că trebuia să o

trimită numaidecât la gară, deoarece doamna Chilton stăruise să plece negreşit cu trenul de şase fără un sfert.

— Bine domnule Cooper, dar am descoperit un lucru pe care mătuşa mea nu-1 ştie; acum sigur, n-ar mai vrea să trimită lada.

Domnului Cooper îi părea foarte rău că nu poate să-i satisfacă această dorinţă, Pollyannei. Personal, ar fi dorit din suflet să-i facă acest serviciu, dar ca şef de birou trebuia să se conformeze regulamentului. Ştia că e nepoata doamnei Chilton şi că e o persoană onorabilă, dar ca funcţionar nu o putea considera îndreptăţită să dispună de un colet a cărui expeditoare nu era ea.

Timpul trecea. Pollyanna înţelese că trebuia să-i explice lucrurile în amănunt.

— Domnule Cooper, coletul conţine pachete pentru soldaţi şi în fiecare e câte o scrisoare scrisă de o doamnă de aici. Le-a adus pe toate închise. Noroc că una s-a pierdut. Am deschis-o şi am citit-o, şi acum te rog să citeşti şi dumneata.

Domnul Cooper o scoase din plic, îşi potrivi ochelarii, şi începu să citească. Se întrerupse cu un strigăt de mânie. Nu-i mai păsa de regulament; avea şi el un băiat în Franţa.

— Cine a scris scrisoarea asta? întrebă el bătând cu pumnul în masă. Spune-mi numele!

— Cred că e mai bine să nu-1 spun deocamdată, domnule Cooper. Dar cred că există un mijloc s-o pedepsim. Atâta te rog numai, reţine coletul până ce trimite mătuşa mea să-1 ridice.

— Dacă vrei îl ţin până la sfârşitul războiului, răspunse domnul Cooper. Apoi adăugă înfuriat: Ghicesc eu lesne cine a scris. Noi ăştia de aici ne cunoaştem cu toţii şi nu sunt mulţi străini printre noi. Sunt sigur că o cunosc.

Pollyanna se miră găsindu-1 pe Jerry Reed la uşă căruia îi spuse:

— Oh Jerry, nu credeam că mă aştepţi. îmi pare rău. Mă

grăbeam să ajung la poştă, dar acum mă întorc pe jos acasă.

— Vă rog, urcaţi în sanie, domnişoară Polly..., scuzaţi, doamnă Pendleton. Şi aşa o fi supărată doamna Warren, n-are cum să se supere mai tare. Şi-apoi, mi-e tot una acum.

Pollyanna se urcă lângă băiat. Începea să simtă oboseala şi o impresiona mai puţin necazul doamnei Warren decât ar fi impresionat-o altă dată. Ea îl lăsă pe băiat să vorbească în timp ce acesta o ducea acasă. Deşi calul nu mai alerga ca la ducere, înaintau totuşi destul de repede, în sfârşit, ajunseră.

O maşină aştepta în faţa casei. Înăuntru, tanti Polly, vădit enervată, punea întrebări lui tanti Ruth, deopotrivă enervată şi ea.

— Ruth, ce o fi asta? Era timpul să se întoarcă.

— Poate şi-o fi amintit de vreo târguială urgentă, spuse doamna Pendleton cu un calm ce contrasta cu faţa ei speriată. N-ai de ce te înspăimânta aşa.

— Dar zicea că e prea obosită ca să mai vină cu noi, nu-mi închipui de ce...

— Uite-o! în sfârşit!

Uşurarea care se simţea în vocea doamnei Pendleton o trăda; fusese şi ea mult mai îngrijorată decât voia să arate.

Pollyanna intră în casă. în mână avea plicul cu sigiliul roşu.

— Citeşte tanti Polly, citeşte!

Era atât de agitată încât lui tanti Polly îi trecu pofta să mai întrebe ceva.

— Dar... e o scrisoare de-a doamnei Neumann!

— S-a rătăcit, am deschis-o eu şi m-am dus imediat la poştă. Domnul Cooper reţine lada până ce trimiteţi s-o luaţi.

Se aşeză la repezeală pe un scaun, pe când doamna Chilton scotea scrisoarea din plic. Strigătul pe care-1 scoase aproape numaidecât o făcu şi pe doamna Pendleton

să vină lângă ea. Citiră şi recitiră amândouă uluitoarea epistolă, întrerupându-şi lectura cu strigăte de groază şi de indignare, când înţeleseră în ce fel fusese înşelată încrederea lor.

— Femeia asta n-are să scape aşa, cu una cu două, izbucni doamna Chilton, mânioasă. Poate că a mai încercat şi altele mai rele. Noroc că există legi care pedepsesc astfel de fiinţe.

— Îi telefonez lui John, spuse doamna Pendleton. O să ne spună el tot ce trebuie să facem.

Întoarseră amândouă capul. Atenţia le fuse atrasă de un zgomot uşor. Ca o barcă ce lunecă pe apă când îi dai drumul, Pollyanna lunecase de pe scaun şi zăcea pe podele, cu ochii închişi. Pentru prima oară în viaţa ei, leşinase.

* * *

Locotenentului James Pendleton, batalionul X Geniu.

"Băiat splendid. Patru kilograme jumătate; mama sănătoasă.
Felicitări.
John Pendleton"

Din partea doamnei Thomas Chilton.

"Dragul meu Jimmy,

Zilele din urmă au fost atât de agitate, încât nu sunt sigură că voi fi în stare să-mi adun gândurile îndeajuns ca să-ţi pot scrie o scrisoare pe înţeles. Deşi unchiul dumitale ţi-a telegrafiat, durează destul până ce o telegramă ajunge la destinaţie, şi chiar de ai fi primit-o la timp îmi închipui că doreşti să afli amănunte.

Dragul meu Jimmy, ai un băiat minunat. Ştii bine că nu sunt părtinitoare şi nici nu-mi pierd capul aşa uşor. Îţi pot spune deci foarte sincer, că n-am mai văzut un nou născut, care să-mi pară a fi cu adevărat extraordinar, ca băiatul tău. E un Harrington, din cap până-n picioare. E surprinzător cum în acest ultim vlăstar al neamului nostru se întrunesc toate trăsăturile familiei. Fruntea bombată mi-l aminteşte pe bunicul meu Harrington, iar bărbia energică e a tatălui meu.

Scumpa noastră Pollyanna e răbdătoare ca un înger, aşa cum a fost ea întotdeauna, şi atât de fericită că mă podidesc lacrimile când o privesc. Dar ai un motiv să fii mândru de soţia ta, dragul meu nepot. Crucea Roşie din oraşul nostru a încălzit la piept o viperă, o doamnă Neumann, venită de curând la Beldingsville. Părea că se interesează mult de activitatea noastră şi se oferise să scrie scrisorile ce trebuiau să însoţească pachetele pentru soldaţii noştri. Am primit toate cu plăcere propunerea ei. Datorită Pollyannei s-a descoperit că în locul cuvintelor de îmbărbătare, aceste scrisori conţineau născocirile pline de venin ale unei fiinţe perfide. Îmi pare rău că venirea moştenitorului tău, care ne-a reţinut cu probleme mai importante, a permis acestui monstru să fugă. Se pare că unele cuvinte scăpate de băiatul care o dusese pe Pollyanna cu sania la poştă, au ajuns la urechile acestei femei. Aflând astfel că fapta ei a fost descoperită, a plecat chiar în noaptea aceea, luând doar câteva valize cu ea. Locuia într-un apartament mobilat, aşa că n-au rămas decât câteva haine. Pentru moment se pare că a scăpat de pedeapsă, sper însă că va putea fi găsită şi arestată.

Lada cu pachete fusese predată la poştă. Mulţumită Pollyannei, n-a mai fost expediată. După

naştere, mătuşa dumitale, Ruth, şi cu mine, am deschis lada, am distrus scrisorile trădătoarei şi am pus altele în loc. După ce ve-gheasem o noapte înainte, am stat şi astă-noapte până la două cu scrisorile. Aşa că să nu te mire dacă pe alocuri scrisul meu nu e tocmai citeţ.

Ne gândim mereu la tine şi vorbim de tine. Să dea Dumnezeu să se sfârşească mai repede războiul, ca să te întorci sănătos la acei ce te iubesc. Pentru asta mă rog neîncetat.

A ta devotată mătuşă,

PollyH. Chilton".

P.S. M-am dus o clipă să văd copilul. Dormea, dar nu ştiu ce are în expresia feţei, că îmi aminteşte foarte mult de David Harrington, fratele bunicului meu."

Din partea doamnei Durgin:

"Conaşule Jimmy şi scumpe domn,

Vă rog să iertaţi îndrăzneala mea, că Timotei zice că trebuie să vă zic "domnul locotenent Pendleton", da chiar de aţi fi general, pentru mine tot conaşu' Jimmy sunteţi. Şi vă scriu ca să spun că mama a făcut unsprezece, că aşa era legea la noi. Da trebuie să vă spun că n-am mai văzut copil frumos ca ăsta, e leit coniţa Pollyanna, bat-o norocul!

Fruntea ei, gura ei, bărbia ei şi tot, şi cred că o să fie tot aşa bun cum e ea.

Noi facem aşa precum aţi spus dumneavoastră şi-l îngrijim cum se poate mai bine. Timotei e tare supărat că nu vă zic "locotenent Pendleton". Dacă v-

aş zice aşa mi s-ar părea că scriu unui străin şi n-aş mai putea scrie la fel. Timotei şi cu mine vă salutăm cu profund respect,

A dumneavoastră devotată,

Nancy Durgin".

Din partea lui James W. Carrew, scriitor:

"Dragul meu,

Hotărit lucru, eşti unul din fericiţii lumii. Când te-ai îmbarcat să pleci în Franţa aş fi fost în stare să te urăsc de invidie, de nu aş ţine aşa de mult la tine. Acum iată-te şi tatăl unui băiat zdravăn. După spusa unchiului John şi a lui tanti Ruth, e un copil aşa de frumos, că ar lua premiul întâi la orice concurs.

E oarecum o îndrăzneală dacă vorbesc despre modesta mea creaţie unui om care se află în slujba ţării. Fac şi eu ce pot, să ocup timpul. Tot ce scriu serveşte unui scop unic: acela de a contribui la victoria împotriva duşmanului, închipuieşte-ţi că am descoperit, spre marea mea mirare, că sunt în stare să ţin un discurs. Asta s-a întâmplat cu prilejul celui mai recent "împrumut pentru Libertate". La o întrunire a comitetului lipsea un orator. Deşi nu eram pregătit, m-am achitat destul de bine, aşa că am fost rugat să mai vorbesc o dată. De atunci am ţinut o mulţime de discursuri şi îţi spun drept că niciodată nu m-aş fi crezut în stare să fac una ca asta.

Alăturat este o copie a imnului meu care separe că are succes şi – vorba Pollyannei – îmi pare bine. Precum vezi, nu e clasic, dar a fost primit bine de

public. Muzica e de Dixon, autorul atâtor lucrări devenite populare. Ritmul îmi place şi aş dori ca tineretul nostru în haine ostăşeşti să-l cânte; mi s-ar părea că am făcut şi eu ceva.

rietene dragă, închipuieşte-ţi cum o să mai petrecem când ai să vii să-mi spui părerea ta despre lucrările mele. Cucoanele vor fi aşa de ocupate cu copilaşul încât n-or să mai aibă timp de noi. Sadye îţi transmite urări prieteneşti. Să fii sănătos, Jim!

Prieten devotat, P. W.C

Din partea doamnei James Pendleton:

"Scumpul meu Jimmy,

Azi e o zi mare. Fiul tău a împlinit o săptămână şi infirmiera care întruneşte într-însa calităţile unui înger şi pe cele ale unui groaznic tiran, mi-a dat voie să-ţi scriu câteva rânduri. E ridicol, fiindcă mă simt în stare să scriu un dicţionar întreg; sunt aşa de fericită că aş scrie un poem plin de recunoştinţă şi un imn de laudă lui Dumnezeu. Punctele pe care le vei găsi pe alocuri în scrisoarea asta indică întreruperile ce mi-au fost impuse pentru odihnă. Uite-o, a venit răutăcioasa să-mi ia condeiul din mână...

Jimmy dragă, copilul e o minune. Mai întâi, îţi seamănă leit; are până şi expesia aceea serioasă şi hotărâtă pe care o aveai când erai mic. Are fruntea şi bărbia ta. Un năsuc de copil e un năsuc de copil şi atâta tot, dar îmi dau seama de pe acum că al lui o să fie drept şi distins ca al tău, şi când se supără (e foarte violent pentru un pui aşa de mic) parcă te văd pe tine, mânios. Să mor de râs şi mai multe nu. O dragule, iarăşi infirmiera asta...

Am primit ieri o scrisoare încântătoare de la Judit ca răspuns la aceea a lui tanti Polly, unde-i comunica marea veste. Russel s-a înrolat, precum ştii, şi Judit s-a înfundat până peste urechi în munca pentru război. Când îmi amintesc ce se mai supăra când trebuia să-şi facă gospodăria ei! Aproape nu-mi vine să cred că e aceeaşi femeie. Oricât ar fi de groaznic războiul acesta, trebuie să recunoaştem că multe fete uşuratice s-au transformat în femei serioase, şi tineri fără căpătâi în oameni folositori. Nu-i aşa dragă? Judit nu mai poate de curiozitate să vadă copilul; crede că va putea veni pentru o săptămână-două, când se va încălzi vremea. Judecind după activitatea pe care o desfăşoară, cred că în curind va avea nevoie de o mică vacanţă. A sosit ora mesei pentru fiul nostru, e copilul cel mai mâncăcios...

Cred că e mai bine să mă deprind încetul cu încetul cu marea fericire de a vă avea pe amândoi. Jimmy dragă, când îmi amintesc de copilul părăsit care a venit aici fără tată, fără mamă, fără prieteni, şi mă gândesc cât de bogată sunt acum, trebuie să mă stăpânesc să nu plâng de atâta fericire.

Puiul a plâns, are plămâni zdraveni. Infirmiera spune că e semn bun, te rog să mă crezi scumpul meu, nu fiind-că-i sunt mamă, dar e un copil extraordinar şi toată lumea spune la fel. O dragul meu, cum mai aştept ziua fericita când Dumnezeu mi te va da înapoi şi ai să-l poţi vedea pe micuţ!

Te iubesc din tot sufletul,

Pollyanna.

P.S. Am să-i zic James; Jimmy nu poate fi decât unul singur, la noi cel puţin. Îmi amintesc că acum câţiva ani spuneai că Jamie nu-ţiplace. Sună cam

femeieşte, de aceea o să-l chem James. Dar nu-i aşa că deocamdată o să-i spunem "puiu"?

* * *

Trenurile din Beldingsville au întotdeauna întârziere, acesta e lucru bine cunoscut. Dacă războiul nu mai putuse adăuga la aceaste întârzieri, cel puţin le justifica, iar locuitorii se împăcasera cu această situaţie fără să cârtească.

Într-o zi frumoasă de primăvară, Pollyana aştepta în gară privind ceasornicul cel mare de pe perete şi intervalele dintre secunde îi păreau din cale afară de lungi. Aproape să se supere pe mecanic, fiindcă nu ghicea că trenul pe care-1 conduce e un tren special şi nu se grăbea să intre în gară la ora fixă.

Spre marea lor surprindere, telegrama lui Jimmy sosise în dimineaţa aceea. Spre a preîntâmpina decepţiile, pomenise în scrisorile lui de o dată mai îndepărtată cu vreo cincisprezece zile ca fiind momentul cel mai probabil când îl puteau aştepta.

Şedea cuminte într-un colţ urmărind mersul acelor pe cadran, iar pulsul repezit parcă ar fi voit să stimuleze tic-tacul ceasului. Din când în când, Pollyanna se mustra ea însăşi, deoarece nu avea răbdare. Jimmy sosea cu două săptămâni înainte de data stabilită şi ea se supăra, fiindcă trenul întârzia cu trei sferturi de oră!

În sfârşit auzi şi şuieratul locomotivei. Pollyanna se sculă, tremurând toată. Era lume multă la gară, deoarece parte din locuitori obişnuiau să vină la gară la ora când trecea trenul din Boston; aveau astfel impresia unei legături cu metropola. Apoi, pleca vreunul sau sosea câte cineva şi aveau despre ce vorbi la masă. De data asta se împrăştiase zvonul că trebuia să sosească Jimmy Pendleton şi se găsiră o mulţime de oameni pe care treburile să-i

aducă pe la gară, tocmai pe la ora patru. Priviri prietenoase o urmăreau pe Pollyanna în timp ce se plimba pe peronul gării, dar prietenii mai înţelegători nu se apropiau de ea. Era mai cuminte să nu încerce să-i vorbească; i-ar fi fost prea greu să-i asculte. Trenul se opri. Apoi, ca de obicei, o clipă de aşteptare până ce apărură călătorii. în zgomotul locomotivei, Pollyanna îşi auzea limpede bătăile inimii. Simţea că dacă Jimmy nu venise acum, după atâtea luni de despărţire, n-ar mai fi fost în stare să aştepte până la trenul următor ca să-1 vadă.

Câteva persoane coborâră din vagoanele dintâi şi priveau mirate la mulţimea de pe peron. Apoi strigătele izbucniră dintr-un capăt al peronului până în celălalt. Pollyanna îşi duse mâna la piept. Un bărbat în uniformă coborî din ultimul vagon, dar nu putea fi Jimmy. Era mai înalt, mai brunet ca Jimmy şi avea ţinuta foarte marţială. Apoi îşi dete seama că, în ciuda schimbărilor, era totuşi soţul ei. Înainta spre el, apoi se opri cuprinsă de o timiditate copilărească. Nu îndrăznea să alerge înaintea acestui Jimmy spledind, aşa cum ar fi alergat spre Jimmy cel de altădată. Trebuia să vină spre ea.

Se pare că la fel gândea şi Jimmy. Măsură peronul din câţiva paşi şi în văzul tuturor îşi cuprinse soţia. Cunoscuţii îl salutară, apoi fluturară batistele.

Jimmy şi Pollyanna nu mai ştiau unde se află.

— Te bucuri că mă vezi? întrebă Jimmy între două sărutări.

— Da, grozav de mult, răspunse Pollyanna gâfâind. Numai că, ştii, mi se pare că sunt puţintel cam speriată; mi se pare că eşti altul de când te-au făcut căpitan.

Căpitanul Pendleton nu binevoi să răspundă. Trecu braţul în jurul Pollyannei şi privi împrejur parcă ar mai fi căutat pe cineva.

— Eh, spuse el nedumerit, credeam că…

— Da, răspunse Pollyanna râzând, ştiam că ai să te

aştepţi să-ţi găseşti fiul la gară, dar s-a nimerit că are azi alte întâlniri mai serioase.

Faţa căpitanului Pendleton se întunecase.

— Ce vrea să zică?

— E vina ta Jimmy.

Pollyanna pierduse din sfială acum când îl vedea omeneşte tulburat.

— Ne-ai scris că vor trece cincisprezece zile până să te poţi înapoia. Trebuia să facem ceva, să nu ne ieşim din minţi. Tocmai de ziua lui James, câţiva copii zăceau de pojar şi tanti Polly a spus că o vom serba mai târziu când va fi cald şi toată lumea sănătoasă; aşa că hotărâserăm serbarea pentru ziua de azi.

Jimmy chibzui o clipă.

— Bine, spuse el, haidem la recepţie. Sunt gata.

Înaintau încet de-a lungul peronului. După prima revedere a soţilor, prieteni vechi şi cunoştinţe se grămădeau în jurul lor. Orăşelul urmărise cu interes sosirea lui Jimmy. Ştiau toţi pentru ce anume fusese decorat şi cu toţii erau de părere că ar fi trebuit să fie înaintat maior, cel puţin. Pollyanna asculta radioasă urările lor de bun venit. Îi venea să-i îmbrăţişeze pe toţi bărbaţii care strângeau mina iui Jimmy, spunându-i că orăşelul era mândru de el şi să sărute pe toate femeile care-1 făceau să roşească cu laudele lor. În clipa aceasta orăşelul îi era mai drag decât îi fusese vreodată.

La capătul peronului îi aştepta o surpriză. Birja veche a lui Lew Caroll trăsese la ieşire cu steagul înfipt în locul biciului. Birjarul care luase parte la războiul trecut, luă poziţia de drepţi când se apropie căpitanul.

— E o zi însemnată pentru noi toţi, domnule căpitan. Hodoroaga mea vă aşteaptă. Până şi caii sunt năbădăioşi ca nişte mânji.

Aşteptă să se urce, apoi se sui pe capră şi pocni din bici. În trăsură, Pollyanna vorbea fără să se oprească şi numai

de lucruri fără însemnătate. În clipele cele mai pline ale vieţii, vorbele uşoare sunt nişte supape pentru emoţia care, altminteri, ar fi de nesuportat. Jimmy îi strângea mâna, încât o durea şi totuşi lui i se părea că n-o strânge destul de tare.

— Când am primit telegrama, azi dimineaţă, spuse Pollyanna, voiam mai întâi să amânăm serbarea; pe urmă tanti Polly a spus că e mai bine să nu schimbăm nimic fiindcă făcuserăm prăjiturile şi îngheţata era comandată - pentru mame, nu pentru copii! Astfel, timpul a trecut mai repede.

Jimmy îi sărută mâna.

— Dar eu ce crezi că simţeam? Atâtea ceasuri în trenul ăsta infernal, să tot ascult nesfârşitele povestiri ale tovarăşilor de drum! Nici nu-i auzeam.

— Dragul de el! Ţi s-a părut drumul lung, nu-i aşa?

— Cât o viaţă de om! răspunse Jimmy şi lăsând mâna pe mâna soţiei lui, se plecă să o sărute.

Acasă, o găsiră pe tanti Polly aşteptându-i în uşă; era roşie, emoţionată, dar, în acelaşi timp, conştientă că într-un astfel de moment trebuia să se gândească la faima familiei Harrington. La spatele ei, Nancy cu un şorţ cu volane, alb strălucitor, faţa îmbujorată, strângând batista ghem în mâna şi înghiţind într-una ceva care o înăbuşea. Tanti Polly luă cuvântul demn:

— Fii binevenit acasă, băiete; suntem mândri de tine!

Apoi îl îmbrăţişa pe Jimmy ca şi cum i-ar fi conferit o decoraţie pentru eroism în luptă. în clipa aceea, tanti Polly avu un şoc, cel mai puternic din viaţa ei. Emoţia lui Nancy ajunse la culme; nu o mai putea stăpâni. Cuprinse gâtul lui Jimmy, îl sărută cu zgomot şi izbucni în plâns.

— O conaşule Jimmy, din câte zile ne-a dat Dumnezeu asta e cea mai frumoasă şi cea mai fericită. Aşa e, nu e altfel.

— Nancy! strigă tanti Polly cu o voce tunătoare, pe

cuvântul meu!...

Se opri. Căpitanul Pendleton îi răspundea cu dobândă îmbrăţişând-o cu aceeaşi căldură cu care îl cuprinsese şi ea, spunându-i "buna mea prietenă". În loc să-şi sfârşească observaţia, tanti Polly dădu uşor din cap cu aerul de a spune că purtările tinerei generaţii depăşeau puterea ei de înţelegere.

În sfârşit, sosise şi momentul culminant al zilei. Pollyanna îl trase de mânecă, şi Jimmy se întoarse s-o urmeze. Mamele se duseseră în sufragerie unde era servită masa, iar salonul rămăsese la dispoziţia copiilor. Erau opt la număr, adunaţi de prin vecinătate; toate jucăriile lui James Pendleton fiul fuseseră aduse ca să-i distreze. Salonul lui tanti Polly părea o grădiniţă de copii.

Jimmy se opri în prag privind uimit în jurul lui. Copiii nu-1 băgară în seamă. Camera fremăta de un şopot încântător din care o ureche mai deprinsă ar fi putut desprinde când şi când un cuvânt mai pe înţeles. Dar din cei opt copii, cei mai mulţi vorbeau o limbă pe care niciun adult nu putea s-o priceapă, deşi îşi dădeau multă osteneală.

Lângă uşă, un băieţaş îşi plimba pe genunchi un urs aproape la fel de mare ca el, cântându-i pe un ritm improvizat. Alături, unul mai mărişor punea cuburi unele peste altele, dar de câte ori stâlpul ajungea la patru cuburi, se dărâma. Alţii scuturau câte o jucărie cu patimă. O fetiţă mărunţică strângea la piept o păpuşă de lemn şi o legăna duios.

În picioare lângă soţul ei, Pollyanna îi citea pe faţă uluirea. Copiii aveau toţi între şase luni şi un an şi jumătate, dar Jimmy era neobişnuit cu copiii ca să-şi poată da seama cam cum ar trebui să fie un copil de vârsta fiului său. Vedea căpşoare aproape golaşe, altele doar cu câţiva cârlionţi, altele cu câte o chică zdravănă. Băgă de seamă că unele guriţe n-aveau dinţi de fel, pe când altele arătau în gingia de sus un şir de boabe de orez. Dar care din

fiinţele acestea încântătoare era a lui? Nu ştia. Afară de fetiţa în care se vedea vădit feminitatea prin dragostea pentru păpuşă, nu era în stare să deosebească băieţii de fetiţe.

Jimmy o privi pe Pollyanna cu sfială.

— Pollyanna, arată-mi-1, nu mai pot suporta aşteptarea.

Pollyanna îl privi râzând. Reacţia tensiunii şi a groazei, din cei doi ani din urmă, o prefăcuseră iarăşi în fetiţă; în ochi avea toată şiretenia copilăriei.

copilul? Mai mare ruşinea!

— Alege Jimmy; nu cumva vrei să-mi spui că nu eşti în stare să-ţi recunoşti copilul? Mai mare ruşinea!

Jimmy dădu din cap, apoi făcu câţiva paşi spre mijlocul camerei ca să privească mai de aproape copiii. Atunci copilaşii băgară de seamă prezenţa lui. Ursuleţul, cuburile, jucăriile, o văcuţă de cauciuc care mugea când o apăsai, fuseră date uitării. Numai fetiţa cu păpuşa se legăna încetişor cântându-i ca unui copil, ca şi cum Jimmy n-ar fi fost acolo.

Bărbatul acesta înalt, tăcut, într-o haină cu care nu erau deprinşi, nu le plăcea. Copilaşul bălai, care până la intrarea în salon a lui Jimmy se jucase cu ursul, scoase înainte buza de jos, gata să se pornească pe plâns. Cel care se jucase cu cuburile îl privi o clipă pe Jimmy întrebător, apoi întoarse capul clipind din ochi. Alţi doi, după ce îl priviră cu luare aminte, izbucniră în ţipete asurzitoare. în cele din urmă, se porniră toţi pe plâns ca şi cum ar fi fost înţeleşi între ei.

Totuşi, un băieţaş din grup părea că-şi păstrează un fel de independenţă. Privi ţintă la necunoscutul care nu se mişca, apoi guriţa i se deschise într-un zâmbet voios arătând doi dinţişori microscopici. Zâmbetul se accentua în obrăjorii trandafirii în care se săpară două gropiţe, şi deasupra plânsetelor se auzi deodată un râs voios. Căpitanul Pertdleton înainta repede doi paşi şi-1 luă în

braţe. în spatele lui, Pollyanna oftă uşurată.

— Jimmy, eşti extraordinar. După ce-ţi spusesem să alegi aş fi dat orice să-mi iau cuvântul înapoi. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu ţi-ai fi nimerit copilul. Dar cum l-ai recunoscut?

Ţinând mereu în braţe copilul care râdea, Jimmy se întoarse spre soţia lui cu o faţă radioasă.

— Cum? E uşor, spuse el cu mândrie. Uită-te la ceilalţi şi priveşte-l pe al nostru. Auzi-1 cum râde, Pollyanna; mi se pare că ştrengarul a şi început să ***joace jocul fericirii.***

—Sfârşit-